

БЕТИ НИЙЛС И РОЗИТЕ ИМАТ БОДЛИ

Превод от английски: Сияна Качакова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Сара седеше зад бюрото си в клиниката на професор Ноута и гледаше първия от пациентите — стария полковник Уоткинс. Болният се възстановяваше бавно след трети сърдечен удар. Караше най-малко осемдесетата си година. Клиниката започваше прием в осем и половина сутринта и беше станало задължение на Сара да идва на работа по-рано, за да посреща по-припрените пациенти. Другите две регистраторки имаха семейства и идваха на работа точно навреме — нито минутка по-рано. Сара, неомъжена, без грижи за деца и съпруг, негласно бе обявена за момичето, което поема всяка допълнителна работа.

Последният пациент беше дошъл преди половин час, а пет минути по-късно се появи и професорът заедно с полъха на студения мартенски въздух. Сара му хвърли бърз поглед и разбра, че е доста по-нервен от обикновено.

Професор Ноута беше едър мъж, висок и широкоплещест, а русата му, рано посивяла по слепоочията, коса, финият нос и добре очертаните устни му придаваха сериозен вид. Имаше сини очи, които добиваха стоманеносив цвят, когато се ядосаше. Това се случваше доста често, въпреки че всички, които работеха за него в клиниката „Сейнт Сиприън“, знаеха, че е винаги учтив с пациентите.

Професорът мина покрай бюрото на Сара, каза троснато „Добро утро, госпожица Флечър“, хвърляйки ѝ толкова кратък поглед, че не би забелязал дори ако е с перука и очила. Сара щеше да остане много изненадана, ако разбереше, че все пак един бегъл поглед му бе достатъчен да я оцени. Тя беше дребна, слаба, с приятни черти и хубави теменуженосини очи, деликатно носле, голяма уста и буйна коса, която ѝ отнемаше доста време всяка сутрин. Професорът забележа и искрящата ѝ от белота блуза, както и липсата на всякакви бижута, освен големия ръчен часовник. Забележително младо същество, отсъди мислено той. Всъщност, не чак толкова младо, може би към тридесетте, но наистина свежа като двадесетгодишно момиче.

Той стигна до своя кабинет, поздрави очакващата го сестра и седна зад бюрото, моментално забравяйки за Сара. Стариият полковник Уоткинс се оплака от обслужването при физиотерапевта и професорът го изслуша търпеливо и съчувствено.

Останала сама за известно време, Сара продължи със сутрешните задължения, докато пристигнаха госпожа Дру и госпожа Пиърс, а заедно с тях и първите пациенти на хирургическото отделение. След това работата я затрупа.

Денят беше влажен и ветровит, какъвто може да бъде само през март. Стъмни се рано. Сара живееше на десет минути пеш от болницата и пак негласно бе прието да си тръгва последна. Тя почисти, подреди всичко за следващия ден и се върна на бюрото. Беше тихо. Сестрите и докторите вече бяха си тръгнали. Нямаше никого, с изключение на професор Ноута, който се беше върнал преди половин час и ѝ бе наредил да не го безпокои. Погледна часовника — след около пет минути щеше да тръгва за вкъщи.

Неочаквано широката двукрила врата се отвори. Сара вдигна глава изненадано и видя застаряваща дама, която уверено се насочи към нея.

— Предполагам, че сте сбъркала. Това не е болнично отделение, а клиника за приходящи болни. Ако ми кажете какво търсите бих могла да ви насоча — каза Сара учтиво.

Посетителката беше привлекателна жена, облечена в елегантни скъпи дрехи. Остави чантата си на бюрото и заговори. Имаше ясен твърд глас, а лицето ѝ недвусмислено показваше, че очаква другите на секундата да изпълнят желанията ѝ.

— Бих искала да видя професор Ноута. Ще бъдете ли така любезна да му съобщите?

— Професорът помоли да не го безпокоя при никакви обстоятелства. Съжалявам, но бих могла да ви запиша за приемния му час.

— Просто го осведомете, че искам да го видя... — върху лицето ѝ заигра дяволита усмивка.

Сара позвъни в кабинета на професора.

— Една дама иска да ви види, сър.

Той процеди нещо, от което тя разбра само, че е на холандски, но то прозвуча много грубо. След това добави:

— За Бога, момиче, не ти ли казах да не ме безпокоиш?

— Наистина ли, сър? — подразни се тя. В края на краищата просто бе направила това, което дамата я бе помолила, а ако той иска да използва неприлични изрази — моля! — но не и в разговор с нея. — И моля ви, сър, подбирайте си думите — каза язвително и веднага съжали.

— Кажете му, че неговата майка е дошла — додаде дамата.

— Майка ви желае да ви види, сър — каза Сара и натисна бутона, без да дочака отговор.

Въпреки огромния си ръст, професорът се движеше бързо и безшумно. Той тутакси се появи до бюрото на Сара, преди тя да успее да седне. Не й каза нищо. Какъв лицемер, помисли си Сара, докато наблюдаваше как поздравява майка си с любезно изражение и я отвежда в кабинета си.

След няколко минути Сара си тръгна. По принцип някой трябваше да остане, докато професорът работеше, но този път нямаше да е тя. Нейното работно време свърши и не я интересуваше дали ще му потрѣбва нещо, или щяха да го заключат вътре.

Сара вървеше към жилището си разстроена. Майка му можеше да каже още в началото коя всъщност е и да ѝ спести неприятностите. По нейна вина Сара се бе държала рязко с професора и сега той можеше да я изхвърли от клиниката. Тя забързано крачеше по широката улица с еднотипни къщи с тераси, докато се озова пред една от тях, изкачи се по мизерните голи стълби и влезе в едностайния си апартамент, без да заключи входната врата. Стаята бе голяма, облепена с мрачни зеленикави тапети и имаше нисък прозорец към разнебитен балкон и изглед към килнат покрив на отсрещната къща. Всъщност Сара живееше тук заради балкона. Чарлс, нейният котарак, го смяташе за своя територия и тя беше положила доста усилия, за да го направи негов дом. Чарлс дойде да я посрещне, както правеше винаги, а тя свали шлифера си и го закачи в ъгъла, като му разказваше как е прекарала деня. След това започна да приготвя вечерята.

Стаята бе обзаведена доста бедно: легло, маса, два стола, овехтяло, иначе удобно канапе, няколко етажерки и малка газова печка до мивката. Сара беше направила всичко възможно да създаде уют, като бе добавила ярка покривка за легло, възглавници и евтин килим върху боядисания в кафяво под. Купила бе хубава нощна лампа и

много цветя, но въпреки това стаята беше много по-грозна от родния ѝ дом в Кент. Тя го бе напуснала преди няколко години, но още тъгуваше за красивата стара къща, за тишината и спокойствието, които царяха в нея. А трябваше да напусне — мащехата ѝ не я обичаше и когато баща ѝ умря, ясно ѝ даде да разбере, че е нежелана. Това се бе случило преди пет години и Сара знаеше, че повече никога няма да се върне у дома.

Не очакваше нищо добро от живота. Прекарваше дните си еднообразно, печелеше достатъчно да се издържа, имаше ограничен кръг познати, тъй като бе твърде срамежлива, за да се запише в някакъв клуб, и с болка разбираше, че момичетата от другите апартаменти в къщата я считаха за доста скучна. Бе свикнала и с тяхното съжаление, задето няма интересни приятели и красиви дрехи. Обличаше се с вкус, но не по последна мода и затова никой не ѝ обръщаше особено внимание.

Тя продължаваше да върши това-онова из стаята, като говореше на Чарлс:

— В отвратително настроение беше... — сипа тя вечерята на котарака в неговата купичка. — Чудя се, как ли се държи вкъщи? Ако има дом... Не мога да си представя коя би се омъжила за него. Той е достоен за съжаление... И защо ли майка му искаше да го види? Сигурно е било нещо спешно — Чарлс, заровил муцуна в купичката, не ѝ обръщаше никакво внимание. — Бих искала да знам — промълви Сара на себе си.

Професорът затвори внимателно вратата след майка си, предложи ѝ стола зад бюрото и сложи ръце в джобовете си.

— Приятно ми е да те видя, скъпа. Безпокои ли те нещо? — той се усмихна и строгото му изражение изведнъж стана приветливо.

Майка му се разположи удобно.

— Кое е момичето отвън?

Усмивката му стана по-широка. На тази очарователна жена, неговата майка, ѝ хрумваха какви ли не мисли.

— Регистраторка, една от трите в клиниката. Госпожица Сара Флечър.

— Тя ти каза да внимаваш какво говориш...

— Да, и аз мога да я изхвърля за това.

— Но няма да го направиш.

— Разбира се, че няма.

— Баба ти ще я хареса.

Той притвори очи.

— Затова ли си дошла, мамо?

Тя кимна:

— Да, скъпи. Разговаряхме с баща ти и решихме, че трябва да обсъдим това и с теб. Баба ти ще излезе от болницата след десетина дни. Нищо повече не може да се направи за нея, както знаеш, но тя категорично отказва да наемем медицинска сестра — твърди, че не желае да погледне повече човек в бяла престилка. От друга страна, трябва да има някой около нея... Мислех си, дали не познаваш някого? Баща ти е на мнение, че е добре да я оставим да прави каквото иска, и без това не ѝ остава много време — тя млъкна. — Докато те чаках, ми хрумна, че младата жена отвън ще ѝ хареса. Не знам нищо за нея, но предчувствам... Изглежда любезна и търпелива. Не е нещо особено, но това няма значение за баба ти — тя въздъхна. — Баща ти е много разтревожен. Зная, че баба ти е сприхава стара дама, но все пак е негова майка и е на деветдесет години.

— Вероятно ще поживее още само няколко седмици — намръщи се той. — Ако госпожица Флечър има отпуска, бих могъл да я убедя да отиде в Холандия и да ви погостува. Но не мисля, че би се съгласила да пътува. Сигурно живее с родителите си или ходи при тях за празниците.

— Омъжена ли е?

— Не знам, мамо, но мога да проверя. А ти беше ли вкъщи? Остави ли си багажа? Добре. Колко дни ще можеш да останеш? Ще се видя със Сара сутринта и ако се съгласи, ще говоря с главния лекар да ѝ разреши отпуска. Но тя може и да откаже...

Майка му се изправи.

— Може би ти преча, скъпи. Ще взема такси и ще те оставя да довършиш работата си.

— Ще те откарам вкъщи и ще се върна тук след вечеря. Тъкмо ще се обадим и на татко.

Той се усмихна мило и тя се учуди дали се усмихва така и на пациентите си. Съмняваше се, че би позволил на някого извън

семейството да почувства топлотата и сърдечността му. Вече беше тридесет и шестгодишен и бяха минали десет години, откакто годеницата му го изостави заради някакъв южноамерикански милионер. Оттогава професор Ноута се бе затворил в себе си и никой не бе в състояние да разбере какво се крие зад хладната му учтивост. Госпожа Ноута се помоли наум скоро да се появи момиче, което с достатъчно любов и решителност да разчупи ледената му обвивка, и последва единствения си син навън.

На следващата сутрин валеше. Сара каза довиждане на Чарлс и изтича надолу по стълбите. По пътя се сети, че днес ще бъде доста заета, тъй като госпожа Дру беше помолила за свободен ден, за да заведе малкия си син на зъболекар. В клиниката закачи капещия си шлифер, приглади буйната си коса и седна зад бюрото, готова да посрещне първия пациент.

Вратата се отвори рязко и Сара вдигна поглед. На прага стоеше професор Ноута. Тя изтръпна, като си спомни колко непочтително се бе държала предния ден. Той сигурно идваше, за да ѝ се скара, или още по-лошо — да ѝ съобщи, че я уволнява. Привдигна се леко от стола и спокойно го поздрави.

— Ще приемете ли да обядвате с мен? — Сара беше силно изненадана. — Бих желал да поговоря с вас. Аз съм зает човек и мога да отделя съвсем малко време, а предполагам, вие също имате работа. Ще ви чакам пред главния вход.

Той се обърна и излезе, преди стъписаната Сара да успее да отвори уста. Какво ставаше? Тя не се съмняваше, че професора Ноута имаше предвид точно това, което каза. Канеше я на обяд! А къде? Може би не в кафенето на клиниката, откъдето тръгваха всички клюки. Тя не беше облечена подходящо за ресторантите, които той вероятно посещаваше. Освен това, защо ще харчи парите си за нея? Постепенно тревогата ѝ се засили — за какво всъщност искаше да разговарят?

Когато госпожа Пиърс се върна от обяд, Сара облече шлифера си и тръгна към главния вход. Госпожа Пиърс не беше много точна и Сара вече закъсняваше с няколко минути. Може би той нямаше да е там... Но беше. Седеше в гълъбовосив ролс-ройс и натисна клаксона, за да привлече вниманието ѝ.

Тя се изненада още повече, когато той излезе, заобиколи колата и ѝ отвори вратата, но не каза нищо. Само по време на пътуването му напомни, че разполага с четиридесет и пет минути за обяд.

— Да, зная — беше неговият отговор.

Колата напусна района на клиниката, насочи се към Ист Енд, а после зави наляво към реката. Точно след като подминаха монумента свиха в тясна уличка и спряха пред малък ресторант. Той обясни учтиво:

— Съвсем порядъчен е, госпожице Флечър. Често идвам тук да обядвам.

Отвори ѝ вратата на колата, за да излезе, и я поведе към дъното на ресторанта. Настаниха се на ъглова маса. Професор Ноута попита Сара какво би желала за пиене. Нещо, което да подкрепи куража ѝ, от който тя бе сигурна, че се нуждае. Или тоник и бистро съзнание? Избра второто.

— Сандвичите с говеждо са отлични — предложи почти приятелски професорът и ѝ подаде менюто, като си погледна часовника. — Ще говоря направо — продължи той. Би се учудила, ако не го беше предложил. — Имате ли отпуска?

Явно беше по-добре да не пита за обяснение в момента.

— Да, две седмици.

— Добре, а имате ли семейство, госпожице Флечър? Родители, сестри, братя?

— Не.

— Тогава, ако нямате планове за отпуската си, бихте ли заминали за Холандия, за да правите компания на баба ми? Тя е деветдесетгодишна, раздразнителна и капризна. И... умира — той замълча, докато им сервираха сандвичите, тоника и бирата. — Може би трябва да добавя, че майка ми много ви хареса и смята, че вие сте подходящият човек, който ще се грижи за баба ми.

Тя го погледна.

— Честно казано. Да отида в Холандия... — тя спря и се изчерви. — Съжалявам, съвсем забравих, че сте холандец.

— Бъдете така добра да обмислите предложението. Разбира се, ще ви платим всички разходи и ще получите добро възнаграждение. Ще е чудесно, ако можете да тръгнете до една седмица.

— Съмнявам се, че ще мога да си взема отпуската в такъв кратък срок.

— Това също може да се уреди, госпожице Флечър.

Тя отхапа от сандвича. Той се оказа прав — говеждото беше превъзходно. Но внезапно се сети нещо.

— Не, не мога да оставя Чарлс.

Професорът отпи от бирата си.

— Чарлс? Вашият съпруг?

— Не, нямам съпруг. Чарлс е моят котарак и няма кой да се грижи за него.

— Аз съм в комитета за защита на животните. Бих могъл да уредя да се грижат за него, докато ви няма. Ще го гледат отлично и той ще се чувства добре, повярвайте ми.

Тя го погледна замислено.

— Доста грижи си създавате, професор Ноута.

Очите му станаха стоманеносиви.

— Обичам баба си, госпожице Флечър.

Тя довърши сандвича, изпи си тоника и се разположи удобно на канапето. Нямаше какво да губи. Щеше да бъде добре да се измъкне от сивата порядъчна среда, в която живееше, а и за Чарлс щяха да се грижат. Заплащането също ще й дойде добре — обувки, нови дрехи в оскъдния ѝ гардероб, а може би и едnodневна екскурзия до морето.

— Добре, професор Ноута. Ако организирате всичко и се уверя, че Чарлс ще бъде добре, съгласна съм.

Не съжеляваше за решението си, а колкото до професора, той с нищо не показва дали е доволен, само кимна:

— Благодаря ви, госпожице Флечър. Ще уредя всичко, и ще ви държа в течение. Имате ли паспорт?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава идете и си извадете — той погледна часовника си. — А сега е време да тръгваме.

Когато стигнаха до болницата, той слезе, отвори ѝ вратата на колата и каза студено:

— Майка ми ще ви бъде много благодарна, госпожице Флечър. Сигурен съм, че не се занимавате с клюки, но ще ви бъда задължен, ако не обсъждате решението си с никого. Главният лекар, разбира се, ще бъде уведомен.

Той се върна в колата си и потегли, а тя отиде на работното си място с пет минути закъснение. За нещастие началничката ѝ, госпожица Пейн, разговаряше с госпожа Пиърс. Госпожица Пейн не обичаше Сара и сега ѝ се удаде възможност да я смъмри за закъснението.

— Трябва да престанеш да се държиш така безотговорно — каза госпожица Пейн злобно. — Не съм забравила и за трите допълнителни дни, които взе при предишната си отпуска под онзи измислен предлог. Има много момичета навън, които чакат за твоето място.

Сара не отговори. Всъщност тя и не я слушаше и госпожица Пейн се обърна отново към госпожа Пиърс. Сара се приготвяше за следобедния наплив от болни, но от главата ѝ не излизаше странното предложение на професор Ноута. Би било чудесно да забрави своя еднообразен скучен живот за няколко седмици. Тя започна да крои планове, докато отмяташе имена. Щеше да изтегли скромните си спестявания от банката и да си купи нови дрехи — нещо прилично, което да може да носи и след пътуването. Имаше нужда от блузи, поли и сако. А утре сутринта по пътя за работа ще занесе единствената си хубава рокля на химическо чистене. Харесваше тази рокля — гълъбовосива, от жарсе, невероятно удобна. Пациентите започнаха да се увеличават и тя отложи плановете си за по-късно.

Оставаха два дни до пътуването, а тя не знаеше нищо повече. Беше си извадила паспорт, бе изпрала, изгладила и подредила багажа, но не си беше купила нови дрехи, не и преди да е напълно сигурна.

Когато сутринта професорът дойде на работа, ѝ хвърли един-единствен поглед, а като си тръгваше вечерта, следван както обикновено от своя помощник, ѝ каза отсечено „Лека нощ“.

— Може би не е мислел сериозно да го направи — говореше Сара на Чарлс, докато приготвяше вечерята. — Добре че не си купих нови дрехи. Но нищо, ние с теб сме добре, нали? А и защо да си вземам две седмици отпуска по това време на годината...

На следващата сутрин намери на бюрото си запечатан плик. В него имаше билети за самолет, писмо с инструкции, пари и адреса, на който трябваше да отиде. Щяха да я посрещнат в Шифъл. Професор Ноута се надяваше, че тя ще бъде съгласна да ѝ се заплаща седмично.

Размерът на сумата разшири зениците ѝ. Неговата баба явно беше доста щедра. Отпуската ѝ беше разрешена, а ако отидеше в събота в седем и половина пред болницата, такси щеше да я закара до летище Хийтроу. Чарлс щеше да бъде отведен в петък вечерта, ако тя нямаше нищо против. Писмото беше подписано без учтивости — просто с: „Професор Ноута“.

Много делово, помисли Сара, но нима бе очаквала нещо друго.

Сложи плика в чантата си и се съсредоточи върху сутрешната работа. По някаква щастлива случайност отпуската ѝ започваше от петък на обяд и ако пропуснеше обяда и имаше късмет с автобусите, щеше да отиде до Оксфорд Стрийт и да попълни гардероба си с нови дрехи. Госпожа Пиърс и госпожа Дру ѝ казаха „Довиждане“ с едва прикрито любопитство. Сара никога не ходеше никъде, а сега явно заминаваше, без да им каже нищо. След излизането ѝ те започнаха да коментират неочакваната ѝ отпуска. Изказаха доста предположения, повечето невероятни, но все пак нито едно не бе толкова невероятно, колкото самата истина.

Сара се качи на автобус до Оксфорд Стрийт, където си купи прилична плисирана пола в кафяво, спретнато сако и няколко блузи. Те не я правеха по-красива, но бяха удобни — дума, която бе започнала да ненавижда. Обеща си, че един ден ще си купи дрехи по последна мода със спестяванията, които имаше.

Тя не знаеше кой ще дойде да вземе Чарлс. Пригответи овехтялата кошница, нахрани го и зачака. В осем часа все още никой не беше дошъл и тя започна да приготвя своята вечеря, като успокояваше котарака:

— Ако никой не дойде, няма да мръдна оттук. Не се безпокой!

Тъкмо отваряше консерва с боб, когато някой почука на вратата. Беше професорът.

— Дойдох да взема Чарлс.

Тя се отдръпна, за да може той да влезе.

— Добър вечер, професор Ноута! — каза остро, тъй като се притесни от погледа, с който той обходи стаята.

— Тук ли живеете?

Глулав въпрос, помисли си тя, но отвърна:

— Да. Ще седнете ли? Искате ли чаша кафе?

— Не, благодаря. Прибирах се вкъщи и минах да взема Чарлс.

— Сигурен ли сте, че ще е добре? Ще се грижат ли за него?

— Да, разбира се.

Тя взе Чарлс, сложи го в кошницата и я захлупи, но котаракът промуши лапичка през една дупка, което я накара да му заговори:

— Бъди добър, ще се разделим само за малко.

И ако професорът не я гледаше с леко подигравателна усмивка, щеше да се разплаче. Чарлс беше нейният другар в самотния ѝ живот. Погали лапичката му за довиждане и подаде кошницата на професора.

— Обещавам ви, че той ще бъде най-добре гледаният котарак — рече професорът, с което я изненада. — Всичко, което трябва да направите, като се върнете, е да се обадите на този номер — той ѝ подаде едно листче. — И Чарлс ще ви бъде върнат веднага.

Сара се чувстваше ужасно самотна тази нощ без дебелия котарак, свит в ъгъла на дивана. С облекчение посрещна утрото и бързо се приготви за тръгване. Госпожа Потър, хазайката, която живееше в приземния етаж, се показа през прозорчето си:

— Ще ти пазя стаята — извика подире ѝ тя, макар че Сара не бе ѝ платила наема за следващите две седмици. — Приятно прекарване! Дано срещнеш някой подходящ мъж... Всичко добро!

На Сара ѝ се стори нелепо около болната старица да се навъртат хубави млади мъже, но разбира се, човек никога не знае... Докато вървеше към болницата, тя се размечта как ще срещне някой привлекателен богат мъж, който ще се влюби в нея от пръв поглед. Щеше да бъде чудесно да се върне отново в града като омъжена жена. Но пък от друга страна, защо щеше да се връща, ако се омъжеше? А и той трябва да понася котки.

Таксито я чакаше. Тя поздрави шофьора, който я откара до летището. Като се качи в самолета, с изненада установи, че е настанена в първа класа на холандските авиолинии. Прие кафето, което стюардесата ѝ предложи, и се огледа наоколо. Всички пътници имаха вид, като че пътуват до Шифъл всеки ден. Те дори отказаха кафето с отегчен вид и забодоха носове в книги и списания. Сара никога не бе летяла със самолет и се загледа през прозореца. Жалко, че нямаше какво да се види — само сиви облаци. Тя не бе сигурна, че е в безопасност, но все пак преживяването бе приятно.

В Шифъл премина през митницата и се озова в голяма зала, пълна с пътници, които бързаха в различни посоки. Предполагаше, че

никой няма да я посрещне. Всъщност къде точно трябваше да отиде? В писмото нямаше нищо по този въпрос, а професорът беше промърморил някакво неразбираемо име, когато тя го бе попитала. Застана на уреченото място и зачака.

Не след дълго пред нея спря някакъв мъж. Беше нисък и дебел, с хубаво здраво лице. Малките му сини очи гледаха приятелски.

— Госпожица Флечър? Аз съм шофьорът на госпожа Ноута и съм тук, за да ви закарам при нея.

Тя разтърси ръката му.

— О, вие говорите английски! Боях се, че никой няма да ме разбира.

— В Холандия говорят свободно английски, госпожице Флечър. Тръгваме ли?

Той взе куфара ѝ и я поведе навън, където ги чакаше старомоден, но добре запазен мерцедес.

— Мога ли да седна до вас? — попита Сара. — И ще ми кажете ли как се казвате?

— Ханс, госпожице — той отвори предната врата и седна до нея. — Очаква ни дълго пътуване. Ако искате, можем да спрем по пътя да изпием едно кафе.

— Говорите английски много добре.

— Живял съм в Англия, а и често карам госпожа Ноута да види сина си.

— Госпожа Ноута англичанка ли е? — погледна го тя. — Би било добре да зная повече за хората, за които ще работя.

— Да, англичанка е, госпожице. Омъжена е за господин Ноута, който е лекар като сина си. Вече почти е преустановил лекарската си практика. Доколкото знам, ще гостувате на майка му... Стара дама, много стара, а също и много болна. Не ѝ остават много дни за жалост, и тя иска да бъде сред хора преди края.

— Къщата в провинцията ли е?

— Да, близо до малко селце. Много е спокойно — той увеличи скоростта.

В далечината се виждаха хълмове.

Сара бе притеснена. Ами ако не я харесат? Ако внезапното желание на госпожа Ноута да я наеме се е променило? Или ако старата дама не я одобри?

Ханс ѝ хвърли изучаващ поглед.

— Няма нужда да се тревожите, госпожице. Те са мило семейство.

Наближиха някакво село и Ханс обяви:

— Бардуерд. Пристигнахме.

В дъното на градина се издигаше солидна бяла постройка. С много прозорци и двойно стълбище пред входната врата, стръмен покрив с куличка и часовник точно над терасата. Сара си беше представяла по друг начин семейното гнездо на семейство Ноута — червена тухлена вила, удобна провинциална къща като тяхната или дори висок градски дом с островрѣх покрив, но никога не бе и помислила, че притежават цяло имение. Тя излезе от колата, силно развълнувана.

ВТОРА ГЛАВА

Сара изкачи стълбите и видя, че на отворената врата стои висока хубава жена на средна възраст. Жената каза нещо на холандски и ѝ подаде ръка, която Сара пое с благодарност. Ханс обясни:

— Това е жена ми, Нел. Тя е икономката. Не говори английски, но смятам, че ще се разбирате.

Нел и Сара се усмигнаха една на друга, а Ханс отвори вратата на преддверието и ги въведе в салона. Щом ги видя да влизат, госпожа Ноута се изправи.

— Госпожице Флечър — протегна ръка тя, — аз... Ние се радваме да ви видим и сме дълбоко благодарни, че приехте да ни помогнете през време на отпуската си. Сигурна съм, че ще желаете чаша кафе... Обядът е в дванадесет и тридесет, така че ще имате време да видите стаята си и да поговорим. Може би всичко ви се струва доста объркано, но аз понякога се доверявам на интуицията си. Когато ви видях, разбрах, че точно вие сте човекът, необходим на свекърва ми. Тя бе изписана от болницата преди час и сега си почива. Ще я видите скоро... — госпожа Ноута спря, тъй като в стаята влязоха Нел и младо момиче, което носеше табла с кафе. — Заповядайте, седнете, госпожице Флечър! Всъщност така ли да ви наричаме или с малкото ви име?

— Разбира се, казвайте ми Сара.

Госпожа Ноута остави у Сара чувството, че е изложена на силен вятър — чувство не толкова неприятно, колкото объркващо. За момент се зачуди дали и синът ѝ се чувства така, въпреки че той бе израсъл с майка си и би трябвало да е свикнал. Вратата се отвори и влезе висок възрастен господин — без съмнение бащата на професор Ноута. Беше побелял и леко прегърбен, но имаше същите сини очи. Сара го поздрави учтиво, а той я приветства с добре дошла. Неговият глас дотолкова напомняше гласа на сина му, че ако затвореше очи, би помислила, че говори професор Ноута.

— Надявам се, че Радолф ви е обяснил — майка ми е раздразнителна стара жена. Но аз и синът ми се доверяваме на преценката на моята съпруга. Убеден съм, че ще се справите добре. Наистина сме ви задължени.

Сара допи кафето си и остави изящната порцеланова чашка.

— Ако искате да си разопаковате багажа — предложи госпожа Ноута — и след това да се върнете тук, можем да обядваме заедно, преди да ви представя на старата госпожа Ноута — тъй като Сара се колебаеше, госпожа Ноута продължи: — Навярно Радолф не е споменал какво ще е свободното ви време и други подробности. Трябва да ви предупредя, че ако свекърва ми ви хареса, ще можете да отделяте време за себе си само когато тя си почива. Всъщност тя спи много, но през останалото време е доста неспокойна и за нея е без значение дали е ден, или нощ.

Сара последва Нел нагоре по голямото стълбище, като си мислеше, че колкото и да ѝ е трудно с възрастната дама, все ще издържи две седмици, а със спечелените пари ще може да си осигури чудесна почивка през лятото. След като видя стаята, в която Нел я въведе, окончателно реши, че е безсмислено да се притеснява. Стаята беше голяма, с висок таван, два високи прозореца и врата между тях, която водеше към тераса. Килимът под краката ѝ беше дебел и мек, а мебелите — тапицирани в нежнорозово, розови бяха и пердетата, и покривката на леглото. Под прозорците беше разположено малко скъпо писалище, а встрани — удобно кресло за четене. Тя си спомни стаята си в Лондон — нямаше място за сравнения. Преди да се захване с разопаковането на багажа, Сара не можа да се въздържа и надникна в банята — бе облицована в прасковенорозово и бяло, с пухкави хавлиени кърпи, ароматен сапун и разни флакони. Видяното предизвика въздишка на удоволствие. Багажът не ѝ отне много време и след малко тя слезе по стълбите. Чувстваше се нервна. Ханс беше в салона и я въведе в гостната. Семейство Ноута ѝ приготвиха питие и разговаряха мило с нея, докато стана време за обяд и се преместиха в трапезарията. След като изпиха кафето, госпожа Ноута я отведе отново на горния етаж. Свиха в страничен коридор и на няколко крачки пред една врата госпожа Ноута спря.

— Трябва да ви кажа, че може да се наложи да стоите до късно или да ставате през нощта, така че мебелирахме като спалня малката

стая в съседство със стаята на свекърва ми. Ако решите, можете да спите в нея и да бъдете на разположение. Надяваме се, че няма да се стигне до това. Всъщност, не очакваме да стоите до леглото ѝ по двадесет и четири часа в денонощие, но тъй като тя става все безпомощна...

— Разбирам, госпожо Ноута, няма да я оставям сама, ако тя не желае.

Стаята, в която влязоха, се намираше в задната част на къщата. През прозорците се виждаше градина и морава. Стаята бе толкова просторна, че леглото до стената изглеждаше малко, а на свой ред фигурата в него — съвсем дребна. Старата дама беше много слаба и изтощена, но очите ѝ бяха запазили удивителния си яркосин цвят. Гласът ѝ, тънък като нишка, която всеки момент може да се скъса, прозвуча определено раздражено. Сара не я разбра какво каза, затова старицата заговори на английски — добър английски, но със силен акцент.

— Е, значи ти си момичето, което синът ми е избрал. Не мога да кажа, че се радвам да те видя, защото никак не се радвам. Приблужи се насам, за да те разгледам!

Доста по-зле е, отколкото си представях, помисли си Сара, докато смирено приближаваше към леглото.

— Така... И защо прие? — попита остро старицата.

— Помолиха ме.

— Ще ти плащат, нали? И то твърде много.

— Да, ще ми плащат, госпожо. А дали ще е твърде много, не мога да кажа, тъй като все още не зная.

— Хм... Имаш ум в главата! — сините очи се насочиха към младата госпожа Ноута. — Адел, излез, докато разговарям с момичето!

Адел измърмори нещо успокояващо и излезе от стаята, а старата дама продължи оживено:

— Вземи стол и седни до мен. Как се казваш?

— Сара... — тя седна и зачака търпеливо, тъй като старицата затвори очи и изглежда задряма за няколко минути.

— Знаеш ли, че умирам?

— Казаха ми, че сте болна — отвърна Сара внимателно.

— Виждала ли си внука ми?

— Да, работя в неговата клиника.

— Харесваш ли го?

— Не го познавам. Аз съм регистраторка и...

— Няма за какво да говорим тогава — промърмори старицата. — Хубави очи... И никакво раболепие, слава Богу! Дай ми малко вода, Сара. Радолф не е женен — тя се изсмя късо. — Хвърлила ли си му око?

Сара се усмихна:

— Не, за Бога! Той не ме харесва, а и аз съм само регистраторка в неговата клиника. Мисля, че не ме разбрахте — ние не се движим в едни и същи среди.

— Никаква надежда — продължи да недоволства старицата и загледа Сара втренчено. — Обичам да ми четат на глас. Късно през нощта, когато всички заспят. Съобщиха ли ти, че обичам да имам компания късно през нощта? Не че ще трябва да се съобразяваш с това дълго време. Ако не те харесам, веднага ще ти кажа.

— Много разумно — съгласи се Сара. — Искате ли да ви почета сега?

— Да. „Джейн Еър“ е на масата до прозореца. Снаха ми ми четеше и почти я свърши. След това ще започнем „Гордост и предразсъдъци“, но едва ли ще имаме време да я довършим.

Сара донесе книгата и я отвори.

— Знаеш ли на колко години съм?

— Да, госпожо, на деветдесет.

— Ние, от семейство Ноута, живеем дълго, но разбира се, никой не е вечен.

— Не мисля, че би било приятно — съгласи се Сара и започна да чете.

Гласът ѝ беше спокоен и ясен и тя чете, докато погледна към старицата ѝ установи, че е заспала. Отбеляза докъде е стигнала, затвори книгата, приближи се към прозореца и погледна навън. Градината беше тиха и красива — след шума и суматохата на Лондон беше блаженство да се разходиш из нея. Но Сара се съмняваше дали ще има време за разходки. Струваше ѝ се, че очакват от нея да прекарва дните и нощите около старата дама, може би с кратки почивки в подходящ момент. Но тази мрачна перспектива се оказа невярна. Малко преди четири часа, докато старицата още спеше, се върна госпожа Ноута.

— Нямахме време да разговаряме — каза тя — и ти може би си мислиш, че очакваме да останеш тук до края на деня. Но аз винаги пия следобедния си чай със свекърва ми, така че ще бъдеш свободна поне за час. След вечерята в осем прислужницата ще я приготви за спане, което ще отнеме още около час, през който ти ще си свободна. След това обаче ще те помоля да ѝ правиш компания, докато заспи. Тя обича да ѝ четат на глас, а също така да разговаря до пълно изтощение. Ако заспи около полунощ, няма да се събуди преди шест сутринта, но ако има тежка нощ, страхувам се, че ще трябва да спиш в съседната спалня — тя погледна неспокойно към Сара. — Мисля, че Радолф не ти е съобщавал такива подробности. През деня някой ще те сменя за час-два, така че да можеш да си почиваш. В градината има басейн, в библиотеката — книги, а селото е съвсем наблизо. Разбира се, ако състоянието ѝ се влоши, ще трябва да прекарваш с нея повече време, но ние ще сме наоколо и ще ти помагаме. Сега слез долу за чая си, а след това се разходи из градината. Ще имаш време и да се преоблечеш за вечеря.

След разходката Сара се качи в стаята си, взе душ и си облече сивата рокля, а после се върна при старата дама. Тя изглеждаше доста ядосана, а госпожа Ноута побърза да излезе от стаята, като остави Сара да я успокоява както може.

— Искате ли да ви почета — попита Сара припряно — или предпочитате да разговаряме?

— Ще разговаряме, момиче! Или поне аз ще говоря, а ти ще слушаш!

И така Сара седна край леглото и заслуша старата жена, която разказваше спомените си. От време на време старицата се унасяше в кратка дрямка, но след това се събуждаше освежена и продължаваше да си спомня младините, разказвайки с глух глас, толкова слаб на моменти, че Сара едва я чуваше.

Вечерята беше поднесена във великолепната трапезария. Сара седна между господин и госпожа Ноута, масата бе отрупана със сребро и кристал. След това младата жена се върна при болната. Чувстваше се малко изморена, но търпеливо слушаше тънкия слаб глас, докато старицата се унесе в сън. Беше почти полунощ и къщата беше утихнала. Сара се прибра в стаята си, съблече се, пъкна се в топлото удобно легло и след минути вече спеше.

През следващите два-три дни тя си направи програма за деня, която до голяма степен зависеше от здравословното състояние на старата дама. А че здравословното ѝ състояние се влошаваше, беше очевидно, въпреки ежедневните посещения на лекаря. Болната нямаше апетит и Сара отделяше много време да я увещава да хапне от изисканите блюда, които готвачът приготвяше и изпращаше горе всеки ден. В средата на седмицата, докато слушаше несвързания разказ на старицата, Сара разбра, че на младини тя е свирела на пиано.

— Днес момичетата вече не свирят на пиано — недоволно промърмори старата госпожа Ноута.

— Аз свиря — отвърна Сара. — Или поне свирех допреди няколко години.

Забележката имаше неочакван ефект. След като Сара изпи следобедния си чай и се върна в стаята, в ъгъла вече бе поставено пиано.

— Свекърва ми каза, че свирите — обясни госпожа Ноута. — И тъй като пианото беше в съседната стая, решихме, че си струва да го пренесем.

Тази вечер и през следващите дни Сара свиреше мелодии, които възрастната дама харесваше, и това занимание удовлетворяваше и двете. Към края на седмицата у Сара се появи чувството, че е живяла тук винаги. Клиниката „Сейнт Сиприън“ сякаш бе останала в друг свят и въпреки трудностите и липсата на свободно време, тя беше щастлива. Семейство Ноута се отнасяха мило с нея, прислугата също имаше добро отношение. Ханс бе изключително доброжелателен и в стаята ѝ винаги имаше цветя, а ако останеше минутка свободна, някой ѝ донасяше чай, Сара дори започна да мисли, че състоянието на възрастната дама се подобрява, но това се оказа грешка. Същата нощ болната не я остави да си почине и за миг. Старицата заяви, че не смята да спи и Сара ще трябва да стои с нея.

— В края на краищата, затова ти плащат — язвително додаде тя.

— Разбира се, че ще стоя с вас, но ако нямате нищо против, ще отида да си взема душ и да си сложа халат. Дайте ми само десет минути — помоли Сара и изхвърча от стаята.

Все още беше рано. Докато вървеше към стаята си, чу гласове на долния етаж и видя Ханс да пресича коридора. След минути тя се върна при старата дама, наметнала мек халат върху нощницата си. Надяваше се, че след малко старицата ще заспи и тя ще може да си легне в съседната спалня. Но остана излъгана. Наложиха се да свири на пианото до към полунощ, а след това започна да чете трета глава от „Гордост и предразсъдъци“. Часовникът удари един, когато старицата ѝ каза да остави книгата и да седне отново пред пианото.

— И не започвай с някоя от приспивните си песни — сприхаво добави тя, — тъй като няма да се успокоя. Възнамерявам да стоя будна през цялата нощ.

Сара започна да свири Брамс и не чу кога вратата се отвори и на прага застана професор Ноута. Той хвърли поглед към заспалата си баба и безшумно прекоси стаята.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — попита той, като се наведе към Сара.

Тя спря рязко и се обърна.

— Изплашихте ме! Внимавайте какви изрази употребявате, професоре!

Той остана приведен над нея, изучавайки крехката ѝ фигура, загърнатата в мекия халат. Косата ѝ бе сплетена за през нощта, но плитката се бе разхлабила и лъскави кичури се спускаха почти до кръста ѝ. Клепачите ѝ бяха натежали за сън. Той постави нежно ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, бях много изненадан. Не очаквах да чуя и видя това.

Тя усещаше по странно вълнуващ начин ръката му.

— Баба ви имаше тежка нощ и пожела да ѝ свиря на пиано. А вие защо сте тук?

— За да се сбогувам — отвърна той меко. — Ще остана само няколко дни.

После обърна глава и погледна към леглото. Лицето му неочаквано се отпусна и върху него се появи усмивка. Сара също погледна натам — старата дама се бе събудила. Професорът прекоси стаята и седна до леглото. Хвана ръката на баба си, наведе се и я целуна нежно по бузата, а след това започна оживен разговор на холандски. След малко се обърна към Сара:

— Можете да си лягате — и тъй като тя се отправи към съседната стая, продължи: — Не, идете във вашата стая. Аз ще остана да разговарям с баба не съм изморен. Има чай в кухнята — нали знаете къде е? Изпийте една чаша, ако искате, и си лягайте! Ще ви събудят рано сутринта.

Сара направи плах опит да протестира, но беше изморена, а утрешният ден се очертаваше още по-тежък. Тя изпи чаша чай, легна и заспа веднага.

Когато се събуди, професорът седеше на ръба на леглото ѝ и държеше малък поднос с две кифли. Сара се изправи рязко в леглото, като го гледаше изпод падналите кичури.

— Как е баба ви? По-зле ли е? Трябва да ставам...

— След малко, първо си изпийте чая! Тя е все така. Още никой не е станал — няма шест часа, но баба ми иска да послуша малко музика. Казах ѝ, че ще трябва да почака, докато ви събудя и се пригответе.

Сара изпи чая на големи глътки. Професорът изглеждаше уморен. Тя му каза майчински:

— Трябва да си легнете! А аз ще се преоблека.

— Не, елате така! Сложете си халата и пантофите и ѝ изсвирете всичко, което харесва. Тя ще заспи всеки момент и след това ще имате време да се облечете и да закусите.

Той стана от леглото, подаде ѝ халата от стола и взе подноса, като я помоли:

— Не губете време!

Сара се отправи към стаята на болната, влезе, поздрави с усмивка и седна зад пианото.

— Шуберт — заповяда шепнешком старата дама, — а след това Делиус! Кога ще е готова закуската ми?

— Съвсем скоро — отвърна Сара с тих спокоен глас.

— Ще ви свиря, докато я донесат.

Десет минути по-късно професорът влезе, носейки отново поднос с каничка и чаша. Беше успял да се избърсне и да се преоблече в пуловер и домашни панталони. Вече не изглеждаше толкова изморен. Сара се учуди как го постига. Тя остави пръстите си да пробягват механично по клавишите, докато мислите ѝ се рееха свободно. Това беше странна нощ — едва ли щеше да преживее друга подобна.

Знаеше, че когато се върне отново в клиниката и се заеме с всекидневната си работа, няма да вярва, че е преживяла всичко, това. Отметна коса и почувства, че ръцете на професора я събират и сплитат.

— Така е по-добре — каза той. — Няма да ви разсейва.

След това се засмя кратко и се върна до леглото... След половин час баба му заспа и той се изправи.

— Ще спи дълбоко поне няколко часа. Идете да се облечете и да закусите.

— Би трябвало да си легнете — напомни му тя, като затваряше пианото с чувство на благодарност.

— Вниманието ви към мен ме ласкае, Сара, но не е необходимо. Вървете да се облечете!

Веднъж или два пъти през тази странна нощ тя се улови, че почти го харесва, но сега вече не бе толкова сигурна. Обърна се и тръгна бързо напред, без да отговори.

Денят се оказа също толкова странен, колкото и нощта. Старата дама беше неспокойна — поиска да спуснат транспарантите и се унесе в дрямка. Сара седеше тихо и гледаше дребната фигура в леглото. Влизаха и излизаха различни хора: господин и госпожа Ноута, професорът, Нел с кафе за нея. Тя тъкмо го изпи, когато професорът се върна.

— Отидете да се разходите в градината. Аз ще остана тук. И не спорете с мен, когато баба ми се събуди, ще имате отново много работа.

Това се оказа самата истина. Старата госпожа Ноута се събуди освежена, властно поиска храна, отпрати внука си и настоя да слуша музика. Сара посвири известно време и възнамеряваше да спре, но старата дама не й разреши. Тя продължи така още известно време, докато професорът не се появи отново в стаята.

— Стига толкова — каза той на Сара. — Обядът ви е готов.

Тя отвърна бързо:

— Не, не мога! Баба ви ми нареди да продължавам.

— Нищо, ще трябва да се задоволи с моето свирене.

Той зае мястото ѝ пред пианото. За нейно учудване започна да свири Дебюси, без повече да я погледне. Старата дама лежеше, притворила очи. Сара слезе долу, където я очакваше обядът ѝ. После госпожа Ноута я накара да се поразходи в градината. Когато Сара се

върна в стаята на болната, професорът и баба му разговаряха тихо и той държеше ръката ѝ. Щом я видя, че се връща, професорът стана и излезе.

Следващите две денонощия бяха много напрегнати и Сара не можеше да се ориентира кое време на деня или нощта е. Старата госпожа беше малко по-спокойна — лежеше и слушаше как Сара свири на пианото или чете на глас. През по-голямата част от времето Сара имаше компания. Младата госпожа Ноута седеше в ъгъла и бродираше, а съпругът ѝ влизаше и излизаше от стаята или присядаше до леглото на майка си и слушаше неразбираемото ѝ мърморене. Професорът също прекарваше дълги часове през нощта с баба си. Понякога седеше удобно, докато Сара свиреше или четеше, друг път разговаряше с болната, а Сара си почиваше с благодарност. Той можеше да накара възрастната жена да се разсмее — слабо хихикане, което звучеше трогателно за Сара. Носеше ѝ цветя — малки букетчета, които Сара подреждаше в многобройните вази наоколо. Професорът се държеше така, сякаш баба му беше здрава, обсъждаше с нея цветята, които баща му беше засадил, като че ли възрастната жена щеше да може да ги види, когато напролет отново разцъфнат. Караше я да яде и понякога въвличаше и Сара в разговора, като започваше да говори на английски и баба му очевидно се наслаждаваше на бодрия му тон.

Беше четири часа сутринта на третия ден, когато старата дама склопи очи и не се събуди повече. Сара четеше, а професорът се беше разположил удобно в кресло до леглото, вперил очи в баба си. Нещо я накара да вдигне поглед, гласът ѝ потрепери и тя затвори книгата. Пое си дълбоко дъх и, макар да не желаше да се натрапва, прошепна:

— О, тя...

Професорът взе ръката на баба си и я целуна.

— Нищо, Сара. Майка ми, баща ми и слугите идваха тази вечер, докато ти беше в стаята си. Сега ще доведе Нел. А вие си легнете.

— Не мога да ви оставя сам...

Той я погледна и тя беше поразена от скръбта, изписана по лицето му.

— Направете каквото ви казах, Сара!

Тя се прибра в стаята си и полежа известно време с отворени очи. След това заспа дълбоко, тъй като отчаяно се нуждаеше от сън. По някое време се пробуди и си спомни, че след два дни е на работа.

После пак заспа. Когато се събуди за втори път, Нел стоеше до леглото ѝ с табла със закуска. До чайника беше поставена бележка, в която ѝ съобщаваха, че семейството се надява тя да се присъедини към тях за кафето, но ако се чувства изморена, може да остане в леглото.

След малко Сара слезе в гостната и завари там госпожа Ноута и съпругът ѝ. Професорът не се виждаше никъде.

— Радолф излезе, за да се погрижи за формалностите — обясни госпожа Ноута. — Ще се върне всеки момент. Ти успя ли да поспиш? Това бяха две изтощителни седмици и всички ние много ти благодарим.

— Вие направихте майка ми щастлива — отбеляза господин Ноута. — Тя обичаше музиката.

След малко професорът се върна и каза на Сара:

— Баба ми пожела да присъствате на погребението ѝ. То ще бъде след четири дни. Ще уредя всичко, за да пътувате за Англия на следващия ден.

— Но... Не мисля, че...

Тя спря, тъй като той се намръщи:

— Това беше изричното желание на баба ми, Сара! Или може би вие имате други планове?

Тя настръхна от отношението му — безчувствено и арогантно. Беше готова да му напомни, че трябва да се върне навреме на работа, когато се намеси госпожа Ноута:

— О, моля те, Сара! Ти беше толкова добра към нея, а и такава е желанието ѝ.

— Добре — съгласи се Сара накрая.

Същия следобед написа писмо до клиниката. Знаеше, че госпожица Пейн не я харесва, но сигурно щеше да разбере, че няма как да откаже. След това се разходи до селото, като се радваше на свободата си, купи марка и пусна писмото. Нямаше никаква представа, че пощенските служители в Англия стачкуват и шансовете писмото ѝ да стигне навреме са нищожни.

Професорът се държеше учтиво с нея, когато се срещаха на масата, но Сара имаше чувството, че я избягва. Според нея това беше нормално — той я беше наел за компаньонка на баба си, а сега трябваше да се грижи и за нея. На погребението той се държа учтиво и я представи на гостите. Сара подаваше ръка и поздравяваше любезно

всички, макар да се чувстваше изгубена в морето от непознати лица. На вечеря с изненада чу как професорът съобщава на родителите си, че заминава тази вечер. Те изглежда не очакваха да е толкова скоро.

— Ще вземеш ли колата? — попита баща му.

Професор Ноута се сбогува и с нея и изрази надежда, че тя ще пътува добре. Гласът му бе толкова студен, че Сара отговори сковано, с възможно най-малко думи. На следващата сутрин Ханс я закара до Шифъл и я осведоми, че професорът е заминал за две седмици за Германия.

— Той чете лекции в тамошен университет, госпожице, и използва възможността да отиде, преди да се е върнал в Лондон — после добави: — Всички съжالياваме, че си тръгвате. Вие направихте щастливи последните дни на старата дама.

Тя му благодари топло, като сподели неговата надежда да се срещнат отново някога и със съжаление се сбогува с Шифъл.

Професорът можеше и да не я харесва, но беше уредил пътуването ѝ безпроблемно. Дори беше помислил за Чарлс и бе наредил да бъде донесен вкъщи при пристигането ѝ, за което Сара му беше благодарна. Без Чарлс първата ѝ вечер вкъщи щеше да бъде много самотна. След разкоша в имението на семейство Ноута нейната стая ѝ се стори още по-малка, тъмна и мизерна. Но след като запали огъня и Чарлс се протегна пред камината, тя разопакова малкото си багаж и доброто ѝ настроение се възвърна. Все пак имаше дом, макар и от една стая. Имаше, и работа.

Сутринта Сара отиде навреме в клиниката, убедена, че независимо от ненавистта си госпожица Пейн е приела писмото ѝ. Освен това, когато професорът уреждаше пътуването ѝ, сигурно не бе пропуснал да обясни защо може да ѝ се наложи да се забави. Час по-късно тя бе принудена да признае пред себе си, че той или е забравил, или е решил, че не е необходимо да дава обяснения в администрацията. Госпожица Пейн никак не се церемони с нея. Нима можело да се разчита на Сара, която би трябвало да си дава сметка, че вече за втори път се връща по-късно от отпуска, без да се потруди да уведоми някого!

— Но аз ви написах писмо! — протестира Сара.

— Глупости! Не съм получавала никакво писмо! Това е разбира се, най-лесното извинение, защото аз не мога да знам дали казваш

истината!

— Вие сте една зла жена! — не се сдържа Сара.

В момента, когато думите излязоха от устата ѝ, тя пожела да не беше ги изричала, тъй като госпожица Пейн цялата почервеня и тънките ѝ устни се изопнаха гневно. Обикновено Сара беше мека и блага, но сега се почувства объркана. Ако професорът беше в клиниката, той би могъл да обясни на госпожица Пейн, но уви, него го нямаше. Тя седеше и гледаше госпожица Пейн, която в гнева си ѝ заприлича на същински зъл демон. Единственото ѝ успокоение беше, че колегките ѝ бяха в кафето и наоколо нямаше пациенти.

— Не си въобразявай, че въпросът е приключен! — изсъска госпожица Пейн и се отдалечи вбесена.

След два дни Сара получи писмо. С оглед на някои структурни промени част от служителите бяха освободени. Тя трябваше да напусне в края на седмицата, получавайки седмичната си заплата вместо предупреждение.

ТРЕТА ГЛАВА

Сара прочете писмото два пъти, пъкна го обратно в плика и се замисли как да постъпи. Можеше, разбира се, да потърси госпожица Пейн и да се опита да ѝ обясни какво се е случило, но още при първия им разговор професор Ноута я беше помолил да не обсъжда въпроса с други хора. Тя едва ли можеше да го вини, че беше забравил точно кога свършва отпуската ѝ. Може би тя трябваше да бъде по-настойтелна и да изясни, че е редно да се върне на работа навреме. Госпожа Пиърс и госпожа Дру ѝ съчувстваха, но не можеха да ѝ помогнат. Освен това в препоръката, която получи, се съдържаше неясна похвала — добър служител, но не може да се разчита на нея...

Тя напусна работа в края на седмицата. Имаше малко спестени пари, а и сигурно скоро щеше да си намери нова работа, след една седмица трябваше да признае пред себе си, че не бе постигнала никакъв успех. Дори и когато се стигнеше дотам да я поканят на разговор, препоръката ѝ се оказваше непреодолима пречка. Фактът, че бе работила в болница няколко години, изгубваше значение при споменаването, че е ненадеждна. През втората седмица подаде молби за всички свободни чиновнически длъжности, но отново без успех. Казваха ѝ, че вече е възрастна, че не може да работи с компютър...

Обезсърчена, но не и отчаяна, тя отиде в малко кафене, поръча си чай и докато го пиеше, пресмяташе финансовите си средства. Те намаляваха бързо — нещо трябваше да се направи. Допи чая и взе последния брой на списанието „Жената“, което някой бе оставил на масата. В него нямаше интересни обяви за чиновническа работа. Тя изчете обявите за детегледачки и изпита съжаление — обичаше бебетата и децата, но не би могла да бъде наречена „опитна“. След това премина на обявите за търсене на помощнички в домакинството. Те бяха много — няколко страници. След като изчете първата страница, вече знаеше какво ще прави. Това беше възможност, а и тя беше напълно в състояние да почиства къща, да сервира маса и да отваря

вратата пред гостите. Трябваше да намери място, където ще приемат и Чарлс. Започна да чете по-внимателно, като отбелязваше някои обяви.

Тази вечер написа шест писма до шест от най-обещаващите адреси. Във всяка обява се наблягаше, че спешно се нуждаят от домашна помощничка и тя се надяваше, че в такъв случай няма да имат нищо против Чарлс.

Отговорът пристигна след два дни. Считаха, че препоръките ѝ са задоволителни. Трябваше да вземе Чарлс и да се придвижи до Бедфорд, където щяха да я посрещнат и отведат до Шотли Парк. Очакваха я на следващия ден, като трябваше да пътува с влака, който пристига в Бедфорд в три следобед. Сара прочете писмото бавно, изтанцува от радост няколко стъпки с Чарлс под мишница и слезе да види хазайката си. Жалко, че вчера бе платила наема си за цяла седмица, но, както и предполагаше, хазайката отказа да ѝ го върне, като обясни, че ще го задържи вместо предупреждение.

— На по-добро място ли отиваш? — попита госпожа Потър.

— Извън Лондон — отвърна Сара, без да уточнява къде. — Може ли засега да оставя големия си куфар тук? Ще го взема по-късно. Няма да мога да нося повече от един куфар, тъй като ще взема Чарлс и кошницата му.

— За седмица или две може, но за по-дълго ще трябва да платиш — поколеба се госпожа Потър. — Напускаш доста внезапно, ще трябва да търся нови наематели...

Сара промърмори нещо утешително, като си даваше ясна сметка, че госпожа Потър ще намери нови наематели в момента, в който тя и Чарлс напуснат. Пригответи си багажа, изми си косата и си легна. Жребият беше изтеглен. А беше ли всъщност?

Пътуването до Бедфорд с влака ѝ отне малко повече от час. Тя пъкна кошницата с Чарлс под седалката и тъй като вагонът беше почти празен, никой не го забеляза. В Бедфорд слезе на перона и се огледа. След миг пред нея се изправи униформен шофьор, който докосна фуражката си и я попита дали тя е госпожица Флечър.

— Аз съм Нот, шофьорът на лейди Уесли. Ще трябва да минем през магазина да вземем вашата униформа, преди да ви откарам до Шотли Парк.

Той взе куфара ѝ, а тя остави кошницата с притихналия Чарлс на задната седалка на ягуара. Седна отпред и шофьорът потегли веднага.

Сара седеше неподвижно и не знаеше как точно трябва да се държи. Не беше сигурна какво се очаква от една домашна прислужница и дали трябва да чака да я заговорят. Нот я поглеждаше бегло и очевидно одобряваше това, което вижда. Тихо момиче, а и си знае мястото. Госпожа Ледж, икономката, ще бъде доволна. Накрая той каза малко надутно:

— Магазинът се намира на следващата улица. Ще трябва да вземете пакетите.

— Да, благодаря ви, господин Нот! — Тя сподави въздишката си на облекчение, тъй като прочете по лицето му, че е доволен.

Пакетите бяха няколко, но Нот излезе от колата и ѝ помогна да ги натоварят. След като потеглиха отново, той се обади:

— Ще пътуваме около седем мили. Бих ви предложил чаша чай.

Гледката беше приятна. Редуваха се поляни и горички. След известно време Нот мина през внушителни врати по криволичещия път, докато видяха къщата. Беше доста по-величествена, отколкото Сара си бе представяла. Ще има доста прах за чистене, помисли си тя, и разстоянието до входната врата ще е доста голямо, ако човек се намира в задната част или дори на първия етаж. Те завиха покрай къщата и спряха пред задната врата с високи прозорчета в каменната стена. В задния двор имаше множество постройките, а страничните крила на сградата ограждаха от две страни градината.

— Е, влизайте — покани я Нот.

Сара взе кошницата с Чарлс, събра всичкия си кураж и влезе. Каменен коридор водеше към обширна кухня, в която подът беше покрит с плочи, а стените — с шкафове и кухненски бюфети; в средата бе поставена голяма дървена маса. До масата стоеше пълна жена и режеше шунка с доста остър нож. Тя спря, колкото да каже:

— Трябва да отидете направо във всекидневната при госпожа Ледж. Ето, оттук!

Госпожа Ледж седеше край огъня. До креслото ѝ беше придърпана масичка, а върху нея имаше счетоводни книги и купчина сметки. Когато Сара почука и влезе, тя остави писалката, вдигна очи и огледа нея, куфара ѝ и кошницата с Чарлс.

— Сара Флечър, нали? — попита живо.

— Да, госпожо Ледж.

Сара чакаше търпеливо, за да разбере какво трябва да направи. Госпожа Ледж изглеждаше строга, но не нелюбезна. Сара се надяваше, че тя харесва котки и почувства облекчение, когато икономката продължи по-меко:

— Ще се настаните в крайната къщичка от редицата срещу кухненската врата! Занесете си сега багажа и се върнете в стаята на прислугата, за да пиете чай. Имате ли храна за котарака?

След известно време Сара се върна в кухнята.

— Ти ще седнеш там — каза госпожа Ледж, — до Парсънс, прислужницата за стаите! А от другата ти страна е Моли, кухненската прислужница.

Сара седна, поздрави съседите си любезно, взе чашата силен чай и филийка хляб, намазан с масло. След това зачака да я заговорят.

— Ще бъдеш заведена при лейди Уесли точно в шест часа — каза госпожа Ледж. — Ще се преоблечеш в униформа, а след това Парсънс ще те разведе из къщата. Ще започнеш работа в шест и половина утре сутринта. Очаквам да те видя след закуска в моята стая.

— Да, госпожо Ледж — каза Сара и започна да яде. Възрастен мъж от другия край на масата, когото тя помисли за иконома, я попита къде е живяла преди.

— В малка къща в провинцията — отговори тя. — Всъщност господарска къща. Имахме само трима прислужници.

Тя спря, спомняйки си възрастния готвач Ник, който вършеше различни дейности и дори се грижеше за градината, и Беки, която не беше никак симпатична. Мащехата ѝ се опитваше упорито да се отърве от тях, но баща ѝ не разрешаваше. А когато той почина, Сара с удоволствие установи, че беше оставил на всеки по малко пари — достатъчно, за да смекчи удара от уволняването им. Всяка година тя им изпращаше картички за Коледа, а те никога не забравяха рождения ѝ ден.

— Беше ли щастлива там?

— Да... — тя се поколеба, а господин Корк ѝ спести търсенето на правилен отговор, като отбеляза надутото:

— Смяя да твърдя, че тук ще се усъвършенстваш. Нашето домакинство е добре поддържано, както сама бързо ще се увериш. Имаме нужда от още персонал. Впечатлението ми е, че си разумна млада жена. Надявам се да си и силна.

Той изгледа слабичката ѝ фигура със съмнение и тя побърза да го увери, че не се изморява лесно. Господин Корк кимна и поиска още една чаша чай, а Сара изяде втора филийка хляб с масло, след което той изрече дълга молитва и всички се разотидоха.

Лейди Уесли седеше във всекидневната и проверяваше съсредоточено сметките от домакинството. Тя вярваше на прислугата си, но предпочиташе да е наясно за какво се харчат парите, до последното пени. Освободи с кимване икономката, свали си очилата и си сложи други, с рогови рамки, и погледна изучаващо Сара.

— Изглеждаш ми дребна — предполагам, че е от униформата — и се усмихна неочаквано. — Мислиш ли, че работата тук ще ти хареса? Трябва да ти напомня пак, че ще ти бъде трудно.

— Аз съм доволна, че имам работа, лейди Уесли! И ви благодаря, че ми разрешихте да взема Чарлс със себе си. Сигурна съм, че ще съм щастлива тук и обещавам да работя с всички сили.

— А останалите? Мислиш ли, че ще се разбираш с останалите от прислугата? Те не са на твоето ниво.

— Е, не зная. Не мисля, че ще мога да се справям с работата като тях. Те са професионалисти. Но все пак ще положа усилия — Сара се усмихна. — Всички бяха много любезни с мен по време на чая.

— Е, надявам се, че всичко ще е наред. Свободна си сега, Флечър! Ще получаващ нареждания от госпожа Ледж, освен ако някой от семейството няма нужда от теб.

— Да, лейди Уесли.

Сара излезе и се отправи обратно към стаята на прислугата, където ѝ връчиха списък със задълженията ѝ.

— А също така можеш да помагаш на Парсънс да пригответе спалните за през нощта. Когато тя има свободна вечер, ти ще вършиш това сама, така че трябва да знаеш как се прави.

Работата не беше много. Лейди Уесли беше вдовица и въпреки че в края на седмицата обикновено имаше гости, през останалите дни голямата къща беше празна, като се изключат господарката и прислугата. Парсънс имаше свободно време и разведе Сара, като ѝ показа всички стаи и сервизни помещения.

— Сигурна съм, че ще се загубя — разтревожи се Сара.

— О, ще свикнеш! Тук, горе, ще се качваш само вечер с мен, когато ще оправяме леглата. Това е в случай, че има гости. Ще оправяш

стаите всяка сутрин, но госпожа Ледж ще ти обясни по-късно. А сега аз трябва да вървя да помагам в трапезарията. Ти иди да подредиш масата за нашата вечеря и подготви приборите за сутрешния чай.

Вечерята беше вкусна и хранителна — пържола с гарнитура и оризов пудинг за десерт. Госпожа Ледж благосклонно разреши на Сара да вземе малко пудинг за Чарлс.

— И най-добре е да си лягаш — посъветва я тя. — Да не забравиш да си навиеш часовника! Искам да си тук в шест и половина, за да помогнеш на готвачката до седем. След закуската ни в осем ще имаш двадесет минути да си оправиш леглото и да си подредиш стаята. Ако си вършиш работата добре, няма да имам нищо против да отскачаш от време на време да виждаш котарака си.

Сара благодари, взе пудинга и се отправи към стаята си. Чарлс беше доволен да я види, изяде пудинга с удоволствие и я последва навън в градината. Вечерта беше приятна, въздухът свеж. След малко Сара прибра Чарлс, съблече се, взе набързо душ и се сви на дивана. Списъкът със задълженията ѝ бе дълъг и тя нетърпеливо го прегледа. Все пак цялото ѝ време не бе запълнено само с работа — щеше да почива всяка неделя, по половин ден всяка сряда и всеки ден от два до четири следобед. Ще се справя, обеща тя сънливо на Чарлс и затвори очи. Но необяснимо защо последната ѝ мисъл, преди да заспи, не беше свързана с новото място. Тя се запита какво ли прави в момента професор Ноута.

Той се намиреше в елегантната си къща. Седеше зад бюрото, отрупано с писма и формуляри, които трябваше да прегледа, и не правеше нищо. Чертите на лицето му бяха изопнати. Бе спотаявал гнева си през целия ден.

Беше се върнал от Лондон предишния ден и на сутринта отиде в клиниката. До момента, докато не отвори вратата срещу бюрото на Сара, не беше признал пред себе си, че би му било приятно да я види отново. Само че бюрото и столът зад него бяха празни. Той поздрави госпожа Пиърс и госпожа Дру и попита:

— Госпожица Флечър, да не би да е болна?

— Уволниха я — отговори госпожа Дру.

— По-точно я изхвърлиха — добави по-високо госпожа Пиърс.

— Така ли? И защо?

— Върна се три дни по-късно от отпуска, сър — обясни госпожа Пиърс, която явно не изпитваше толкова голямо страхопочитание към него както госпожа Дру. — Направи същото и миналата година и още тогава госпожица Пейн я предупреди. Всъщност госпожица Пейн не харесваше Сара, госпожица Флечър, искам да кажа. Госпожица Пейн я попита защо идва на работа по-късно, отколкото е обещала и госпожица Флечър обясни, че е написала писмо и е помолила да ѝ се удължи отпуската. Но в клиниката не се е получавало никакво писмо — по това време имаше стачка на пощенските служители. След това двете си размениха остри думи и госпожица Пейн я изхвърли.

Лицето на професора остана каменно, той не отрони и дума. Въпреки това двете регистраторки се свиха на столовете си; имаха чувството, че всеки момент ще ги обсипе с ругатни.

— И къде е госпожица Флечър сега? — попита накрая той, като се стараеше гласът му да звучи безизразно.

— Нямам представа, сър — поклати глава госпожа Пиърс. — Сигурно си е намерила друга работа, макар че госпожица Пейн ѝ даде препоръка, която не би ѝ помогнала много.

Професорът благодари студено и се отправи към кабинета си, където го чакаше помощникът му. Той беше проникателен млад мъж и когато видя, че очите на шефа му са сиви като облачен ден, се отказа да го пита дали лекциите му са били успешни. Двамата потънаха в работа и чак по обяд професор Ноута се отправи към канцеларията на госпожица Пейн. Той прекара вътре около десет минути, но след като напусна, се наложи да свестяват госпожица Пейн със силен чай.

Вечерта професорът отиде до квартирата на Сара, позвъни на госпожа Потър от приземния етаж и я разпита за квартирантката ѝ.

— Тук ли живее още?

— О, не, сър. Тя стоя без работа няколко дни, след това си събра багажа, взе котарака и замина. Каза, че си е намерила работа, но не каза къде. Само спомена, че е далеч, извън Лондон. Остави един куфар в дрешника и обеща, че скоро някой ще дойде да го вземе.

— Кога замина?

— Вчера. Не остави никакъв адрес. Всъщност тя никога досега не е получавала писма.

Той благодари любезно и ѝ подаде една монета.

— Ако разберете нещо за госпожица Флечър, бихте ли се обадили на този телефон — надраска номера на листче и ѝ го подаде.

Госпожа Потър въртеше монетата между пръстите си.

— Разбира се, сър! Тя сигурно ще ми се обади кога ще дойде за куфара.

Студено, но вежливо професорът ѝ пожела лека нощ и се прибра вкъщи. Изяде вкусната вечеря с безразличие, което учуди готвачката, и се затвори в кабинета си. Той не се интересуваше от бедната девойка, разбира се, ала от друга страна, се безпокоеше за уволнението ѝ. Постара се да си припомни подробностите и се сети, че я беше помолил да не казва на никого за посещенията си в Холандия. Това бе довело до катастрофални последици. Той трябваше да я намери. Въздъхна тежко и протегна ръка към телефона.

Майка му потисна любопитството си и се опита да му помогне, но не можа да се сети за нещо, което да им подсказе какви са били плановете на Сара.

— Знам, че има мащеха, която ѝ е дала да разбере, че е нежелана в дома си след смъртта на баща ѝ. Но Флечър е толкова разпространено име... Може би хазайката ѝ би могла да ти помогне? — тя изслуша обясненията на професора и отвърна: — Ако можеш да изчакаш няколко минути на телефона, аз ще попитам останалите вкъщи.

Тя остави слушалката и се обърна към съпруга си. Разказа му накратко проблема и добави:

— Ако питаш мен, той се интересува от Сара.

Господин Ноута вдигна поглед от книгата, която четеше.

— Онова момиче? Е, не беше лоша, но не е неговият тип, скъпа. Нормално е да се интересува от някого, който работи за него.

Той зачете отново книгата си, а съпругата му забърза към кухнята, за да разпита дали някога Сара е споменавала къде е живяла, преди да отиде да работи в Лондон.

Всички изразиха съчувствие и интерес, защото харесваха Сара, никой нямаше информация за родното ѝ място. Тя трябваше да съобщи на сина си, че не е успяла да разбере нищо. Той ѝ благодари, но не пожела да обсъди с нея какво смята да прави. Пожела ѝ лека нощ и затвори.

На следващия ден професор Ноута отиде отново в квартирата на Сара, но не се обади на госпожа Потър. Качи се по стълбите и почука на една от трите врати на първия етаж. Наемателката беше вътре и го покани да влезе, но поклати отрицателно глава в отговор на въпроса му.

— Сара беше много скромна. Никога не говореше за себе си, живееше уединено. Ако почакате минутка, ще попитам другите момичета.

В къщата живееха още три момичета. Нито едно от тях не знаеше нищо за Сара, въпреки че всички бяха единопдушни, че е била добра съседка — винаги готова да услужи с чай или мляко, както и да приеме съобщения по телефона.

Но в края на седмицата се намеси щастливата случайност. Докато момичетата пиеха чудесното шери, което професорът им беше изпратил, едно от тях се сети, че веднъж Сара бе споменала за някакъв бутик в Тунбридж Уелс.

— Не си спомням подробности — каза момичето по телефона, — но може би това ще ви е полезно?

Професорът ѝ благодари сърдечно и поръча в къщата на госпожа Потър да бъде изпратено още шери. В събота отиде в Тунбридж Уелс, откри бутика и влезе без колебание. Продавачката го изгледа с подозрение — той не приличаше на мъж, който търси подарък за съпругата или приятелката си. Професорът ѝ разказа някаква история и продавачката беше доволна, че може да му помогне. Да, госпожица Флечър редовно пазарувала от техния магазин. Преди известно време ѝ каза, че се е преместила в Лондон и си е намерила чудесна работа. Тя му даде адреса на госпожа Флечър, мащехата на Сара, и чак тогава се сети да попита кой всъщност е той.

— Вие приятел на семейството ли сте? Надявам се, че госпожица Флечър е добре.

— Аз съм лекарят — каза професор Ноута. — Приятели от чужбина се интересуват за нея, а аз не съм я виждал от известно време. В Лондон ми казаха, че вероятно се е прибрала в дома си, но никой не можа да си спомни адреса, въпреки че всички си спомниха за вас.

След това побърза да излезе. Историята му беше прозрачна, пълна с неясни и подозрителни моменти. Ако продавачката помислеше малко, щеше да се усъмни. Професорът се върна в колата си и потегли

към селото. Скоро пристигна и спря пред малка къща. Позвъни, като се оглеждаше. Къщата беше най-доброто място, където Сара би могла да прекара младостта си. Той не я познаваше добре — не бе пожелал да я опознае — но тя определено не беше градско момиче.

Прислужницата, която отвори вратата, имаше нахално лице. Попита го за името му и го въведе в дълга стая с красив нисък таван. Стените бяха облицовани с дървена ламперия. Докато прислужницата отиде да повика господарката си, професорът си припомни познатата история. Купчина лъжи, укори се той. Сара се беше превърнала в досадно бреме...

Госпожа Флечър се оказа висока, елегантно облечена, запазена жена на около четиридесет години. Тя изслуша внимателно обясненията на професора, който този път говореше от името на свой приятел, изгубил връзка със Сара, докато бил в чужбина.

— Казах му, че ще минавам насам и бих могъл да се отбия в дома й. Обещах да го уведомя, ако е тук.

Госпожа Флечър се усмихна безгрижно.

— О, тя имаше много приятели, докато живееше тук. Някои от тях напуснаха, други се ожениха. А Сара се премести в Лондон преди няколко години. Вие познавате ли я?

Професорът, я погледна в очите.

— Не — увери я той.

Което всъщност беше самата истина, призна пред себе си. Беше я гледал как свири на пиано през нощта, беше я поздравявал на влизане и излизане от клиниката, но все пак не я познаваше...

— Нямам никаква представа къде е в момента — каза мащехата й. — Все пак тя е на двадесет и осем и има право да живее самостоятелно.

Професорът отпи от предложението му чай.

— Бях останал с впечатлението, че живее тук. Къщата е чудесна. Завиждам ви за тишината и спокойствието.

Тя го погледна.

— Е, понякога е малко скучно. Аз ходя до града доста често. Бихме могли да се видим там...

— Добра идея, госпожо Флечър — усмихна й се той. — Много съжалявам, но сега наистина трябва да тръгна. Обещах да бъда в Уинчелси привечер.

Той се качи в колата си и потегли обратно към къщи. Жалко, че Сара е трябвало да живее с някого като госпожа Флечър. Сега разбираше защо бе напуснала дома си и бе отишла в Лондон, като се бе превърнала в едно от хилядите момичета, изкарващи прехраната си в големия анонимен град.

През следващите дни на няколко пъти си каза, че няма смисъл да продължава издирването. Мащехата ѝ беше права — Сара беше възрастен човек. Сигурно вече си е намерила друга, по-добре платена работа и се е нанесла в нова квартира. Свободното му време през седмицата беше малко, но той го изразходва в издирване на Сара. Резултат обаче нямаше.

Професорът не искаше да признае, че си губи времето.

Една вечер покани дъщерята на свой стар приятел на вечеря и положи всички усилия да я забавлява. Когато кръстницата му го покани да ѝ гостува през следващия уикенд, той прие. Беше работил напрегнато и няколко дни извън Лондон щяха да му се отразят добре. Рано сутринта в събота той се качи на колата си и потегли, за радост на прислугата, която трудно се справяше с избухливостта му напоследък. Пристигна доста преди обяд. Корк му отвори вратата и го поздрави с усмивка:

— Лейди Уесли е в гостната, сър — каза той почтително, докато професорът минаваше покрай него.

Първият човек, когото видя, беше Сара, облечена в спретната униформа на домашна прислужница, която бързаше към гостната. Носеше табла със сребърни прибори, които Парсънс щеше да подреди на масата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Професорът прекоси коридора и препречи пътя на Сара, която ахна изненадано.

— Дявол да го вземе, момиче, какво правиш тук?

Той говореше тихо, но Сара отстъпи крачка назад, като притискаше таблата към себе си. Когато проговори, гласът ѝ потреперваше едва забележимо:

— Внимавайте какво говорите, професоре! Както виждате добре, работя тук като прислужница! — Корк се запъти към тях, но професорът го забеляза и му махна с ръка да се отдалечи. Сара продължи: — Ако не ме пуснете да вървя, ще ме уволнят. И ще бъде вторият път, когато ме уволняват заради вас! Изглеждате силно раздразнен — това не е хубаво. Сега да тръгвам, че Парсънс ме чака.

Парсънс се показва на вратата на трапезарията да види какво става.

Професорът ѝ даде знак да се приближи, взе таблата от Сара, подаде я на Парсънс с усмивка и отново насочи вниманието си към Сара.

— Държете се лошо, професоре — каза Сара строго. — Трябва да ви помоля да отидете в гостната.

— Току-що пристигнах за уикенда — гласът му беше кадифено мек. — Значи аз съм причината да те уволнят от клиниката?

— Вие не бяхте там, за да обясните, а ме бяхте помолили да не споделям с никого...

— А не те ли учуди молбата ми да не казваш на никого за престоя си в Холандия?

— Е, учудих се, разбира се, но не се разтревожих — тя хвърли притеснен поглед към Корк, който стоеше в края на коридора.

— Знаеш колко много обичат клюките в клиниката, нали?

— О, да — усмихна се тя притеснено. — Там непрекъснато се носят сплетни, разказват се какви ли не скандални истории. Няmate си представа... — тя спря рязко.

— О, Господи!

— Радвам се да видя, че разумът не те е изоставил напълно. На колко години си?

— Това не ви засяга! — отвърна тя хапливо, но после добави: — На двадесет и осем.

— До тази възраст би трябвало да си попадала вече в някоя от клопките на живота, но май ти се е разминало...

— Не харесвам грубите мъже! — избухна тя. — Според вас аз съм някакво чудато момиче...

— Не чудато — възрази той меко, — а рядко срещано — хубаво, благовъзпитано момиче.

Усмивката му беше студена като очите и той се отправи към Корк:

— Надявам се, че лейди Уесли ме очаква? — попита весело и влезе в гостната.

Корк се приближи към Сара. Той определено не одобряваше, когато някой от прислугата разговаряше с гостите. От друга страна, Сара не приличаше на останалите от прислугата — всички единодушно се бяха съгласили с това в кухнята. Тя не принадлежеше към техния кръг... Корк погледна нещастното ѝ лице и каза:

— Е, хайде, Сара, не се натъжавай! Нищо лошо не се е случило. Джентълмените имат своите кратки избухвания, а пък професор Ноута явно беше изненадан да те види тук. Отдавна ли го познаваш?

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, господин Корк, аз просто бях регистраторка в клиниката, където работи той. Съжалявам, ако съм ви ядосала! Нямах да разговарям с него, ако той не беше ме познал.

— Да забравим за случилото се, по-добре се заеми с работата! Ти си добро момиче.

Професорът поздрави своята кръстница, осведоми се за здравето ѝ, разказа ѝ новини за семейството си в Холандия, направи няколко забележки за времето и отпивайки от кафето, отбеляза:

— Имаш нова домашна прислужница, лельо Беатрис.

— Да, толкова мило и приятно момиче. Изобщо не бях очаквала... И работи добре. Даже Корк е доволен от нея, а това

наистина е похвала. Непрекъснато тича насам-натам вместо Корк, който се оплаква от болки в краката от известно време. Хубаво е, че в кухнята също я харесват. Да, има и котарак, казва се Чарлс. Корк ми каза, че не създава проблеми на никого — внезапно тя се намръщи. — Струва ми се, че трябва да разбере защо е станала домашна прислужница. Очевидно е, че произхожда от добро семейство, въпреки че никога не говори за това. А госпожа Ледж ми каза, че Сара може да оправи стаята за два пъти по-малко време, от която и да е друга прислужница.

— Значи, образцова прислужница — отбеляза сухо професорът.

— И честна също така. Каза ми, че са я уволнили от работата ѝ в някаква болница, защото се върнала със закъснение от отпуска. Не се опита да се оправдава, просто седеше и чакаше да чуе какво мисля аз за това. След това не могла да си намери чиновническа работа и попаднала на моята обява — тя погледна професора проникателно. — Защо се интересуваш толкова от нея, Радолф?

— Болницата, в която е работила, е „Сейнт Сиприън“, а причината за уволнението ѝ съм аз.

— Нима? Върни я тогава отново на работа.

— Лесно е да се направи, но се съмнявам, че тя ще ми е благодарна. Началничката ѝ не я харесва и би могла да направи живота ѝ черен.

— А къде е живяла в Лондон? Има ли апартамент или къща?

— Не, живееше под наем.

Лейди Уесли внимаваше гласът ѝ да звучи незаинтересовано. Тя отдавна се беше отказала от мечтите си да види Радолф женен. Не вярваше, че той се интересува сериозно от обикновеното момиче, което беше наела за прислужница. Сякаш прочел мислите ѝ, той се обади:

— Чувствам се отговорен за нея.

— Разбирам, скъпи, но честно ли е да се опитваш да подредиш чужд живот? Сигурна съм, че тя би трябвало да седи сега тук с нас, а не да оправя легла и бърше прах. Едва ли се чувства в своята среда сред прислугата в кухнята. Но смяташ ли, че е била щастлива в квартирата си в Лондон? Питал ли си я дали ѝ харесва животът в Лондон?

Професорът се намръщи.

— Не съм имал случай да я питам.

— Разбира се, въпросът ми беше глупав. Но все пак можеш да се убедиш, че тя има работа и подслон. Според мен тук тя е доста пощастлива, отколкото в Лондон.

— Но тя не е прислужница...

— Тя е моята домашна прислужница, Радолф, и ако е доволна от работата си тук, няма нужда да се безпокоиш повече за нея. Зарадва ли се, когато те видя?

Той разглеждаше ноктите на добре поддържаните си ръце.

— Не.

— В такъв случай, скъпо момче, остави я на мира! Сигурна съм, че се чувстваш по-спокоен сега, след като знаеш къде е и че няма нужда от нищо. Хайде да излезем в градината да ти покажа ранните си рози — тази година се развиват много добре.

През уикенда той не видя повече Сара — само от време на време мярваше сплетената ѝ коса под чисто боне, памучната ѝ рокля, изчезваща зад ъгъла, или чуваше гласа ѝ докато носеше нещо на Парсънс или Корк. От своя страна тя също се стараеше да го избягва. На вечеря обясни на останалите от прислугата как професор Ноута и тя са се запознали. Каза им истината, като прескачаше случаите, които биха го подразнили, ако можеше да я чуе. Корк изрази мнение, че инцидентът в коридора, за който можеше само да се съжالياва, все пак не е бил по нейна вина и обяви, че не ѝ се сърди. Госпожа Ледж и останалите го подкрепиха. Сара не беше една от тях, бяха решили те помежду си, но беше приятно момиче, възпитано, тихо и доброжелателно. Освен това си знаеше мястото.

Седмица по-късно Корк уведоми останалите, че домакинството се премества в Лондон за един месец.

— Лейди Уесли постъпва така всяка година — обясни важно Корк на Сара. — Тя има къща в града, съвсем близо до Гросвенър Скуеър. Госпожа Ледж, Моли и градинарят остават тук, а всички останали я придружаваме в Лондон. Обикновено отпътуваме един ден преди нея, така че, когато тя пристигне, всичко да е наред. Всъщност през цялата година в къщата има икономка и готвачка, така че ние нямаме много работа, когато пристигнем. Госпожа Бътлър, икономката, ще ни посрещне и ще определи графика на работата. Ако имаш някакви проблеми, винаги можеш да се обръщаш към мен.

Сара изчака, докато Корк изпадна в добро разположение на духа — седнал след вечеря в своето кресло с чаша бира в ръка.

— Безпокоя се за Чарлс, господин Корк — започна тя. — Дали ще е възможно Моли да замине в Лондон вместо мен, а аз да остана тук и да върша нейната работа?

Въпреки своето важничене, Корк беше добър човек и я харесваше.

— Е, Сара, не мисля, че ще е възможно. Моли, е добро момиче, но не умее да се отнася любезно с гостите. Малко е груба и недодялана. Не мога да ви разреша да си смените местата, Сара, но може да се помисли нещо за стаите на прислугата в лондонската къща. Две от тях се намират в мазето и имат прозорци към хубава градина. Ще уредя ти да вземеш една от тези стаи, така че Чарлс да може да излиза в градината.

Тя му благодари, пожела му лека нощ и се прибра при Чарлс. След като му обясни какво се е случило, добави:

— Толкова се страхувам, че ще видя професор Ноута отново. Но все пак ще бъдем там само за един месец, а клиниката е толкова далече от Гросвенър Скуеър.

Чарлс ядеше лакомо и шумно и не прояви интерес към проблема.

През следващите няколко дни прислугата бе твърде заета — къщата трябваше да се подреди преди тръгване, а имаше и доста неща за опаковане. Заминаха рано една сутрин, като Нот караше фургона. Той щеше да ги откара до лондонската къща и да се върне да вземе лейди Уесли и Мъд, личната ѝ прислужница, но този път с ягуара. Сара имаше малко време и спря само да се възхити от старинната фасада на къщата — една от многото на тихата уличка. След като влезе през парадния вход, тя трябваше да запомни къде върви, като през цялото време усещаше изпитателния поглед на госпожа Бътлър. Докато лейди Уесли пристигна, къщата придоби вид на обитаема. В стаите имаше цветя, леглата бяха току-що оправени, а от кухнята се носеше ароматна вкусни ястия. Лейди Уесли възприе всичко това като нещо нормално и дори похвали госпожа Бътлър:

— Всичко изглежда чудесно, госпожо Бътлър!

Явно и през ум не ѝ минаваше, че прислугата ѝ се бе трудила часове наред да постигне изрядния вид, който тя очакваше, след това влезе в елегантната гостна и поиска да ѝ донесат чай точно когато

прислугата почиваше за половин час. Сара беше тази, която ѝ отнесе чая. Трябваше да е Корк, на той си почиваше в стаята, а Парсънс си беше събула обувките и не можеше да ги обуе отново на подутите си крака.

— Къде е Корк? — поиска да разбере лейди Уесли.

— В килера, лейди Уесли — бързо отговори Сара, — проверява вината — и изпреварвайки следващото запитване, добави: — Парсънс отиде да провери бельото в гардеробите с госпожа Бътлър.

Лейди Уесли се усмихна, доволна да чуе, че всеки си върши работата.

— Можеш да оставяш таблата на онази маса, Флечър. И кажи на готвачката, че искам вечерята да е готова половин час по-рано.

Сара се върна в кухнята и госпожа Бътлър сипа отново горещ чай в чашата ѝ, тъй като нейният беше изстинал, като каза:

— Помогни на Парсънс да подредите масата и след това се върни тук, за да сервираш нашата вечеря — след това кимна към кухненската прислужница: — Кити, преди да започнеш с тенджерите, измий приборите ни за чай! Сара сновеше напред-назад, като си мислеше с копнеж за леглото и компанията на Чарлс. Верен на своето обещание, Корк ѝ беше дал стая в задната част на къщата. Тя бе посмяла да пусне Чарле навън, но прозорецът имаше широк перваз, където той седна и загледа навън. В момента Чарлс не беше гладен и леглото му, картонена кутия, застлана с парче старо одеяло, което Парсънс намери отнякъде, беше зад дивана, но Сара знаеше, че той ще се радва да я види. Вечерта напредваше и накрая след общата вечеря, дадена от госпожа Бътлър, Сара беше свободна да се прибере в стаята си. Тя се съблече бързо, премина през коридора към банята, която ползваше заедно с Парсънс и готвачката, и най-накрая се изтегна блажено в леглото си. Стаята не беше толкова приятна, колкото в провинциалната къща на лейди Уесли, но гледката от прозореца беше хубава. Освен това, напомни си тя, това беше само за месец. Когато затваряше очи, отново се сети за професора — беше ѝ станало навик, без да разбере, точно как.

Събуди се в шест часа сутринта и тъй като знаеше нуждите на Чарлс, се уви в топъл шал. Излезе навън, а Чарлс пристъпваше внимателно след нея. Така обиколиха градината покрай стената. Сара с облекчение видя, че стената е прекалено висока и Чарлс няма да може

да се изкатери по нея. Като се прибраха в стаята, котаракът излапа закуската си и се сви на леглото за кратка дрямка, а тя спокойно се облече. Отиде в къщата, дръпна завесите и отвори прозорците, преди да слезе в кухнята, където чаша чай вече я очакваше.

Само тя и кухненската прислужница бяха станали. Сара подготви таблите за чай, сервира масата за закуска в стаята на слугите и събра всичко, от което Парсънс се нуждаеше за сервирането на обяда в трапезарията. Лейди Уесли щеше да има гости за обяд и Парсънс щеше да е доста заета. Кити подготви всичко за готвачката, и след малко занесе чай за нея и за госпожа Бътлър. Корк си направи чай в своята стая и след като го изпи, се появи, готов да надзирава работата. До този момент Сара беше почистила трапезарията и бършеше прах в гостната. Тя спря за момент, колкото да му пожелае добро утро и се зае отново с работата си. На закуска всички бяха весели, но на вечеря признаха, че в лондонската къща има много повече работа. От друга страна обаче, отбеляза Парсънс, тук има магазини и забавления за компенсация.

До края на седмицата всички се съгласиха, че магазините и кината са нещо хубаво, но не могат да компенсират дългите часове допълнителна работа. Лейди Уесли водеше оживен светски живот и госпожица Мъд страдаше най-силно. Господарката ѝ често вечеряше навън, посещаваше театрални постановки, последвани от вечери, и на свой ред даваше угощения в дома си. Което означаваше, че сребърните прибори трябва да се лъснат, чашите да се мият, докато заискрят, и почти непрекъснато да се приготвят ястия и да се мият съдове.

Времето се беше затоплило и ранното лято ги изненада с неочаквано силно слънце и синьо небе. Според Сара най-хубавата част от деня беше рано сутрин, когато тя и Чарлс се разхождаха из градината, а къщата още спеше зад прозорците със спуснати завеси.

През втората седмица Сара отново се изправи лице срещу лице с професор Ноута. Лейди Уесли отиваше на театър и като слизаше величествено по стълбите, изпусна един от пръстените си. Тя поръча на Мъд да го намери незабавно и я постави в много неловко положение, тъй като Мъд си беше оставила очилата в кухнята и кръжеше наоколо безпомощно. Накрая лейди Уесли ѝ разреши да извика някого да ѝ помогне. Мъд дотича в кухнята и първия човек, когато видя, беше Сара, която послушно я последва към стълбището. Пръстенът не се виждаше никъде. Сара се качи на горния етаж и

започна да оглежда всяко стъпало. Беше стигнала до половината на стълбите, когато звънецът на предната врата иззвъня и Корк отиде да отвори. Професор Ноута влезе и съгледа Сара, която в същото време извика тържествуващо:

— Ето го, лейди Уесли!

Извърна глава през рамо и видя професора. Той изглеждаше чудесно — смокинг, който правеше добрата му фигура да изглежда идеална, искряща снежнобяла риза, лъснати до блясък обувки. Това беше гледка, която можеше да очарова всяка девойка, въпреки че ефектът върху Сара бе очевидно обратен. Тя се изправи с достойнство, като се правеше, че не го забелязва, подаде пръстена на лейди Уесли и смирено запита дали това е всичко, което се изисква от нея. Лейди Уесли взе пръстена и ѝ благодари любезно, като добави:

— Можеш да продължиш работата си, Флечър.

В същия момент тя забеляза, че по лицето на кръщелника ѝ пробяга гримаса на недоволство и изпита вътрешно тържество. Момичето явно вълнуваше професора.

ПЕТА ГЛАВА

Следващия четвъртък Сара имаше свободен ден. Отиде в Грийн Парк, където нямаше много хора. Тя вървеше по алеите, горда с новата си розова пола и елегантните обувки. Толкова беше погълната от себе си, че почти се сблъска с човека насреща ѝ. Носът ѝ почти опря о позната жилетка, която можеше да принадлежи само на професор Ноута. Тя спря рязко.

— О, не... — и, поразена от собствената си нетактичност и разсеяност добави: — Добър ден, професор Ноута.

Стори ѝ се, че в неговото „Добър ден, госпожице Флечър“ имаше насмешка. Долови също, че оглежда преценяващо фигурата ѝ.

— Май ще бъде грубо да кажа, че едва те познах, а? Сещам се за един цитат от Чосър, но не зная дали е подходящ: „А тя беше хубава като роза през май...“

Сара го изгледа с неприязън.

— Розите имат бодли, е казал Шекспир. Желая ви приятен ден, професор Ноута.

Тя издържа втренчения му поглед, без да трепне, но внезапно бе напълно обезоръжена от усмивката му. Тя беше мила, приятелска, разкаяна.

— Прости ми, Сара, не знам какво ме накара да ти говоря така! Чудя се, защо винаги, когато те срещна, нещо ме подтиква да те дразня?

— Нямам представа — отвърна Сара ледено, като се стараеше да не го гледа. — Приемам вашето извинение, професоре. Довиждане.

Той протегна длан и я хвана здраво за ръката.

— Тогава да склучим примирие. Какво ще кажеш за по един чай?

— Давайте ли си сметка, че каните на чай една прислужница?

— Мило момиче, аз пия чая си, с когото поискам! Може да съм раздражителен, груб и нетърпелив, но не съм сноб.

— В такъв случай — промълви Сара, като си мислеше за топлия чай, — приемам.

Чаят беше чудесен, но Сара трябваше да признае, че и професорът беше отличен компаньон. Не правеше забележки, не подхвърляше остроти, а поддържаше приятен разговор. По някое време със спокоен тон отбеляза, че навярно тя се чувства самотна, тъй като няма семейство.

— Какво е станало с баща ти? — попита той меко и Сара му разказа как е починал преди няколко години.

— Предполагам, че ти си се занимавала с домакинството след това? — гласът му продължаваше да бъде мек.

— Баща ми се ожени повторно...

— И мащехата ти почина и те остави съвсем сама? — попита той със съчувствие.

— Не, тя все още живее в моята къща — отвърна Сара.

Сега, когато си припомняше думите си, се подразни, че беше казала толкова много. Никога, дори и за момент не си бе представяла, че ще си навлече неприятността, ако разкрие къде се намира домът ѝ. Свали новите си дрехи, окачи ги внимателно и отиде на вечеря. Там разказа какво е правила през деня, но без да спомене за чая с професор Ноута.

Лейди Уесли се забавляваше толкова добре в Лондон, че реши да остане още една седмица. Освен това, преди да отпътува, възнамеряваше да организира прощално тържество за своите приятели. След като изясни какви са желанията ѝ за тази специална вечер, лейди Уесли възложи организацията на госпожа Бътлър, а тя от своя страна възложи допълнителна работа на Парсънс, Сара и Кити. Голямата зала на първия етаж трябваше да се почисти и лъсне, да се подредят цветя, да се внесат допълнителни столове и подът да се подготви за танци. В трапезарията трябваше да се подредят малки масички, порцеланови и стъклени чаши, да се излъскат сребърните прибори, да се колосат и изгладят салфетките и покривките! В деня на тържеството всички бяха изморени и жадуваха да се приберат в провинцията, особено Мъд, която се опитваше да помогне на лейди Уесли, изпаднала в паника какво да облече.

В началото щеше да има вечеря за близки приятели и роднини, живеещи в и около Лондон. След вечерята щяха да пристигнат и останалите гости. Сара помагаше на Парсънс да подреди масата под орловия поглед на Корк, като слагаше ножовете, вилиците и лъжиците ѝ си повтаряше, че нейните задължения ще бъдат само по време на вечерята. Корк беше казал, че Сара е достатъчно бърза и пъргава, за да прислужва на масата. Щеше да наблюдава какво прави Парсънс, да ѝ помага при сервирането на ястията и да отнася празните чинии.

— Когато гостите пристигнат, ти трябва да се разхождаш между тях с таблата. Трябва да си готова да помогнеш, ако някоя лейди се нуждае от оправяне на тоалета или грима си.

— Има предвид, ако иска да отиде до тоалетната — прошепна ѝ Парсънс. — В такъв случай, ще трябва да оставиш таблата, да отидеш с нея горе и да я изчакаш отвън, ако пожелае. Не мога да си обясня защо е всичко това — много суетня за нищо, ако питаш мен.

Слугите нямаше да вечерят в стаята си — вместо това им предложиха допълнително чай и им поръчаха да отидат да си приготвят чисти дрехи и престилки за вечерта. Госпожица Мъд вече бе горе, за да помага на лейди Уесли да се облече. Готвачката и Кити довършваха приготвянето на великолепната вечеря. Сара взе душ, пушна Чарлс в градината за малко, след това го нахрани за вечеря и се зае да приглажда буйната си коса. След това си сложи чиста колосана шапчица, огледа се, доколкото позволяваше огледалото ѝ и се върна в къщата. От малката гостна зад трапезарията долитаха гласове и смях. Сара надникна в коридора и видя, че Корк носи табла с напитки към мястото, където чакаше Парсънс. Входният звънец иззвъня, Сара влезе бързо в трапезарията и зае мястото си до масивния бюфет. Корк подаде таблата на Парсънс и отиде да отвори. Появи се лейди Уесли, придружена от възрастен джентълмен с мустаци. Следваха десетина гости. Всички дами изглеждаха много красиви, помисли Сара. Това я накара да се сети за новите си дрехи и да се усмихне. Но само за момент — с ужасен поглед тя проследи професор Ноута, който влизаше с красива русокоса девойка, облечена в алена рокля. Сара беше доста старомодна и реши, че роклята е лишена от благоприличие. Те седнаха с гръб към нея и Сара въздъхна с облекчение. Обикновено никой от гостите не поглеждаше към този, който сервираше — те виждаха само чинията и ръката.

Парсънс сервираше супата, а Корк беше зает с вината. Сара премести тежестта си върху другия крак и се заслуша в гласовете на гостите, които очевидно се забавляваха. Странно ѝ бе, че преди десет години тя беше седяла на масата, а някой друг бе отнасял чиниите след всяко ястие. Корк дискретно се покашля и я върна към действителността. Тя се плъзна около масата, като събираше чиниите от супата и чуваше разговорите като неясен шум. Достигна до девойката в червената рокля — убеди се, че дрехата наистина не беше благопристойна... Като балансираше купа чинии с едната ръка, протегна другата към чинията на професора. Той се беше обърнал и разговаряше със съседа си, но успя да я види, преди тя да прибере чинията. Чертите му не трепнаха, но тя изпита неприятното чувство, че той тихичко ѝ се присмива. При поднасяне на картофите Сара внимаваше да не поглежда изобщо към професора, но все пак видя големите му добре поддържани ръце, докато той вземаше приборите. Защо трябва ръцете му да ми правят впечатление, запита се тя, докато отнасяше поредния куп чинии към кухнята.

След това сервираха различни сосове, плата със сирена и тъй като останалите гости щяха да пристигнат скоро, предложиха и кафето. Корк ѝ махна с ръка да се отдалечи, след като раздаде чашите с кафе и тя застана до бюфета, докато всички се качиха горе. След това се присъедини към суматохата около почистването на масата, отнасянето на съдове в кухнята, събирането на табли и подготвянето им за новите гости.

След малко Сара застана в началото на стълбището, готова да помогне на някоя дама при нужда. Корк посрещаше потока от хора. Когато и последният гост пристигна, Сара се присъедини към Парсънс в кухнята.

— Колко много хора, а? — каза Парсънс. — Надявам се да не стоят тук цялата нощ. Краката вече ужасно ме болят. Сара, какво мислиш за момичето в червената рокля? Онова, което седеше до професор Ноута... Обзалагам се на седмичната си надница, че нямаше бельо отдолу!

Сара изпита удовлетворение, когато се съгласи с нея. Тържеството продължи дълго. Последните гости си тръгнаха след полунощ. Госпожица Мъд, която беше прекарала вечерта в стаята на икономката с чаша чай и модно списание, се качи горе, за да помогне

на лейди Уесли да си легне. Професорът си беше тръгнал по-рано, тъй като го потърсиха по спешност, без да направи опит да разговаря със Сара. Тя беше доволна от това. Сега се беше включила в почистването, като се прозяваше и копнееше за леглото си. Час по-късно си легна. Бе толкова уморена, че отказа чая, който готвачката беше приготвила за всички слуги. Чарлс мъркаше доволно, скочи на дивана и се сви зад нея. Сара заспа след минути.

Стори ѝ се, че едва е заспала и будилникът я събуди. Връщаха се в провинцията след два дни, така че имаха доста работа. Сара прекара свободното си време в градината. Скрита зад храстите, тя се пече на слънце, докато Чарлс се разхождаше напред-назад.

Потеглиха веднага след закуска в събота. Тя беше доволна, че се връща в провинцията, въпреки че някъде дълбоко в съзнанието ѝ се въртеше мисълта, че най-вероятно няма да види професора повече. Трябваше да подготвят къщата за лейди Уесли, която пристигаше следобед. След това всички се отдадоха на заслужена почивка.

— Не забравяйте за църквата утре сутрин — предупреди ги Корк. — Сара, Парсънс иска да си вземе свободна вечер утре, така че ти ще трябва да се задоволиш със следобеда — той спря, но тъй като тя не отговори, продължи: — В шест и половина вечерта искам да си готова да сервираш вечерята.

Сара се съгласи с готовност. Предпочиташе да бъде заета с работа. Реши да се поразходи след вечеря в неделя и да се опита да се отърси от чувството на униние. Вероятно беше от умората — всички бяха уморени. Щяха да са им нужни няколко дни, докато навлязат в обичайния ритъм на работа. Чарлс лежеше неподвижен в градината зад стаята ѝ и след малко тя се присъедини към него. Изтегна се на тревата и почти задряма.

Парсънс ѝ беше доверила, че има приятел и затова иска да си вземе почивен ден в неделя. Беше ѝ разказала всичко, докато приготвяха спалните за през нощта. Портиер е в един от големите лондонски хотели, гордо бе обявила тя, и ще се оженим до шест месеца.

— Получава добри бакшиши — продължаваше Парсънс, — а аз пестя колкото мога от заплатата си. Ще съберем достатъчно за малка къща до моста Ватерло — близо до спирката на метрото. Аз ще си намеря работа на половин ден. Няма да се изненадам, ако ти

предложат да заемеш моето място тук, Сара. Господин Корк те цени високо и даже старата Мъд те харесва! А ти нямаш ли си приятел?

— Не, не, нямам. Докато бях в провинцията, познавах няколко младежи, но след като се преместих в Лондон, не съм ги виждала.

— Ще си намериш — успокои я Парсънс. — Ти си толкова хубаво момиче! И не заслужаваш тази работа — спря и я погледна, но Сара не отговори и Парсънс продължи: — Не че не работиш добре, но се обзалагам, че имаш образование. Господин Корк ми каза, че не е трябвало да ти обяснява как се подрежда масата или как живеят хора като лейди Уесли.

Сара й се усмихна.

— Чувствам се щастлива тук с всички вас. Считаю ви за мои приятели и се надявам, че нямате нищо против.

— Разбира се, че нямаме. А сега, за утре...

Лейди Уесли отиде на църква с колата, докато останалите вървяха пеша. Пътят беше около десет минути. По време на проповедта Сара седеше между госпожица Мъд и Парсънс и остави мислите си да блуждаят.

Чудеше се какво ли прави професорът в неделя. Дали е у дома си, или навън с приятели, или е с някое хубаво момиче... Изправи се на крака заедно с всички и запя последния химн. Следобед щеше да има няколко свободни часа. Смяташе да се погрижи за Чарлс и да отиде на разходка — в околността имаше примамливи кътчета.

Тя се представи на госпожа Ледж точно в шест и половина вечерта. Госпожа Ледж почиваше в стаята си и разглеждаше неделните вестници на чаша портвайн.

— Ето те и теб — отбеляза тя, без да е необходимо. — Е, Флечър, ти имаше няколко свободни часа днес, а също така смятам да ти осигуря още малко свободно време през седмицата, за да компенсирате свободния ден. Сега се качи веднага горе и оправи леглото в синята стая. Племенницата на лейди Уесли ще дойде за вечеря и ще остане през нощта. След това сервирай масата. Супа, студена съомга, салатата, аспержи и картофи. След това ще има плодове, сладолед сирене и бисквити. Ще пият бяло вино. Когато свършиш, господин Корк ще огледа масата. Хайде, върви!

Голямата къща беше тиха. Сара се отправи към синята стая с купчина спално бельо в ръце. Оправи леглото, подреди хавлиените кърпи, провери дали в банята има сапун, гъби и лосион, донесе букет цветя от градината и го подреди във ваза. Късането на цветя без разрешението на градинаря беше строго забранено, но наоколо нямаше никого, а и стаята изглеждаше толкова по-хубава с момините сълзи и ранните рози. След това Сара слезе в трапезарията. Масата беше огромна. Тя започна да я застила и тъкмо подреждаше приборите, когато полуотворената врата се разтвори и се появи професор Ноута. Сара се намръщи, тъй като усети, че с удоволствие го вижда и каза с любезността на добре обучена прислужница:

— Добър вечер, сър.

Чувстваше главата си замаяна от радост. Почти трепереше при мисълта, че той е тук. Защо се получаваше това, щеше да мисли по-късно, на спокойствие. Щеше да бъде много по-добре, ако той кажеше нещо, а не само да стои неподвижно.

— Повишили ли са те? — попита накрая той меко. — Може би трябва да те поздравя, Сара?

— Не, Парсънс има свободен ден.

— А ти кога ще имаш свободен ден?

— Бях свободна днес следобед. Госпожа Ледж обеща, че ще ми осигури още свободно време през седмицата, когато няма много работа. Бихте ли ме извинили, сър, но трябва да сервирам масата за вечеря.

— Да, виждам — отвърна той. — Но не вярвам, че не можеш да вършиш двете неща едновременно, ако желаяш.

— Мисля, че не желая — каза Сара.

— В такъв случай те напускам.

Тя се почувства разочарована, което беше обезпокоително, тъй като вярваше, че не го харесва.

След малко пристигна племенницата на лейди Уесли. Сара взе палтото и куфара ѝ и ги отнесе в синята стая. Докато слизаше към кухнята, чуваше гласовете и смеха им от гостната. Племенницата беше красива и добре облечена. Вероятно тя бе причината за посещението на професора. Сара изпи чаша чай и изслуша инструкциите на Корк.

В неделя вечерята се сервираше по-късно от обикновено. Преди да заглъхне звънецът, Сара бе заела мястото си до бюфета. Господин

Корк току-що се бе скарал с Нот, но по лицето му не личеше нищо, докато държеше вратата отворена, за да влязат лейди Уесли и нейните гости. Те седнаха около масата — племенницата с лице към Сара, а професорът с гръб. Името на момичето бе Мюриъл де Фо-Бургс и, въпреки че бе красива, бе скучна и безинтересна. Сара знаеше, че е неприлично, но слушаше разговора, докато подаваше и вземаше блюдата. Мюриъл беше съгласна с всичко, което се кажеше, и не умееше да поддържа разговор. По едно време започна доста оживено да разказва епизод от някакъв телевизионен сериал, но нито лейди Уесли, нито професорът разбраха за какво говори и само вмъкваха по някой любезен израз. Сара наблюдаваше отблизо широкия гръб на професора и бе убедена, че той силно се отегчава. А защо съм толкова сигурна, запита се тя, и поднесе сиренето. Отговорът я поразил като светкавица, докато наблюдаваше как той отрязва парче бри. Беше толкова неочаквано, че чинията потрепери в ръцете ѝ и професорът спря за момент. Не я погледна, което беше хубаво, тъй като Сара отначало силно пребледня, а после се изчерви. Цялата трепереше вътрешно и въпреки поученията на господин Корк се видя принудена да подпре чинията с другата си ръка. Напълно объркана, едва успя да съобрази, че това беше най-неподходящият момент да открие, че е безумно влюбена в професора. След сиренето предложи бисквити и внимаваше да стои изцяло зад гръба му. Лейди Уесли стана от масата и се обърна към Корк:

— Сервирайте кафето в гостната!

След това напусна стаята, а след нея тръгнаха професорът и Мюриъл.

— Какво ти стана, Флечър? — попита Корк в момента, в който останаха сами. — Точно ти... Мислех, че всеки момент ще изпуснеш сиренето.

— Съжалявам, господин Корк! За момент ми се зави свят.

— Е, добре, но внимавай!

Забележката му не беше строга. Той изпитваше слабост към нея и смяташе, че Сара не би трябвало да е прислужница. Няколко пъти вече беше казал на госпожа Ледж, че мястото на Флечър е по-скоро на масата и тя би трябвало да бъде обслужвана.

— Помнете ми думите — обичаше да повтаря Корк, — това момиче е повече, отколкото изглежда на пръв поглед!

Той излезе с кафето, а Сара се залови да почиства масата. Взе таблата с чинии и тръгна през коридора. Внезапно професорът излезе от гостната и я видя. Без да каже дума, взе таблата от ръцете ѝ, отнесе я в кухнята, остави я на масата и излезе. Сара се трогна до сълзи.

Корк и Моли бяха в кухнята и изглеждаха доста удивени. Корк беше този, който намери разумно обяснение за странното държане на професор Ноута.

— Флечър получи световъртеж, докато сервираше сиренето. Професорът е лекар и сигурно е забелязал. Така че, когато я е видял с пълната табла, се е почувствал задължен да ѝ помогне. Ако отново ѝ се завие свят, би могла да изпусне таблата и всички кристални чаши да се счупят. Лейди Уесли щеше да бъде силно ядосана — и добави сурово: — Щяха да ти спрат заплатата, Сара, и да мизерстваш години наред!

Сара измърмори някакво оправдание и Корк рече бащински:

— Е, все пак нищо лошо не е станало, нали?

Кой знае, помисли си Сара и започна да подрежда масата за прислугата. Вече се чувстваше изморена, но Парсънс я нямаше и тя трябваше да изчака, докато Мюриъл де Фо-Бургс си легнеше. Изтича за момент до стаята си да нахрани Чарлс и се върна! Седеше в кухнята с Моли и готвачката, пиеше чай и слушаше разговора им. Корк беше отишъл в стаята на госпожа Ледж и къщата беше тиха.

Около единадесет часа звънецът от приемната иззвъня и Сара отиде. Госпожица де Фо-Бургс възнамеряваше да си ляга и искаше чаша топло мляко. Сара каза „Добре, госпожице“ с покорния глас на слугиня, като внимаваше да не поглежда към професора, изправил се до прозореца.

— Ще звънна, когато съм готова — каза Мюриъл, без да я удостои с поглед.

Звънтящият ѝ смях, предназначен очевидно за професора, последва Сара в коридора. Двадесет минути по-късно я повикаха да занесе млякото. Мюриъл се беше проснала на леглото и разглеждаше списание.

— Остави го на масата — каза, без да погледне Сара.

Не отговори нищо на учтивото „Лека нощ, госпожице“ и Сара си помисли, че с удоволствие би поляла златистата ѝ глава с млякото.

Вече можеше да си ляга. Тръгна надолу по парадното стълбище, което бе забранена територия за прислугата през деня. Но така щеше

да стигне много по-бързо до кухнята. Вървеше бавно, плъзгаше ръка по перилата и чувстваше патинираната им от времето гладка повърхност. Беше почти слязла, когато видя, че професорът стои в коридора и я наблюдава. Щеше да излезе страхливка, ако избяга. Стигна най-долното стъпало и той застана пред нея. Втренчи се в набраната шапчица над умореното ѝ лице.

— Страхуваш ли се да ме погледнеш, Сара? — попита я с копринено мек глас.

Тя побърза да поклати глава отрицателно, но повдигна красивите си очи към лицето му и го погледна твърдо. Когато проговори, гласът ѝ беше тих, но спокоен:

— Лека нощ, сър.

В същия момент почувства ръцете му върху раменете си. Той я придърпа към себе си и я целуна. Можеше да остане в прегръдките му завинаги. Помръдна леко, той веднага я пусна и отстъпи назад. Сара тръгна за кухнята, която вече беше празна. Само госпожица Мъд чакаше лейди Уесли да си легне. Като я видя, каза:

— Върви да си лягаш. Изтощена си.

Сара промърмори неясен отговор и забърза към стаята си. Легна в леглото, но остана будна въпреки умората, като се чудеше какво бе накарало професора да се държи по този начин.

— Изобщо не бе в негов стил — шепнеше тя на Чарлс. — Но само ако е имал предвид...

С утрото се върна и здравият ѝ разум. Сара занесе чая на госпожица де Фо-Бургс, тъй като след свободния си ден Парсънс имаше много работа. Дръпна завесите, за да влезе ранното утринно слънце, а госпожицата в леглото изохка и се обади остро:

— Пусни пердетата веднага! И ми донеси закуската след един час — после отвори едно око: — Как се казваш?

— Флечър, госпожице.

Сара подреди разхвърляните из цялата стая дрехи и слезе долу, като затвори тихо вратата зад гърба си. Ако професор Ноута се оженеше за това мързеливо момиче, това щеше да я натъжи дълбоко. Тя преди всичко желаше той да е щастлив, а това очевидно не бе възможно с Мюриъл де Фо-Бургс. Разбира се, аз бих могла да го

направя щастлив, мина през главата ѝ, като бързаше по задните стълби за закуска. Той е раздразнителен и нетърпелив, но само понякога... Отнасяше се толкова мило с баба си.

Почти беше закъсняла. Господин Корк я погледна строго, преди да каже молитвата, но до края на закуската беше забравил дребното ѝ провинение и я похвали, че е замествала добре Парсънс.

— Госпожа Ледж и аз не очаквахме, че ще можеш да се справиш със задачите, които ти поставихме — обясни той. — Но добрата храна и упоритостта вършат чудеса.

Сара изяде овесената си каша и господин Корк настоя тя да си сипе още една чаша мляко. Парсънс беше влязла в обичайната си форма.

— Аз ще занеса закуската на госпожица де Фо-Бургс — каза тя. — Не идва често тук и слава Богу, тъй като създава работа за двама. Жалко за бъдещия ѝ съпруг, който и да е той.

— Не бъди зла — смъмри я госпожа Ледж. — Въпреки че според мен тя ще бъде лоша съпруга.

— Да не би да е харесала професор Ноута? Той беше снощи тук на вечеря...

Господин Корк се изкашля.

— Не е наша работа да обсъждаме гостите в къщата — отбеляза той тежко. — Макар че трябва да призная, че госпожица де Фо-Бургс не е идеалната съпруга за такъв прекрасен мъж като професор Ноута. Мисля все пак, че той е достатъчно умен, за да прецени сам.

Всички се захванаха с работата си, а Сара отскочи да нахрани Чарлс. Успя и да го поразходи за пет минути в градината. Повтори му разговора на закуска и той леко измърка.

— Чудя се какво ли прави сега? — попита Сара котарака. Нарочно не спомена име.

Щеше да бъде много изненадана, ако знаеше. Но това се случи два дни по-късно, когато Корк я видя да чисти коридорите на горния етаж и ѝ каза:

— Лейди Уесли иска да те види, Сара!

Тя го последва надолу по стълбите. Нима лейди Уесли беше недоволна от нея и искаше да я уволни? Беше ли извършила нещо

непростимо? Или госпожица де Фо-Бургс се беше оплакала... Лейди Уесли седеше в кресло до прозореца. Отговори на поздрава на Сара с кимване и намести очилата си.

— Получих писмо от госпожа Ноута и преди да продължа, трябва да ти кажа, че знам, че си била в Холандия и си я срещала. Тя пристига в Англия за няколкоседмична почивка след трудните месеци, които е преживяла. По някакво странно съвпадение в писмото си ме пита дали имам представа къде се намираш в момента. Нуждае се от компаньонка, докато е тук и би искала да си ти. Въпреки че не искам да се разделям с теб, Флечър, аз съм доволна, че ще мога да те изпратя при нея и да я зарадвам.

Тя спря и Сара каза тихо:

— Предпочитам да не отивам, лейди Уесли. Ако мога да дам предложение, може би Парсънс ще бъде по-подходяща?

— Парсънс не е подходяща. Освен това, както знаеш, тя е сгодена и ще ѝ е по-лесно да се среща с годеника си, ако остане тук — Лейди Уесли се изправи. Както и да е, веднага след като прочетох писмото, аз телефонирах на госпожа Ноута, че ще те изпратя при нея, когато пристигне в края на седмицата. Тя ще бъде в Англия за около месец и разбира се, ти ще се върнеш тук и ще поемеш работата си след това — тя сгъна писмото. — Ще бъдеш компаньонка на госпожа Ноута — работа, която е много по-подходяща за теб, отколкото тази на прислужница. Можеш да вървиш.

Сара излезе разгневена.

— В наши дни, в нашия век — мърмореше тя, — да ми заповядват така...

От друга страна, щеше да бъде приятно да води нормален живот и да не е принудена да носи престилката и шапчицата. Може би щеше да види професора, макар че това едва ли беше разумно. Свърши работата си и отиде в кухнята за чая в единадесет. Използва възможността да разкаже на всички за нареждането на лейди Уесли. Беше очаквала възражения, но всички се зарадваха при вестта.

— Точно работа за теб! — възкликна Парсънс.

— Всички ние винаги сме смятали, че ти не си една от нас, Сара — тежко каза Корк. — Не мога да кажа нищо лошо за твоята работа — ти си чудесен работник — но има някои неща... Може би не си

забелязала, че ти винаги се обръщаш към лейди Уесли по име, а не с „милейди“. Не говориш за нея като за господарка.

— О, Боже! — възкликна Сара. — Простете ми, господин Корк! Не съм го направила нарочно.

— Разбира се, Сара, ти беше и все още си наша колежка.

Сара остави на масата чашата с чай.

— О, господин Корк, това е едно от най-приятните неща, които някой ми е казвал! Бях наистина щастлива тук с вас. Ще се радвам да ви видя отново.

— Винаги ще се радваме да те посрещнем — каза господин Корк и всички се присъединиха към думите му.

Оставаше проблема с Чарлс, но лейди Уесли го разреши. Той щеше да отиде със Сара.

— Една пенсионирана прислужница ще дойде да те замества, докато се върнеш. Тя е приятна жена, омъжи се преди няколко години, но сега е вдовица и е доволна, когато може да изкара някоя пара.

— Странно е — отбеляза Сара пред Чарлс, — как се обръщат нещата! Не съм сигурна дали да се радвам, или не. Нали разбираш, вероятно ще го видя отново, което ще е чудесно, но от друга страна, не съм сигурна...

Професор Ноута също не беше сигурен. Беше извършил предварителната подготовка. Тъй като го познаваше добре, майка му не възрази, когато той каза, че няколко седмици почивка в Англия ще са полезни за нея.

— Няма да се чувстваш самотна — увери я той. — Нали си спомняш Сара, която се грижеше толкова добре за баба? Сега работи за леля Беатрис и с удоволствие ще ти прави компания, докато си в Англия.

Госпожа Ноута го погледна замислено.

— Да, Радолф, би било чудесно. Такава мила тиха девойка. Църквата там ми харесва, а и всичко останало ще ми помогне да се почувствам по-добре.

Професор Ноута се сбогува с родителите си.

— Нелепо е — промърмори той на Тротър, който лежеше в краката му. — Според мен тя ме безпокои и всичко трябва да се реши

незабавно. През следващите няколко седмици ще я виждам доста често и ще мога да се убедя, че интересът ми към нея е глупав и временен.

Тротър размаха опашка в знак на съгласие.

Когато се събуди на следващата сутрин, Сара се сети, че никой не ѝ бе казал къде трябва да отиде, а и тя не бе попитала. Но на закуска госпожа Ледж обясни:

— Имението Ловъл е близо до Бърфорд. Нот ще те откара, не е далеч. Ще минете през Бъкингам и Уитни — много е красиво. През деня ще си вършиш работата, разбира се, но вечерта мога да те освободя, тъй като трябва да си стегнеш багажа. Всичко, което няма да вземеш със себе си, можеш да оставиш в стаята си.

Лейди Уесли я повика за последни инструкции, след това се сбогува с останалите от прислугата. Влезе в колата зад Нот. Чарлс седеше с философско спокойствие в кошницата си на задната седалка. Сара трябваше да пристигне в къщата преди госпожа Ноута, за да може икономката да я разведе и да ѝ покаже всичко.

— Страхувам се, че няма да се справя — каза тя разтревожено на Нот, докато пътуваха.

— Не се тревожи, Сара! — успокои я той. — Тъкмо ще си починеш от чистенето и бърсането на прах.

ШЕСТА ГЛАВА

Имението Ловъл беше очарователно. През селото криволичеше рекичка. Нот мина по главната селска улица и половин миля по-нататък влезе през тясна врата и спря пред ниска къща с начупен покрив. Стените ѝ едва се виждаха от виещите се рози, орлови нокти, повет и бръшлян. Градината наоколо бе прекрасна, в нея растяха какви ли не дървета, храсти и цветя. Всичко това напомни на Сара за родния ѝ дом и тя каза развълнувано:

— О, господин Нот, каква възхитителна гледка! След това го последва към задния вход. Каменният коридор ги изведе до кухнята и като влязоха, Нот извика:

— Госпожо Бут! Къде сте, госпожо Бут?

Отговори му тъничък писклив глас. Кухнята бе точно такава, каквато Сара би желала да има. Подът беше застлан с плочи. По средата имаше огромен кухненски бюфет и голяма изтъркана маса, а около нея бяха подредени столове. В ъгъла бе поставена кошница с котенца, а край нея се разхождаше майка им. Възрастната жена, която се появи, беше ниска и пълна, с кръгло щастливо лице. Тя каза любезно:

— Ето те и теб, Нот, и младата девойка също! Ще седнете ли да изпиеете по едно кафе? Сигурно искаш да тръгваш скоро обратно, Нот? А ние ще разгледаме на спокойствие къщата заедно с вас, госпожице...

— Флечър, госпожо Бут, но ще ви помоля да ме наричате Сара.

— Добре, Сара е хубаво име — госпожа Бут им сипа кафе и отрязва от кейка. — Има още около час до пристигането на госпожа Ноута. Ще ти покажа стаята и ще те разведе из къщата — тя насочи към Сара блестящите си сини очи. — Тук е доста тихо, скъпа, но струва ми се, че си живяла в провинцията?

— Да, израсла съм в провинцията, макар че от няколко години вече живея в Лондон.

— Шумно и лошо място — обяви госпожа Бут и отрязва още кейк на Нот.

Стаята на Сара се оказа в задната част на къщата и имаше изглед към голяма градина, която се сливаше с ливадите наоколо. Тя застана за момент пред прозореца, очарована от гледката. В градината растяха какви ли не дървета, храсти и цветя. Между тях се виеха пътечки.

— А стаята на госпожа Ноута е от другата страна на стълбищната площадка, госпожице Сара. Сега ще ти я покажа. Остави си палтото на леглото и да разгледаме наоколо.

— Чудесно е, госпожо Бут — отвърна Сара и надникна през една врата, която водеше към малка тераса. — Ще може ли Чарлс да живее тук с мен? Свикнал е да сме заедно, особено през нощта.

— Разбира се, че може, госпожице Сара.

— Благодаря ви, госпожо Бут, но моля ви, не ме наричайте госпожице Сара, а просто Сара. Аз съм домашна прислужница в дома на лейди Уесли.

— Може и да си домашна прислужница, госпожице Сара, но чувствам, че в теб има нещо повече! А аз имам самостоятелен апартамент ей там, в края — обясни госпожа Бут. — Живея сама, макар че още две жени от селото идват всяка сутрин да помагат в домакинството. Имаме градинар, момче за поръчки, също и... — тя спря и се ослуша. — Идва кола, но още е рано за госпожа Ноута. По-добре да отида да видя кой ли е?

— Чия е къщата, на госпожа Ноута ли? — попита Сара.

— О, не, никой ли не ти каза? — госпожа Бут надничаше през перилата към долния етаж. — Е, знаех си аз...

Тя забърза надолу по стълбите, следвана от Сара. Вратата се отвори и госпожа Ноута и професор Ноута влязоха в коридора. Сара изпита силно желание да се обърне и да побегне нагоре по стълбите, но в същото време бе обзета от радост, че го вижда. Здравият разум надделя, тя слезе долу и спря скромно, като очакваше да я заговорят. Госпожа Бут вече бе поздравила госпожа Ноута и за голяма изненада на Сара, бе получила прегръдка и целувка от професора. Тя се обърна сияеща към Сара:

— Госпожица Сара пристигна преди около час. Тъкмо разглеждахме къщата с нея.

— Радвам се да те видя отново! — каза госпожа Ноута. — Искам да ми разкажеш за себе си — изглеждаш добре! Спомням си, че беше

доста по-слаба... И как стана така, че работиш в къщата на лейди Уесли? — тя погледна към сина си. — Не е ли чудесно, Радолф?

Той поздрави Сара хладно.

— Здравей, Сара. Сигурен съм, че ще се грижиш добре за майка ми. Бут, скъпа, трябва да се връщам в града, така че нека да обядваме колкото е възможно по-скоро — и погледна към майка си: — Не възразяваш, нали?

— Разбира се, че не, Радолф. Сара, ела с мен горе да се пооправя. Радолф, налея, моля те, по едно питие! Ще се върнем след пет минути.

През цялото време Сара не каза и дума. Всъщност не ѝ бе дадена възможност. Тя последва госпожа Ноута в нейната стая.

— Смятам да поспя след обяда — обяви госпожа Ноута, — така че ти ще можеш да разгледаш къщата. Доста е красива, нали? Майка ми я остави на Радолф и той обича да прекарва уикендите тук.

Това обясняваше тона, с който той поиска по-ранен обяд. Някой трябваше да ми каже, че къщата е негова, помисли Сара, но от друга страна, тя наистина нямаше право да очаква някой да ѝ дава обяснения.

Сара отвори малката пътническа чанта на госпожа Ноута и извади отвътре гребен, пудра и червило. Докато, госпожата беше в банята, разтвори прозорците и бързо се огледа в огледалото. Не изглеждаше в блестяща форма, но то бе, защото не знаеше какво ще се случи по-нататък. Беше ли равнопоставена с госпожа Бут или трябваше да се храни в кухнята? Щяха ли да ѝ кажат или трябваше да попита?

Оказа се, че не трябва. Професорът ги очакваше в коридора, а багажът на майка му беше разпръснат наоколо. Погледна я и каза:

— Ела в гостната за питиетата, Сара, а след това ще обядваш с нас. Може да работиш като домашна прислужница, но в този дом си компаньонка на майка ми.

Той не се усмихваше, гласът му беше безизразен, видът — незаинтересован. Нямаше смисъл да му отговаря. Сара мина покрай него и последва госпожа Ноута в гостната. Там госпожата взе стол и седна край отворения френски прозорец.

— Ела седни до мен, Сара! Вярвам, че ще прекарам добре тук. Можеш ли да караш кола?

Сара взе чашата с шери.

— Да, мога. Всъщност имам шофьорска книжка, но не съм карала от години.

— Наоколо е тихо и спокойно. Ще си правим хубави малки разходки, Радолф. Колата в гаража ли е?

— Да, Уилс, градинарят я използва от време на време. Не виждам защо Сара да не я кара. Тя се управлява лесно, а и наистина пътищата тук са пусти. Разбира се, бих предложил отначало Сара да покара сама, докато се убеди, че може да се справя.

Сара отпи от шерито и стисна ядно зъби. Професорът можеше да я дразни колкото си иска. Спомни си целувката му и лицето ѝ пламна. Той се загледа в нея, тъй като руменината правеше лицето ѝ наистина красиво.

Обядът бе спокоен и приятен, също и разговорът. Професорът се оказа добър домакин и с лекота я увлече в техния разговор. Минаваше от тема на тема, без да засяга лични проблеми и след малко Сара загуби сковаността си. Когато свършиха, госпожа Ноута каза, че отива да поспи, а Сара е свободна до времето за чай. Професорът подхвърли, че му се струва добра идея да покаже на Сара градината, преди да отпътува за града. Сара се подчини с удоволствие. Трудно ѝ бе да повярва, че този приятен мъж с отлични маниери беше същият раздражителен и нетърпелив човек, който почти непрекъснато я дразнеше. Не че това имаше особено значение. Сара си помисли, че ще го обича винаги — дори и когато е в лошо настроение.

След няколко минути ѝ стана ясно, че той е силно привързан към дома си. Разходиха се по затревените пътечки, разгледаха цветята и постояха край чистото поточе, което ромонеше в единия край на градината. После той я отведе към оборите. Там на спокойствие живееха магаре, стар кон и малко хубаво пони.

— Майка ми има двуколка. Обича да я кара сама из околността — обясни професорът.

Две котки и куче от неизвестна порода спяха в градината. Когато професорът се наведе да погали кучето, Сара попита:

— Казахте, че имате куче, нали? Защо не го доведете тук? Няма ли да му хареса?

— Тротър обожава природата. Сега е при ветеринаря, който се грижи за него, докато ме няма. Ще го взема със себе си следващия път.

— Идвате ли често тук? — попита тя и в същия момент съжали.

— Когато мога — отвърна той с хладен тон, който беше достатъчно предупреждение за нея да не задава повече въпроси.

Поеха обратно към къщата и Сара каза:

— Ако нямате нищо против, мисля, че трябва да отида да разопаковам багажа си, така че да съм готова, когато госпожа Ноута се събуди. Благодаря ви за разходката!

Тя се усмихна и силно пожела да е красива и богата, и да знае как да го накара да се усмихне. След това кимна и се отдалечи. Той така и не каза нищо. Към средата на седмицата Сара спокойно можеше да признае, че госпожа Ноута не се нуждаеше от компаньонка. Тя можеше чудесно да се грижи за себе си. Все пак животът беше приятен, тъй като и двете се наслаждаваха на едни и същи неща: да работят в градината, когато Уилс им разреши, да карат двуколката, вечер да играят на карти или да слушат плочи в малката всекидневна, а вратата към градината да е отворена. След като Сара преодоля първоначалната си стеснителност, те разговаряха като стари приятелки. Госпожа Ноута разпитваше внимателно Сара за живота ѝ и одобряваше това, което чуваше. След това на свой ред разказваше случки от живота на сина си.

— Започвам да се притеснявам — сподели тя. — Радолф работи толкова много! Вече десет години откак го изостави онова момиче и изглежда той си мисли, че всички жени са неверни. Ох, това са мъжете! Все пак аз още храня надежда, че той ще се ожени — те пиеха чай в градината и Сара остави чашката в чинийката си с леко тракане, което отекна в тишината. — Да, Сара, ще бъде много хубаво! Радолф не е прибързан — тя подаде чашата си за още чай. — Тези кифли са много вкусни. Ще си взема още една. Отегчаваш ли се, Сара? Би трябвало да имаш свободен ден през седмицата. Не искаш ли да отидеш по магазините или на кино, или при приятели? — втренчи се в нея госпожа Ноута и добави безгрижно: — Радолф ще пристигне късно вечерта в събота и ще остане тук в неделя. Бихме могли всички да се разходим с колата...

Сара се наведе да погали Чарлс, който седеше до нея.

— Ще имате ли нещо против, ако ползвам свободния си ден в неделя, госпожо Ноута? Няма да ходя по магазините, но вчера срещнах пастора и той ме покани на обяд след службата в църквата. Той има няколко деца и може би ще се поразходим, ще пием чай навън.

Това беше почти истина — пасторът я беше поканил, но твърде неопределено и с положителност не за в неделя. Господжата се съгласи с готовност.

— Радвам се за теб! Разбира се, ще отидем заедно на църква сутринта.

Дните се нижеха бавно. В събота Сара изми косата и оправи маникюра си. Искаше ѝ се да облече новите си дрехи, но това можеше да се изтълкува като опит да привлече вниманието на професора. Облече най-хубавите от старите си дрехи, но изглежда напразно се безпокоеше, тъй като до десет часа вечерта той все още не беше пристигнал.

— Не чакай повече, Сара — каза госпожа Ноута. — Ако отидеш до кухнята ѝ помолиш госпожа Бут да направи сандвичи и кафе, да остави купа с плодове и да приготви спалнята ми, можеш да отиваш да си лягаш. Само ще те помоля да надникнеш в стаята на Радолф, за да се убедиш, че всичко е наред! Лека нощ, Сара.

Сара лежеше будна в тъмнината и чу, когато колата пристигна малко след полунощ. Обърна се на една страна и се унесе в сън — щеше да го види на закуска.

Тя се появи навреме, за да помогне на госпожа Бут да сервира апетитната закуска. Подреждаше прибори до бюфета, когато госпожа Ноута влезе. Поздрави весело и продължи:

— Радолф вече закуси. Излезе на разходка и ще се върне за църква.

След това отиде да се приготви за църква, а Сара остана да почисти масата. Приходящите прислужници не идваха в неделя и въпреки че госпожа Бут никога не искаше помощ, Сара знаеше, че ѝ е благодарна. Имаше време да оправи леглата, да почисти спалните и баните, след което облече розовата си рокля и отново слезе долу. Професорът седеше на стол в коридора и четеше вестник. Когато тя стигна до последното стъпало, той се изправи.

— Много си хубава! В моя чест ли?

— Добро утро, професор Ноута! Днес имам свободен ден. Ще обядвам навън след службата.

Качиха се в колата му, а в църквата Сара се озова седнала между майката и сина. Тя каза молитвите и изпя химните с нисък приятен глас и не чу нито дума от проповедта. Беше прекалено заета да мисли как да се измъкне след службата, без професорът и майка му да разберат, че не отива на обяд у пастора. За щастие съдбата бе на нейна страна. Когато се изправиха, госпожа Ноута забеляза свои приятели.

— Семейство Сондърс — каза тя на сина си. — Трябва да отидем да поговорим с тях.

Сара излезе навън заедно с останалите в църковния двор и тръгна сама. Удоволствието от свободата не продължи дълго. Нямаше представа къде да отиде, но въпреки че вратата на селската гостилница бе отворена гостоприемно, тя не посмя да влезе. Селяните бяха бърбъривци и рано или късно някой щеше да разпространи вестта, че са я видели в селото, когато би трябвало да е на гости при пастора. Спря пред табелата в средата на селото — не ѝ се искаше да отива чак до Брайс Нортън. Суинбрук звучеше по-добре, а и се сети, че госпожа Бут ѝ беше споменала за малка горичка и крайпътното заведение. Тръгна бързо. Обувките ѝ не бяха подходящи за разходка, но вече нищо не можеше да направи. След като селото се скри от погледа ѝ, забави крачка. Целият ден беше пред нея, а до горичката имаше не повече от миля-две. Местността беше хълмиста и докато вървеше, Сара си мислеше за сандвичите и чашата лимонада, които щеше да си купи след малко. Щеше да постои по-дълго в крайпътното заведение и да изпие и чаша чай. Извади портмонето си и го отвори. Вътре имаше две монети — от два и от пет пенса — и нищо повече. Спомни си, че бързаше много и тъкмо се канеше да сложи пари в портмонето, когато госпожа Ноута я повика за нещо. След това очевидно бе забравила.

Седем пенса не стигаха за нищо. Трябваше да намери къде да си почине за малко и след това да се върне обратно — нищо друго не ѝ оставаше. Повървя още известно време. Пътеката изтъня между дърветата и изведнъж тя видя подходящо място. Малък хълм близо до пътеката, засенчен, покрит с трева и мъх. Имаше дърво, на което да се облегне. Тя седна удобно, затвори очи и, тъй като нямаше какво да прави, скоро задряма. В гората беше тихо и нищо не я безпокоеше. Събуди се няколко часа по-късно. Професор Ноута седеше до нея. Беше сменил елегантния си сив костюм и носеше стар панталон и

отворена риза. Не я поглеждаше, но изглеждаше раздразнен. Тя се изкашля предпазливо и се обади:

— Здравейте...

Гласът ѝ беше доста тих, но той извърна глава.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита остро.

— Внимавайте какво говорите, професоре! — отвърна Сара строго. — Това не ви влиза в работата.

— Ще говоря както искам! И смятам, че ми влиза в работата. Какво те накара да надрънкаш куп лъжи за обяд у пастора?

— Как разбрахте? И не са съвсем лъжи. Пасторът ме покани на обяд, но не уточни кога.

— Тогава защо каза, че отиваш днес? — очите му бяха стоманени и тя потрепери. Не отговори и той продължи: — Защото аз бях вкъщи ли?

— Ами... затова.

— Добре! За в бъдеще ще уредим нещата така, че да ползваш свободния си ден, когато аз съм тук. Така няма да е нужно да се виждаме — той я погледна. — Става ли?

Тя искаше да се съгласи с достойнство, но с ужас откри, че сълзите я задушават и всеки момент ще избухне в плач. Всичко се бе объркало — той беше коравосърдечен, дребнав и арогантен, а тя го обичаше до полуда! Сълзите ѝ потекоха и тя изхлипа.

Той я обгърна с една ръка, а с другата ѝ подаде носната си кърпичка.

— Вече е почти четири следобед. Хайде, избърши си очите и да потърсим къде да прием чай!

Сега гласът му бе съвсем различен — приятелски и изпълнен със съчувствие. Тя предположи, че така разговаря с пациентите си. Избърса лице и се опита да оправи косата си.

— Трудна работа — отбеляза професора, бръкна в джоба си и ѝ подаде някаква лентичка. — Ето, опитай да я вържеш с това!

— Благодаря ви, много сте любезен, но не е необходимо да ме каните на чай. Трябва да се върна и да обясня всичко на госпожа Ноута. Тя много ли е сърдита?

— Ни най-малко, макар че се чуди защо е било необходимо да лъжеш.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Виждам съм те да изглеждаш и по-добре.

— Страхувам се, че ви развалих следобеда, професоре! Моля, вървете закъдето сте тръгнали.

— Бях тръгнал да те търся. Задачата не беше трудна — роклята ти се вижда от няколко мили — той скочи на крака и ѝ подаде ръка. — Хайде, да вървим!

Той подсвирна и Тротър се появи из храстите. Излая радостно при вида на Сара и тръгна с тях към колата. Скочи на задната седалка и провря глава между двамата. Професорът шофираше уверено. В следващото селце спря пред малка, приятна на вид, гостилница. Излезе от колата, без да каже дума, и Сара го последва. Тримата заедно с кучето заобиколиха гостилницата и влязоха през задната врата. Кухнята беше уютна, до масата седеше възрастна жена. Професорът каза:

— Здравей, Мег! Може ли да изпием по един чай?

Жената приличаше много на госпожа Бут, така че Сара не се изненада, когато професорът продължи:

— Това е госпожа Приър, сестрата на госпожа Бут и стара моя приятелка. Госпожица Флечър и аз сме гладни като вълци.

— Господ да ви поживи, господин Радолф! Чайникът е на котлона, а плодовият кекс е готов — тя изгледа мрачното лице на Сара и добави: — Ако сте много гладни, ще донеса няколко яйца. Сварени яйца, кифли, мармалад и сметана, какво ще кажете?

Професорът я целуна по кръглата буза.

— Господ здраве да ти дава, Мег, звучи прекрасно! Може ли да седнем тук, при теб? Къде е Дик?

— Отиде до фермата на Смолбоун да вземе малко бекон — докато говореше, тя слагаше чаши, чинийки и големи чинии на масата. — Седнете, яйцата ей сега ще станат. Върнахте се вкъщи за уикенда, така ли? А как е в Лондон? — усмихна се тя към професора. — Когато бяхте малко момче, казвахте, че никога не бихте живели там.

— Човек невинаги може да избира — тъжно отвърна професорът.

— Е, всичко се променя, господин Радолф — тя отново погледна към Сара. — Вие сигурно сте младата госпожица, която придружава госпожа Ноута? Сестра ми ми разказа за вас.

Сара се усмихна срамежливо, но искрено. Преди не повече от половин час професорът изглеждаше толкова ядосан, а сега седеше и разговаряше с тази приятна жена, която познаваше от дете.

— Госпожа Бут беше моя бавачка, Сара. Познавам нея и Мег откакто се помня — погледна учуденото ѝ лице и се засмя: — Сигурно се чудиш как така, след като съм роден и израсъл в Холандия. Винаги идвахме в къщата на баба ми, която сега е моя, през ваканциите. Беше чудесно! Предполагам, че ще направя същото и с моите деца.

Последните му думи я натъжиха. Той отгатна чувствата ѝ по лицето. Очите му не бяха вече стоманени, а искрящо сини.

— Познаваш ли тази част от страната, Сара?

Тя поклати отрицателно глава и той се впусна в дълъг разказ. След малко Мег донесе сварените яйца и чая. Ободрена от топлата напитка и храната, Сара се почувства много по-добре. Сега разбираше, че бе постъпила като глупачка, а професорът беше толкова мил и внимателен. Въпреки това решението ѝ да го избягва в бъдеще оставаше непоклонимо. Даваше си сметка, че не го познава добре — струваше ѝ се, че е добър, но го прикрива под хладни маниери.

Свършиха с чая, благодариха топло на Мег и се отправиха към колата. Сара се замисли какво щеше да каже на госпожа Ноута. Щеше да се наложи да вечеря с нея и професора, но след това можеше да се извини, че я боли глава и да ги остави.

Влязоха в къщата, като Тротър тичаше напред. Сара се отправи към всекидневната, където госпожа Ноута обичаше да пише писма. На вратата се спря и погледна към професора, застанал в коридора.

— Благодаря ви за... За това, че ме намерихте. Бяхте много любезен.

Не се развълнува от усмивката му. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата. Госпожа Ноута не изрази неодобрение.

— О, разбирам! Колко мило от твоя страна да ми дадеш възможност да прекарам деня със сина си! По случайност Радолф откри, че не си на гости у пастора, а са те видели да се отправяш към Суинбрук. Горкото момиче, свободният ти ден не беше много успешен, а? Трябва да измислим нещо по-добро следващата седмица.

Сара остана в стаята си до последния момент преди вечеря. Седеше на леглото и мислеше за професора. Той нямаше да дойде до следващата събота, а за тогава тя трябва да измисли нещо, така че да

не се срещнат. Това беше потискаща мисъл, но тя се успокои, че ще го види след малко.

Влезе в трапезарията почти минута преди звънеца, като не си остави време за напитка. Госпожа Ноута беше сама.

— А, ето те, Сара! Ела да ми правиш компания! Винаги се чувствам самотна, когато Радолф замине.

Сара се втренчи в празния му стол.

— Нима е заминал?

— Да, защо, скъпа? Малко неочаквано наистина — обади се на някого и ми каза, че трябва да отпътува за Лондон веднага.

Пада ми се, помисли си Сара. Но ако дойде отново и ако мога да го видя за една-две минути...

Но не може. Професор Ноута не дойде следващата събота, нито по-следващата, а след това госпожа Ноута се връщаше в Холандия. Сара приемаше задълженията си сериозно. Тя разхождаше госпожата с колата, взеше се с нея в двуколката, работеше в градината под зоркото око на градинаря и поддържаше приятни разговори. Правеше й компания, намери няколко изгубени книги, обсъждаше плетки и дрехи и въобще се стараеше да бъде полезна. Настъпи и последният ден. Сара приготви багажа на двете. Нот щеше да я вземе с колата, а професорът щеше да прати някого да вземе майка му и да я отведе в лондонското му жилище.

— Той ще дойде с мен за няколко дни в Холандия. Баща му ще се зарадва — обясни госпожа Ноута. — Прекарах толкова добре малката си почивка тук, Сара! Ти беше чудесна компаньонка! Ще ми липсваш. Надявам се, че ще се срещнем пак.

— Аз ще бъда в дома на лейди Уесли. Вие я посещавате понякога, нали?

— Да, разбира се — тя се ослуша. — Мисля, че Нот пристига за теб.

— Ще остана, за да се убедя, че всичко е наред и вие сте тръгнала.

Сара рязко спря, тъй като вратата се отвори и професорът влезе в стаята. Той поздрави, целуна майка си и погледна към Сара.

— Нот е отвън, ако си готова, Сара. Благодаря ти за грижите към майка ми.

Отвори вратата и застана там. Сара се ръкува с госпожа Ноута и се усмихна неуверено на двамата. Мина покрай него и излезе в коридора. Там я чакаше госпожа Бут.

— Е — каза възрастната жена, — съжалявам, че те изпращаме, госпожице Сара! Ти ми помагаше толкова много.

Сара стисна ръката ѝ и излезе навън да потърси Нот. Видя, че колата му е паркирана до колата на професора. От все сърце пожела професорът да не беше идвал. Беше се държал с нея като с непозната и тя си помисли тъжно, че ще го запомни така. Поздрави любезно Нот, сложи кошницата с Чарлс на задната седалка и седна отпред. Госпожа Бут стоеше на вратата и ѝ махаше. Сара помахаше в отговор, а Нот я попита:

— Прекара ли добре? Чака те доста работа, като се върнем. Парсънс е болна, а госпожа Уилис, жената, която те заместваше, вчера не дойде — майка ѝ била зле.

Това беше хубаво. Може би работата, щеше да ѝ помогне да забрави. Беше доволна, че нямаше да има време да мисли. Тя погледна назад, когато стигнаха до края на алеята. Ролсът на професора тъкмо тръгваше. Нот я погледна бързо.

— Съжаляваш ли, че се връщаш?

— О, не! Прекарах добре тук, но всички вие ми липсвахте, господин Нот!

Той остана доволен. Такава бе реакцията на всички в къщата на госпожа Уесли, когато я посрещнаха. Стаята ѝ бе приготвена. Госпожа Ледж ѝ съобщи, че ще има вкусен топъл обяд, а преди това — чай. След обяда Сара се захвана с работата. Смятаха, че Парсънс ще се върне след няколко дни, но дотогава Сара бе помолена да върши работата на двете. Всички изявиха желание да ѝ помагат, но все пак не биваше да очаква, че господин Корк ще оправя леглата, а госпожа Ледж ще лъска медните дръжки на вратите. Е, помисли Сара, исках много работа и я получих. След това за момент изпита самосъжаление.

— Не вярвам, че той изобщо се сеца за мен, дори и с неприязън — промърмори тя на Чарлс, който се прозя и ѝ обърна гръб.

Но не беше права. Професор Ноута мислеше за нея, докато седеше в гостната в дома на родителите си. Не беше казал нищо, но

майка му, сякаш прочела мислите му, се обади:

— Чудя се какво ли прави горката Сара. Не мога да разбера защо трябва да работи като прислужница. Сигурна съм, че ти, Радолф, би могъл да ѝ помогнеш да си намери подходяща работа.

— Разбира се, че мога. Но тя е упорито момиче и има лошо мнение за мен. Чудил съм се как да ѝ намеря по-добра работа, но без тя да разбере, че имам пръст в това. Защото, ако разбере, веднага ще откаже — после добави: — Е, сега поне зная къде е.

— Да, скъпи — отвърна майка му успокояващо. — Каква работа имаш предвид?

— Нищо конкретно. Упоритата малка глупачка бърше прах, оправя легла и отваря вратите...

Гласът му прозвуча безжалостно и майка му прецени, че е по-добре да не обръща внимание на избухването му. Толкова прилича на баща си, с умиление си помисли тя, същият буен нрав. След малко тя попита мило:

— Можеш ли да останеш за ден-два, Радолф, или трябва веднага да се връщаш в Лондон? Баща ти се надява, че ще поплавате с лодката. Той се беше върнал към обичайното си спокойно държание.

— Имам няколко свободни дни. Къде е лодката, в Снийк ли?

— Да, скъпи. Той ще е доволен. Да поканя ли някои приятели на гости, докато си тук? Семейство Ван Донгенс се върнаха наскоро от Франция...

Той отиде до прозореца.

— Така ли? В отпуска ли са били?

— Да. Най-голямата им дъщеря, Лиза — спомняш си я, нали? — беше с тях. Тя е хубава и умна. Има чудесна работа — нещо в посолството, доколкото си спомням. Много я ценели.

Той се обърна и я погледна през рамо.

— Лиза? Онази упоритата, която говори непрекъснато?

Забележка, която зарадва майка му. След като той излезе от стаята, тя проведе дълъг телефонен разговор с лейди Уесли.

СЕДМА ГЛАВА

Парсънс не се върна на работа толкова скоро, колкото предполагаше госпожа Ледж. Сара трябваше да забрави за свободния си ден. И без това нямаше смисъл да се оплаква. По средата на следващата седмица, когато все пак Парсънс се появи, госпожа Ледж повика Сара.

— Ти беше добро момиче — не се оплака от допълнителната работа и липсата на свободен ден. Затова сега можеш да използваш неделя и понеделник. Нот отива в града в понеделник сутринта и ще се върне вечерта. Господин Корк и аз смятаме, че трябва да отидеш с него за награда. Той ще те остави, където искаш сутринта и ще те вземе оттам привечер. Не, няма нужда да ми благодариш! Ти го заслужи. Можеш да прекараш един чудесен ден, да обиколиш магазините, да отидеш на гости у приятели.

— Да, госпожо — смирено отвърна Сара, — благодаря на вас и на господин Корк. Много сте любезни.

Тя нямаше никакво желание да ходи в Лондон, но не можеше да откаже, без да ги обиди. След като размисли малко, реши, че един ден в града би могъл да бъде приятен. Заплатата ѝ беше почти непокътнатата и се нуждаеше от някои покупки.

В неделя почисти и подреди стаята си, поседя в градината с Чарлс, а следобед направи дълга разходка. Пи чай навън, а след това вечеря в компанията на Чарлс. Тъй като Нот тръгваше рано на другата сутрин, тя си легна навреме.

На сутринта облече розовата рокля и новите обувки и дори госпожа Ледж, която беше скъпа на похвали, призна, че прилича на лейди.

— Та тя си е лейди — каза откровено Парсънс, докато гледаше от кухненския прозорец как Сара се качва в колата до Нот. — И всички прислужнически престилки на този свят не могат да я променят. Ще отида да видя дали нейният Чарлс е добре. Знаете, че го обича много. Изглежда си няма никого друго, когото да обича.

Утрото беше чудесно. След около час пристигнаха в Лондон, който изглеждаше гостоприемен. Нот я остави на площад Пикадили, като се уговориха да я вземе от същото място в шест следобед. Сара постоя нерешително, като се чудеше какво да прави. Все още беше рано. Най-разумно ѝ се стори да направи малките си покупки, за да може след това да разгледа витрините на магазините или да се разходи в някой от парковете. Половин час по-късно вървеше бавно по Рийджънт Стрийт. Реши да влезе в магазина „Либърти“ за половин час, а след това да пие кафе. Половината час мина неусетно. Излезе отново на улицата и застана на края на тротоара, готова да пресече при първа възможност. До нея стоеше добре облечена жена и също се канеше да мине отсреща. Тя погледна към Сара и се усмихна широко:

— О, Ню Йорк! Искам да имам крила...

Непознатата млъкна, тъй като един ролс-ройс спря съвсем близо до бордюра. Вратата се отвори и професор Ноута извика:

— Влизай, Сара!

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Но аз не искам...

Без да ѝ обръща внимание, професорът повтори с малко по-остър тон:

— Влизай!

На Сара ѝ се искаше да се подчини, а и дамата, която жадуваше за Ню Йорк, я побутна и каза:

— Хайде, влизай, Сара! Не бъди глупачка.

Сара хвърли бърз поглед към намръщеното лице на професора и се качи в колата. Но не се предаде лесно.

— Не искам... — започна тя отново, но той я прекъсна.

— По-късно ще ми обясниш! Не можем да се караме по средата на Рийджънт Стрийт.

Тя замълча, като си повтаряше наум всички неща, които щеше да му каже. Но кога щеше да бъде това? Движението беше едностранно. Той зави по Хаймаркет, излезе отново на Рийджънт Стрийт, пое по Сейнт Джеймс Стрийт на път за площад Кавендиш, зави в тясна уличка и спря.

— Къде сме? — попита Сара.

Професорът излезе, заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата и отговори:

— Тук живея — усмихна ѝ се, а нейното сърце започна да бие в гърлото. — Надявам се, че ще ми доставиш удоволствието да обядваш с мен.

Тя излезе от колата и се втренчи в него.

— Не, о, не! Благодаря все пак. Няма нужда. Аз само исках да пресека улицата — добави ядосано, — но вие спряхте.

Гласът му беше любезен.

— Толкова често се караме. Може би ще съумеем да забравим чувствата си за час-два и да обядваме заедно — и отново се усмихна. — Тази сутрин работата в клиниката ми изглеждаше безкрайна. Искане ми се да поговоря за нещо друго, а не само за мозъчни травми и диабет. Ти ще седнеш на масата, а аз ще говоря, за каквото се сетя. Ти, вярна на себе си, ще ми отговаряш, в нужния момент и така аз ще възвърна доброто си настроение, за да мога да посрещна пациентите си следобед със съчувствие и търпение.

Тя изслуша малката му реч с почуда и попита:

— Затова ли спряхте?

— Разбира се — излъга той и ѝ хвърли бърз поглед. — Предполагам, че всеки би го направил, ако се намира в моето състояние.

На върха на езика ѝ бе да каже, че в такъв случай би могъл да потърси някого другичко. Но тя всъщност беше възпитано момиче — освен това го обичаше. Затова каза само:

— Добре, професоре, ще обядвам с вас, но трябва да ви предупредя, че имам още неща да купувам! — което не беше истина.

— Ще се радвам да те откарам, където пожелаеш след обяда — увери я той. — Да влизаме.

Бриндъл отвори вратата. Той беше стоял дискретно в коридора и ги беше наблюдавал с голям интерес през страничното прозорче. Това щеше да бъде хубава новина за госпожа Бриндъл, помисли си той и затвори вратата. Взе куфарчето на професора и плика с покупки на Сара и ги покани в гостната.

— Това е Бриндъл. Той и съпругата му се грижат за мен чудесно. Бриндъл, това е госпожица Флечър. Тя ще обядва с мен. Би ли помолил госпожа Бриндъл да се погрижи за нея?

Висока жена с доброжелателно лице поведе Сара към малка стаичка точно до витото стълбище. Там имаше всичко необходимо за

освежаване. Преди да започне да се реши, Сара се втренчи в лицето си, отразено в голямото огледало. След малко въздъхна и се захвана с косата си. Нямаше начин непретенциозните ѝ черти да се превърнат в красиви. Освен това, припомни си тя с горчивина, вече бе на двадесет и осем.

Върна се в коридора и чу лай на куче. Някаква врата се отвори и Тротър се затича да я посрещне. Сара го помилва, а в това време професорът подаде глава.

— Влез да пийнеш нещо — покани я той и задържа вратата отворена.

Стаята беше голяма, с прозорци на двете стени, широка камина срещу вратата, два ниски дивана и масичка между тях. Имаше и няколко кресла, прозорците бяха полузакрити от красиви завеси. Подът беше покрит почти изцяло е персийски килим, чиито цветове умело се съчетаваха с цвета на завесите. Имаше също и много цветя — големи вази с рози и ухаещ шибой. Сигурно изглежда много красиво през нощта, помисли си Сара и седна в края на дивана. Из стаята бяха разпръснати много лампи с нежнорозови абажури. Тук човек може да се чувства щастлив, реши тя. Професорът сигурно наистина предпочиташе къщата в Ловъл, но и лондонският му дом беше уютен.

— Шери? — попита я той и ѝ подаде чаша, преди да седне срещу нея, така че да може да я наблюдава от креслото си.

Очевидно се забавляваше, като я гледаше как се мъчи да намери тема за разговор. След малко тя направи плах опит, като каза:

— Тук е тихо... Сякаш човек не е в Лондон.

Той се усмихна нежно и започна да говори с лекота, така че след известно време тя забрави за свенливостта си. След това отидоха в трапезарията и потънаха в оживена дискусия относно подрязването на розовите храсти. Оттам преминаха към други теми, докато ядяха замразения пъпеш, желираното пиле със зелена салата и накрая ягоди със сметана. Пиха бяло бургундско вино.

— О, колко хубаво вино... — произнесе Сара, отпусната блажено.

Професорът се облегна на стола си и очите му проблеснаха.

— Какво знаеш за вината, Сара?

Тя се изчерви.

— О, нищо, просто баща ми преди много години ми разказваше за тях и сега изведнъж се сетих за това. Грубо ли прозвуча?

Той се засмя.

— Разбира се, че не, скъпа Сара! Но аз мисля, че ти криеш истината за себе си. Каж ми, не ти ли е трудно понякога в дома на лейди Уесли?

— Трудно ли? Имате предвид работата? Е, това е само домакинска работа, а и всички трябва да правим нещо...

— А твоите... хм... колеги?

— Те са чудесни — отвърна тя топло. — Мили и внимателни и, ако сбъркам нещо, ме поправят, без да ми се карат. Те са мои приятели.

— Не искаш ли да си смениш работата?

Той говореше небрежно, а тя се чувстваше спокойна и отговори бързо, без да го погледне.

— Имам дом, където може да живее и Чарлс, имам и работа. Мога да спестявам пари и не се чувствам самотна...

Тя завърши малко неуверено, но той не оспори последната част от изречението, въпреки че не й повярва. Когато заговори, гласът му беше тих и предразполагаше към откровеност:

— Не искаш ли да се омъжиш?

Тя го погледна. Очите ѝ бяха чисти като на дете.

— Разбира се, че искам да се омъжа. Вече съм на двадесет и осем, както знаете, професоре, и май нямам много изгледи за това. Не срещам много хора, нямам... среда. Струва ми се доста невероятно да се омъжа, не сте ли съгласен? Но човек не може да иска всичко.

— Някой ден някой ще дойде, Сара, и ще ти даде всичко. Ще ти сваля звездите от небето!

Тя поклати глава с недоверие, едва успя да се усмихне — и продума тихо:

— Ще го повярвам, когато се случи.

— Ако можеш да ти докажа... — започна професорът, но звънът на телефона го прекъсна.

Бриндъл отиде да вдигне слушалката и каза:

— Госпожица Лис иска да говори с вас сър.

Професорът стана.

— Извини ме за момент, Сара.

Излезе в коридора, като остави вратата широко отворена. Без да иска Сара, чуваше всяка негова дума. Коя ли е Лис, зачуди се тя и напрегна слух. Гласът на професора беше топъл и радостен, съвсем различен от обичайния му незаинтересовано спокоен тон.

— Скъпа, това е чудесна изненада! Къде си? — последва пауза, след това: — Не, ще дойда да те взема и ще те доведа тук. Трябва да поговорим на спокойствие за венчавката.

Последва нова пауза, по-дълга. Това даде възможност на Сара да се съвземе. Всъщност защо почувства изведнъж сърцето си разбито? Професорът никога не бе я поглеждал с любов и всеки здравомислещ човек би се досетил, че той няма да остане вечно ерген. Винаги бе знаела, че любовта ѝ към него е безнадеждна. По-лошо — нелепа и абсурдна. И ето, че си бе получила заслуженото! Тези, които подслушват, никога не чуват нещо добро за себе си.

След малко той се върна и започна да говори за градината в имението Ловъл, докато си пиеха кафето. След като свършиха и отидоха в гостната, Сара съобщи със спокоен глас, че има все още да пазарува и трябва да тръгва.

— Нот ще мине да ме вземе скоро и не искам да го карам да чака — обясни тя.

Професорът не направи опит да я задържи.

— Трябва да направя едно посещение, преди да отида следобед в болницата. Ще те откарам. Благодаря за компанията, Сара! Беше ми приятно да обядваме заедно.

— Обядът беше чудесен — отвърна тя сериозно. — Благодаря ви, че ме поканихте.

Сбогува се с Бриндъл, последва професора навън и седна до него в колата. Седеше мълчаливо, а той караше по оживените улици в посока към Оксфорд Стрийт.

— Къде по-точно да те оставя? — запита я той, като се чудеше защо е толкова бледа и мълчалива.

— Където ви е удобно по Оксфорд или Рийджънт Стрийт, благодаря.

Той спря в тясна пресечка на Рийджънт Стрийт и излезе от колата. Отвори нейната врата и се извини:

— Съжалявам, че не мога да спра на Рийджънт Стрийт, но тя е само на крачка оттук...

— Ще се оправя, професоре. Благодаря ви още веднъж.

Той я хвана за ръката.

— Каж ми, Сара, винаги ли мислиш за мен като за професор?

Тя го погледна в очите и се усмихна леко.

— Невинаги. Довиждане, професоре.

Той се върна в колата и гледа след нея, докато дребната ѝ фигура изчезна зад ъгъла. След това потегли.

Сара запълни останалите от следобеда часове с разглеждане на „Маркс енд Спенсър“ и „Бритиш Хоум Сторс“. Купи бутилка вино, изпи чаша чай и започна да си пробива път между тълпата към спирката на метрото на Пикадили. Беше преценила времето точно и не ѝ се наложи да чака повече от пет минути, докато дойде Нот. Той се наведе напред да отвори вратата и тя скочи в колата, сложи си предпазния колан и бодро отвърна на запитването му как е прекарала деня. Да, забавлявала се е много добре. Нот тъжно отбеляза, че неговият ден не е бил толкова приятен.

— Ходих насам-натам, чаках разни хора да ми дадат писмата си, разнасях пакети. Не мога да си обясня защо лейди Уесли не използва услугите на пощата.

— Е — каза Сара успокояващо, — може би пратките са били важни и тя е искала някой, на когото вярва, да ги разнесе.

Нот изглеждаше по-доволен от себе си.

— Вероятно си права. Прекарал съм по-голямата част от живота си в къщата на милейди.

— Значи наистина това е причината, господин Нот.

Те разговаряха, докато стигнаха къщата на лейди Уесли.

Сара слезе пред задната врата, а Нот продължи към гаража. Тя отиде в стаята си, нахрани Чарлс, изведе го навън и се отправи към кухнята за вечеря. Господин Корк беше там с вечерния вестник и тя му подаде бутилката вино.

— Вие сте толкова внимателен и ми помагате много — каза му тя стеснително. — Надявам се да не ме сметнете за прекалено самонадеяна, просто исках да ви благодаря...

Корк изглеждаше изненадан. Доколкото му беше известно, домашните прислужници не подаряваха бутилки вино. И то качествено вино, отбеляза наум, като взе бутилката. Но Флечър не беше обикновена домашна прислужница — беше винаги учтива, бързо

изпълняваше всичко, за което я помолеха, но от друга страна, явно не изпитваше страхопочитание пред господарката си. Той отвърна важно:

— Е, Флечър, много мило от твоя страна. Мисля, че на всички ще им хареса да пийнат по чаша вино с вечерята. Чудесна идея, оценявам я!

По-късно тази вечер Корк каза на госпожа Ледж, че сърце не му е дало да укори Сара.

— Тя върши работата си като всяка друга прислужница и все пак не е истинска прислужница. Нали разбираш какво искам да кажа...

Госпожа Ледж кимна.

След няколко дни, докато всички прислужници седяха около кухненската маса и пиеха чай, госпожица Мъд се присъедини към тях. Обикновено тя се държеше малко надуту, но сега седна на масата, прие чаша чай, огледа се и очевидно гореше от желание да разкаже новини. Госпожа Ледж беше тази, която я попита случило ли се е нещо. Госпожица Мъд отпи от чая си и отново огледа всички.

— Помагах на лейди Уесли да се облече, когато телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката, както обикновено. Беше професор Ноута. Занесох телефона на лейди Уесли и се отдалечих, но все пак можех да чувам. Нямах как да не чувам, нали разбирате? — добави тя бързо. — Е, както и да е, новината е чудесна и вълнуваща, както каза лейди Уесли. Кога ще бъде венчавката, Радолф — попита тя. Послуша малко и се съгласи. „Да, толкова хубаво момиче, сигурно си много щастлив.“ След това каза, че сигурно това е голямата любов, доколкото си спомням и послуша още малко. „Е, това е денят на булката, ще трябва да се примириш с това“ — добави и пак се заслуша... — госпожица Мъд се поколеба. — След това лейди Уесли ми махна да изляза и да затворя вратата, но успях да чуя, че каза: „Майка ти ще бъде на седмото небе от щастие!“

Облегна се назад, удовлетворена от интереса на слушателите си. Чуха се възгласи:

— Венчавка значи!

— Той е наистина красив и сериозен мъж! Господин Корк сподели, че професор Ноута наистина смятал скоро да се ожени. В общата възбуда пребледнялото лице на Сара остана незабелязано,

също и мълчанието ѝ. Само по-късно през деня госпожа Ледж каза на готвачката, че Флечър изглежда някак потисната.

— И не мога да кажа, че съм изненадана от това — добави тя. — Днес е свършила всичката си работа и даже предложи да лъсне сребърните прибори вместо Парсънс, която има главоболие.

Денят изглеждаше безкраен за Сара. Най-накрая се прибра в стаята си, нахрани Чарлс и го изведе на разходка в градината. Бяха сами, вечерта бе топла и красива и тя седна за малко. След това се прибраха и Сара си легна, а Чарлс се сви в краката ѝ. Чак тогава си позволи да мисли. Не беше изненада, напомни си тя. Вече знаеше за Лис и нямаше причина да се чувства така, сякаш светът бе пропаднал. Надяваше се да не види повече никога професора и сподели това с Чарлс.

Но професорът дойде на обяд на следващия ден. Вместо да позвъни на вратата, заобиколи къщата откъм гаража. Придружаваше го негов приятел и двамата спряха като заковани при вида на Сара, която, облечена в прислужническа престилка върху памучната рокля, носеше всичко необходимо за миене на прозорци.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Сара?

Тя се обърна живо, но преди да успее да отговори, той продължи:

— И внимавай какво ще кажеш за езика ми!

Приятелят му наруши тишината, като възкликна изненадано:

— Господи, Сара, не вярвам, че те виждам тук! — гледаше я объркано. — Защо си облечена така? Хванала си се на бас или вършиш някаква благотворителна дейност? Чух, че си се преместила да живееш в Лондон.

Сара изгледа новодошлия недоволено. Това бе последната капка, която можеше да развали деня, съсипан от идването на професора.

— О, здравей, Уилфред. Да, бях в Лондон, но сега съм тук.

— Вие се познавате? Хубаво е човек да срещне стари приятели.

— Да, господине. Познаваме се от години. Живеехме в едно и също село. Малко съм изненадан да срещна Сара тук и то облечена като кухненска прислужница.

— Работя като домашна прислужница — каза Сара натъртено. — А какво правиш ти тук?

— Винаги съм готов да изкарам някоя пара. Не мога да знам дали ще си взема изпитите, нали? Аз съм новият помощник на професор

Ноута.

— Поздравления — каза Сара.

Професорът се изкашля леко.

— Фицгибън, мисля, че трябва да оставим Сара да си върши работата.

— Разбира се, сър — забързано се съгласи Уилфред и погледна към Сара. — Ще ти звънна по телефона — обеща той.

— Да не си посмял, Уилф! Можеш да ми пишеш, но не очаквай отговор.

Двамата мъже се отдалечиха. Нищо във вида на професора не подсказваше за огромното му желание да изтръгне кофата и парцала от ръцете на Сара и да ги изхвърли в храсталаците, да разкъса престилката ѝ, да я грабне на ръце и да я отнесе на някое усамотено място. Там, продължи мислено той, с най-голямо удоволствие щеше да ѝ даде да разбере. Но първо щеше да разбере в какво точно се състоеше приятелството ѝ с младия Фицгибън. Познавали се отдавна, а и толкова фамилиарно се държаха. Той се намръщи и Уилфред, който се готвеше да направи безобидна забележка, счете за уместно да замълчи.

Сара изми прозорците и се прибра в къщата. Господин Корк вече я чакаше.

— Сара, остави всичко, Моли ще се погрижи. Отиди в стаята си и се преоблечи в следобедната униформа. Парсънс си поряза ръката и няма да може да сервира обяда. Трябва да я заместиш. И побързай, имаш не повече от десет минути.

Сара се притесни толкова много, че се осмели да попита:

— А трябва ли, господин Корк? Аз не искам...

Той я спря с бързо махване на ръката и яростен поглед.

— Прави каквото ти казвам, Сара, и бъди разумна!

Сара изтича до стаята си, даде обяда на Чарлс, свали памучната рокля и облече черната. Върза си чиста престилка, изми си набързо лицето и ръцете, среса си косата и си сложи шапчицата. Изтича в къщата и успя точно навреме да заеме мястото си до бюфета. Беше ѝ много трудно да не се изсмее нервно, когато влязоха лейди Уесли и нейните гости — професорът изглеждаше разярен, а Уилфред — напълно объркан.

Под внимателния поглед на Корк тя сервира супата. Предложи морски език, спанак и пресни картофи, прибра празните чинии. Когато не вършеше нищо, стоеше като черно-бяла статуя, загледана в далечината. Кое то не беше лесно, тъй като професорът седеше точно срещу нея. За да не мисли за него, тя се заслуша в разговора. Така разбра, че майката на Уилфред е била съученичка на лейди Уесли. Помисли си, че ще е добре да види Уилф за минутка, преди да си тръгнат и да го накара да обещае, че няма да каже нищо на познатите им за нея... Събра още веднъж празните чинии и сервира плодова салата със сметана, докато Корк наливаше виното. Кафето щеше да се сервира в гостната — задача, която Корк пое, за да може Сара да почисти масата в трапезарията. След малко тя бе готова и отиде в кухнята, седна до пострадалата Парсънс и обядваха. Яденето беше наистина вкусно — госпожа Ледж не жалеше средства за храната на прислугата. И беше справедлива също така — каза на Сара, че може да си почива следобед, след като е поела работата на Парсънс по време на обяда.

— Но се върни тук в четири и половина, Флечър. Парсънс може да приготви чая, но ще е добре ти да го поднесеш. На лейди Уесли няма да ѝ хареса, ако Парсънс сервира с превързана ръка.

До четири и половина оставаха повече от два часа. Сара си облече отново памучната рокля, върза си косата, отвори вратата и излезе в градината с Чарлс. Беше топло и тихо. Поседя малко без работа и се сети, че искаше да разговаря с Уилфред. Прибра Чарлс и излезе отново. Лейди Уесли разрешаваше на прислугата да се движи свободно из първия етаж и градината. Сара обиколи къщата отвън, като се надяваше, че Уилфред може да се разхожда сам, докато лейди Уесли и професорът разговарят. Но не го видя и се сети, че той никога не е проявявал такт. Отправи се към гаража, въпреки че вероятността да го открие там бе малка. Но той беше там, стоеше край ролс-ройса и му се възхищаваше.

— Открих те — каза Сара забързано. — Трябва да говоря с теб за момент. Обещай ми да не казваш на никого за мен. Ама наистина на никого — знаеш как обичат да говорят хората — тя му се усмихна неочаквано. — Уилф, скъпи, обеща ми! Знаем, мислиш, че съм полудяла, но аз наистина съм щастлива тук. Толкова е хубаво след

шума и бъркотията в Лондон, почти като у дома... — спря за момент и настоя отново: — Ще ми обещаеш ли?

Той изглеждаше разтревожен.

— Да, обещавам, но няма ли някаква друга работа, която можеш да си намериш, Сара? Знам, че не искаш да се връщаш у вас. Всички знаем колко лошо се отнесе мащехата ти с теб след смъртта на баща ти, но не можеш ли да започнеш работа в някакъв офис или... нещо по-подходящо?

— Работих в болница и живеях в отвратително малко жилище на пуста улица. Нямах никакви приятели. Тук имам малка къщичка, всички от прислугата са мили с мен и са мои приятели. През свободния си ден мога да се разхождам — виж колко е красиво наоколо! О, Уилф, трябва да ме разбереш!

Той отвърна неубедено:

— Е, добре... добре. Няма да кажа на никого.

Тя обви ръце около врата му и го целуна. Професорът разговаряше с Нот и ги видя. За втори път през този ден го обзе силното желание да даде на Сара да се разбере. Добре че Нот беше застанал с гръб към тях и не ги видя, помисли си професорът, докато слушаше с огромен интерес становището на Нот за безоловния бензин.

Точно в четири и половина Сара влезе след господин Корк в гостната. Носеше поднос с кейк, покривка за маса и прибори за чай. Лейди Уесли беше консервативна — за нея чайт беше елегантно малко събитие. Сервираше се с тънки сандвичи и парчета кейк. Сара подреди всичко и лейди Уесли започна да налива чая. След това седна удобно и каза:

— Благодаря, Корк. Можеш да си вървиш, Флечър. Ще позвъня, ако имам нужда от нещо.

— Много добре, лейди... милейди — каза Сара, като се поправи навреме.

Тя излезе от стаята, като хвърли поглед към професора. От студения му поглед я побиха тръпки. Слезе в кухнята, изпи един чай и започна да приготвя сребърните прибори и чашите, за да помогне на Парсънс да подреди масата. Лейди Уесли щеше да вечеря сама.

— Можеш да си починеш за половин час, Сара — каза госпожа Ледж. — Върни се в шест часа, за да сервираш нашата вечеря.

Сара излезе, изпълнена с чувство на благодарност, но не стигна далеч. Гласът на Корк я спря по пътя към стаята ѝ.

— Професор Ноута иска да разговаря с теб, Флечър. Трябвало да ти предаде съобщение от госпожа Ноута. Той е в коридора не го карай да те чака.

Сара се върна неохотно и намери професора да стои на вратата с ръка на бравата. Когато я видя, той ѝ махна да го последва в градината. Тя застана близо до прага, но той викна нетърпеливо:

— Не тук, да отидем по-навътре в градината!

— Какво е съобщението? — попита Сара, като бързаше и се мъчеше да върви в крак с него. — Имам свободен половин час и искам да нахраня Чарлс. Имам предвид, че може би не е необходимо да вървим няколко мили, нали?

Той спря и я погледна.

— Исках да говоря с теб. Необходима ми беше причина, която да не накара всички да вдигнат учудено вежди, и която същевременно да бъде толкова важна, че ти да не можеш да ми откажеш.

Тя се втрени във вратовръзката му, като се мъчеше да подбере подходящите думи.

— Не мога да си обясня защо ви дразня толкова много — каза накрая. — Не бива да се чувствате отговорен за мен само защото изгубих работата си в клиниката. Чувствам се доволна тук, наистина.

— Каж ми, Сара... Става дума за младия Фицгибън, харесваш ли го?

Това беше изходът, който тя отдавна търсеше. Ако отговореше с да, професорът щеше да се почувства свободен и да я забрави.

— О, да! Мислех, че няма да го видя повече, но сега вече всичко ще бъде наред. Веднъж да започне своя собствена лекарска практика... — тя остави края на изречението да увисне двусмислено във въздуха.

— И ще се ожените? — довърши професорът.

Да става каквото ще, помисли си Сара.

— Да, разбира се. Така че не бива да се тревожите за мен. Можете да ме забравите с чиста съвест — и тъй като той не отговори, тя запита: — Какво още искахте да ми кажете, професоре?

— Нищо важно — гласът му прозвуча отегчено. — Както каза, няма защо да се безпокоя за теб.

Обърнаха се и тръгнаха към къщата мълчаливо. Сара беше доволна от мълчанието, тъй като гласът ѝ би издал мъката ѝ, а тя предпочиташе по-скоро да умре, отколкото той да разбере, че плаче. На вратата професорът каза рязко:

— Младият Фицгибън има да се чуди къде съм изчезнал. Сбогом, Сара.

Тя не посмя да отговори, за да не избухне в сълзи. Кимна с глава и изтича в къщата. Професорът изобщо не си направи труда да потърси Уилфред. Разговорът не беше протекъл така, както му се бе искало, а намеренията на Сара за бъдещето не му звучаха искрено. Беше се сбогувал с нея, но след като знаеше къде е, лесно можеше да я държи под око. След малко се отправи към гаража, където го очакваше Уилфред. По някакъв начин Сара се бе настанила в живота му и той се разтревожи от факта, че тя представляваше постоянна грижа за него. Още повече, че според него младият Фицгибън не беше подходящ съпруг за нея. Новината, която тя му съобщи, засили раздразнението му, вместо да го успокои.

— Никога не съм срещал толкова странно момиче — промърмори той и изгледа Уилфред.

Докато пътуваха към Лондон, той отново успя да насочи разговора към Сара.

— А ти сигурно се зарадва, като я видя отново?

Уилфред, подтикван от желанието си да бъде приятен, отговори така, както смяташе, че се очаква от него:

— Доста, сър. Въпреки че бях изненадан. Искам да кажа, че мястото ѝ не е там. Тя може да върши много други неща. Знам това, защото тя беше домакинята у дома им, когато баща ѝ беше жив и още не се беше оженил за втори път.

Професорът измърмори нещо окуражително и Уилфред продължи, доволен, че може да разговаря на някаква тема с този мъж, който го караше да се чувства неспокоен.

— Тя ще бъде чудесна съпруга един ден — той не видя бързото смръщване на професора: — Жена, която ще помага на съпруга си да се издига в службата. Смятам, че скоро ще напусне тази работа и ще се установи някъде. Аз ще се заема с това да я накарам — добави накрая в прилив на братска обич към Сара.

За професора думите на Уилфред бяха потвърждение на историята, разказана му от Сара. Би трябвало да почувства облекчение, но не можа. Дразнеше се от мисълта, че бъдещето на Сара се подрежда без негова намеса. Уилфред слезе пред болницата. Професорът каза, че се надява да го види утре сутринта и потегли към къщи. Седна в мрачно настроение на вечеря и разговаря съвсем кратко с Бриндъл. Не се разведри дори и когато Тротър дойде при него. Обикновено пиеше умерено, но когато си легна тази вечер, беше изпил доста уиски.

ОСМА ГЛАВА

Сара се върна към своята монотонна работа. Вече се бе научила да бъде по-разумна и да не губи време в безполезни мисли. Всъщност, бе решила да не мисли изобщо за професора, но въпреки това мисълта за него беше там, в главата ѝ през цялото време, а когато заспеше, го сънуваше. Ако свободният ѝ ден се паднеше през седмицата, обикновено отиваше до Бедфорд. Там имаше няколко хубави магазина и тя започна да харчи част от грижливо заделяните пари, за да попълни оскъдния си гардероб с нови дрехи. След пазаруването отиваше да обядва в ресторант. Беше неизменно сама, но с годините бе свикнала с това.

От професора нямаше никакъв знак и тя си каза, че това е добре. Дълбоко в себе си си припомняше всичко отново и отново. Стараеше се да работи усърдно, за да не ѝ остава време да седне и да мисли. Отслабна и стана по-бледа въпреки хубавото време, но работата ѝ спореше както винаги. Обсъждайки всичко това с госпожа Ледж, Корк каза, че въпреки бодрия си вид Сара е нещастна.

— Тя не е от типа млади хора, които го показват. Не би искала и да я попитат какво става, ако разбирате какво имам предвид — той отпи от предложението му от госпожа Ледж чай. — Това просто не е в нейния натюрел.

Госпожа Ледж, която не бе много сигурна какво означава „натюрел“, кимна мъдро.

— Наистина не е, господин Корк. Вие сте много проникателен мъж, ако мога да се изразя така.

Един ден професор Ноута пристигна за обяд при лейди Уесли и само кратък поглед върху Сара му бе достатъчен, за да разбере, че нещо не е наред. При предишните си посещения беше забелязал, че тя приятно се е закръглила, а бледото ѝ лондонско лице бе станало розово и излъчваше здраве. Сега розовината бе изчезнала и тя отново бе отслабнала. Може би копнееше за младия Фицгибън и професорът помисли, че трябва да им помогне. Около болницата имаше

апартаменти, в които живееха женени лекари. Без съмнение той можеше да се застъпи и първият апартамент, който се освободи, да бъде даден на младия мъж. След това двамата със Сара можеха да се оженият, а и самият той щеше да има възможност да я наглежда.

Професорът не намираше нищо странно в своята идея. Преди да се върне в Лондон, трябваше да измисли повод, за да разговаря с нея. Беше я видял съвсем за малко, когато пристигна, а обядът сервираше Парсънс, но възможност сигурно щеше да се появи. Така и стана, и то без никакви усилия от негова страна. След обяда, докато разговаряше с лейди Уесли, тя каза:

— Докато си тук, Радолф, би ли прегледал Флечър? Госпожа Ледж ми каза, че е доста отслабнала и въпреки че работи много усърдно и задоволява всички изисквания, изглежда прекалено бледа. Може би е анемична и се нуждае от тонизиращи билки?

Лейди Уесли никога не бе прекарвала нещо по-тежко от настинка и не разбираше изобщо от медицина.

Професорът погледна кръстницата си с обич. Тя беше от хората, които ако имаха възможност да получат нещо безплатно, не я пропускаха. Ако ѝ напомнеше за таксата, тя сигурно щеше да получи сърдечен пристъп.

— Да, разбира се, че ще я прегледам — той погледна часовника си. — Трябва да тръгвам след около половин час, затова ще мога ли да я видя веднага? Ти ще подремнеш, нали? Няма да те безпокоя, само ще ти кажа довиждане, когато тръгвам. Ако има нещо сериозно за Сара, ще уведомя госпожа Ледж.

— Благодаря ти, Радолф! Ако нямаш нищо против, иди в стаята на госпожа Ледж, а аз ще изпратя Сара там.

Сара седеше на двора с Чарлс, когато Парсънс ѝ събщи, че я викат в стаята на госпожа Ледж. Тя не знаеше каква е причината и се оказа съвсем неподготвена да види професора, който разговаряше с икономката. Госпожа Ледж я погледна:

— Господарката помоли професор Ноута да те прегледа, Флечър. Безпокоях се за теб през последната седмица. Ти не си същата... — тя се обърна към него: — Ще бъда в стаята на прислугата, сър, ако имате нужда от нещо.

Професорът затвори внимателно вратата след нея и погледна Сара.

— Нека се изясним първо! Моята кръстница не може да устои на изкушението да получи нещо безплатно и тъй като аз съм тук и съм лекар, тя реши да се възползва от безплатен преглед. Не съм убеден, че се безпокои за здравето ти, но Корк и госпожа Ледж със сигурност се притесняват. Седни и ми кажи какво не е наред с теб, Сара. Помни, че ние с теб сме просто пациент и лекар и нищо повече.

Тя се зарадва на предложението му да седне, защото краката ѝ трепереха. Дългото му въведение ѝ позволи да се съвземе малко, за да може да отвърне:

— Но аз не съм болна, професоре, наистина не съм!

— Значи нещо те тревожи — гласът му беше мил и любезен. — Безпокоиш се за мащехата си ли? — тя поклати отрицателно глава. — Но все пак си нещастна. Знаеш ли, напомняш ми за героинята от „Дванадесета нощ“. Тя никога не призна своята любов, нали? Мисля, че ти си подобен случай, Сара!

Той погледна порумениялото ѝ лице и въздъхна. Тя беше на двадесет и осем години, достатъчно възрастна, за да подреди своя личен живот, но реагираше като осемнадесетгодишна. Предположи, че тя и младият Фицгибън са се скарали. Можеше да разбере това доста лесно, тъй като Уилфред споделяше всичко с него.

— Лейди Уесли и госпожа Ледж са на мнение, че трябва да се лекуваш с тонизиращи отвари. Не си спомням някога да съм предписвал нещо подобно, но тъй като от мен се очаква, ще ти предпиша чаша гинес на вечеря.

— Не обичам бира!

— Въпреки това ще я пиеш, Сара, и аз ще уверя госпожа Ледж, че ще се възстановиш бързо. И, за Бога, нека това бъде последният път, когато се виждаме!

Тя се изправи бавно. Никога не се бе чувствала по-нещастна. Искеше да се обърне и да избяга на другия край на света, колкото се може по-далеч от този мъж. Не можеше да мисли и да говори. А и какво ли би могла да каже? Радолф не искаше да я вижда повече! Той скоро щеше да се ожени и окончателно да разбие сърцето ѝ. Тя го погледна и без да проговори, отвори вратата и излезе. Струваше ѝ се, че не се движи със собствените си крака.

Професорът поговори около пет минути с госпожа Ледж, след това се качи в колата си и потегли към Лондон в ужасно настроение. За

слугите му беше щастие, че на следващия ден заминаваше на кратък семинар. Щеше да посети Бирмингам, Абърдийн и Единбург, а оттам щеше да отлети за Близкия Изток, за да се присъедини към консулт на лекари относно здравето на някакъв петролен магнат. Докато опаковаше багажа му, господин Бриндъл каза, че едноседмично пътуване би ободрило професора. Госпожа Бриндъл погледна вкусното ядене, което професорът едва бе наченал и върнал в кухнята, и се съгласи с него.

Сара редовно пиеше бира на вечеря, но беше очевидно, че не се подобрява. Дори отслабна още повече и побледня. Въпреки това си остана весела и бодра както винаги.

— Мисля — каза госпожица Мъд, докато пиеше чай с госпожа Ледж, — че момичето е влюбено.

— Твърде е възможно — и двете кимнаха съучастнически.

Сара не знаеше за тяхната загриженост и вършеше работата си. Тя предполагаше, че ще може да забрави професора, да го изтрие от съзнанието си, като не си оставя време да мисли за него, въпреки че това не ѝ се удаваше.

Професорът отиде в клиниката — хладен и учтив както винаги. Имаше много пациенти и успя да види младия Фицгибън едва след работно време.

— Имаш ли планове за женитба? — попита го направо.

Уилфред се усмихна.

— Ами, да, сър, ние бихме искали... Е, имаме някои противоречия, но най-важното е да намерим къде ще живеем. Тя иска да продължи да работи, но аз не мога да позволя това. Джанет мисли, че съм старомоден...

— Джанет?!

— Това е името ѝ, сър. Джанет Бъроус — тя е медицинска сестра в хирургическото отделение. Познаваме се от няколко години.

Любезно заинтересованото лице на професора не трепна, докато той отчаяно се мъчеше да потисне приятната изненада и гнева си към Сара. Успя само да продума:

— Добре, ти сега започваш, нали? След няколко месеца доктор Уилкинсън ще напусне. Ако искаш, мисля, че мога да кажа някоя добра дума за теб.

Уилфред се изчерви от възмущение.

— Наистина ли, сър? Това би било чудесно. И ще можем да се оженим!

— Така мисля — каза професора меко. — Имаш още осем или девет месеца да работиш тук. Послушай съвета ми, иди в малка болница след това. До края на следващата година ще можеш да работиш като домашен лекар.

— Сър, вие сте много добър! Почакайте само Джанет да чуе това!

Професорът погледна часовника си.

— Може би ще имам нужда от помощта ти след половин час. Бъди в мъжкото отделение — каза той и тръгна.

Уилфред забърза към хирургическото отделение, за да открие своята Джанет.

Професорът отиде в кабинета си и затвори вратата. Трябваше да обмисли толкова много неща, но главното бе Сара. Мислите му прекъсна Уилфред, който сияеше от благодарност и радост и професорът се върна към проблемите на мъжкото отделение.

Още щом го видя на вратата, господин Бриндъл довери на жена си, че професорът е разтревожен и доволен едновременно. Неговото мнение се потвърди, когато професорът не хапна нищо от вкусната вечеря, а после отиде в кухнята, за да похвали госпожа Бриндъл за нея.

— Не може да е свързано с работата му — каза тя на мъжа си, — той е влюбен!

Те си размениха съчастнически погледи.

— Онази хубава млада лейди, която обядва тук наскоро — добави госпожа Бриндъл и се усмихна.

Професорът се оттегли в кабинета си с Тротър. Кучето веднага заспа, а професорът започна да преглежда документите на бюрото си. След това позволи на мислите отново да го завладеят. Опита се да си припомни какво чувстваше към Сара, когато тя работеше в клиниката. Стигна до заключението, че не е чувствал нищо. Тя беше тихо

обикновено момиче, с изненадващо остър език, красиви очи, хубава коса и много прям поглед... Сега обаче трябваше да признае, че за него тя бе станала по-важна от всеки друг на света. Перспективата за бъдеще без нея му се струваше ужасна. Чрез някаква метаморфоза тя се бе превърнала в най-красивата жена, която някога беше срещал.

— Харесва ли ти идеята? — той бутна леко кучето с крак. Тротър отвори едно око, изръмжа и отново го затвори. — Ще трябва да си я поделите с Чарлс!

Сара не подозираше, че професор Ноута планира бъдещето ѝ. Всяка вечер тя плачеше, заровила глава в меката козина на Чарлс, а всяка сутрин твърдо решаваше да не мисли повече за професора.

Изглежда, че лесно щеше да се справи поне следващия уикенд, тъй като лейди Уесли беше поканила гости за тържеството по случай рождения си ден. Когато Сара разбра, се осмели да попита Корк дали ще има нужда от нея в кухнята. Всичко трябваше да бъде изрядно и Корк се съгласи тя да помага.

— За готвенето може да потрябва допълнителна помощ, тъй като са поканени осемнадесет гости — той се намръщи важно. — Ще уважа своята молба, тъй като са продиктувани от чувство за дълг. На масата инцидент не трябва да има! Но тази събота ще сервираш на масата, Сара! Ще бъдат само трима гости — полковника, госпожа Фелпс и уважаемата госпожица Бенет — той погледна строго към Сара. — Надявам се, че ще се справиш добре!

Тя облекчено благодари. Професорът сигурно щеше да бъде един от гостите на рождения ден и ако тя помагаше в кухнята, нямаше да има възможност да го срещне.

Уикендът, ангажиран с тримата застаряващи и претенциозни госта, мина безинтересно и сега цялото домакинство се приготвяше за рождения ден. Първо щеше да има вечеря за осемнадесет души, а за тържеството след това щяха да дойдат още четиридесет-петдесет гости. Сара беше много заета да тича напред-назад, да носи цветя на госпожица Мъд, да слиза до мазето, за да помага на Корк да приготви вината, да мие стъклени съдове и да лъска сребърни прибори. Готвачката имаше твърдото намерение да очарова всички с изискани блюда. Трябваше също така да се преместват мебели, да се удължи

масата, да се свалят и качват предмети и, тъй като Сара беше най-бърза и пъргава, на нея се падна да изпълнява всички хрумвания на госпожа Ледж. В края на деня се почувства много изморена, но доволна, защото не ѝ остана време да мисли за професора.

Рожденият ден на лейди Уесли започна с ясно и слънчево утро. Сара стана рано като всички в къщата и работи цял ден. Вечерта, когато първите гости започнаха да пристигат, тя беше на работното си място. В кухнята беше горещо, но тя се чувстваше удобно, защото беше скрита. Парсънс седна да изпие набързо чаша чай, докато чакаше звънеца за вечеря и коментираше гостите:

— Госпожица де Фо-Бургс е тук, облечена в червен креп, който изобщо не ѝ отива. Стои и оглежда всички мъже. Професор Ноута също е тук. Изглежда по-доволен от всякога.

Тя изпи останалата част от чая си и изхвърча като стрела, тъй като чу звънеца. Под наблюдателния поглед на готвачката Сара започна да подрежда блюдата върху таблите. Според Корк вечерята мина добре и той поръча на Сара да се качи в трапезарията и да почисти масата.

— Парсънс е горе, но работата е много за един човек.

Сара се качи по стълбите, оглеждайки се внимателно за професора, но не го видя никъде. Тя помогна на Парсънс и тръгна към салона. Корк я беше предупредил, че ако една домашна прислужница се появи пред гостите, ще ги шокира. Въпреки това Сара застана на вратата и се огледа. Професорът бе в другия край на салона. Тя беше твърде далеч, за да види изражението му, но почувства огромно желание да се хвърли в обятията му. Чудеше се как може да иска толкова силно да отиде при човек, който бе изразил искреното си желание да не я вижда повече! Нямаше време да мисли. В кухнята цареше хаос. Имаше страшно много работа.

— Чудесно тържество — каза лейди Уесли на госпожица Мъд, която ѝ помагаше да си легне в два часа след полунощ.

Няколко дни по-късно слънцето се скри зад тъмни облаци, въздухът се насити с влага, а някъде отдалеч се чува гръмотевици. С изключение на градинаря, който отдавна чакаше дъжд, никой не се зарадва на промяната във времето.

— Ще се излее голям дъжд — каза Корк. — Шиповете в краката ме болят.

Пророчеството се сбъдна още на следващата сутрин.

Изсипа се истински порой. Водата шуртеше от водосточните тръби на покрива и превърна чакъла пред къщата в мочурлива кал. Силните гръмотевици изплашиха Чарлс. Той успя да се измъкне от тясната стаичка и да избяга навън. Отсъствието му бе забелязано чак на другата сутрин.

— Не може да е стигнал далеч — надяваше се Моли, която всъщност бе оставила вратата на стаята отворена. — Съжалявам, Сара! Тръгвам да го търся веднага след като си свърша работата.

— Не се безпокой — отвърна Сара, — той ще се върне. Скоро пак ще завали, а той не обича да е мокър.

До вечерта Чарлс не се върна и Сара, облечена във взет назаем непромокаем шлифер, прекара останалата част от вечерта в търсене. На сутринта още при изгрев-слънце обиколи отново полето и околността. От Чарлс нямаше и следа.

Нямаше го и след три дни, когато Сара си взе почивен ден. Беше решила какво ще направи. Изпи сутрешния си чай с Моли, направи си няколко сандвича, сложи една ябълка в джоба и тръгна. Възнамеряваше да провери всяко скришно кътче. Беше вече късен следобед и тя се намираше на няколко мили от къщата в гъстата гора, когато го откри, хванат в капан за зайци. Втурна се към него, но се препъна и падна. Усети как друг капан се стегна около ръката ѝ. Не можеше да освободи ръката си, не можеше да стигне и до Чарлс. С рязко движение протегна другата си ръка и успя да разхлаби малко примката. Полежа няколко минути, като се чудеше какво да направи. Чарлс я гледаше тъжно. Ако протегне ръка, той ще се опита да се добере до нея, ще затегне капана и може да се удуши. Опита да освободи стегнатата си ръка — дръпна няколко пъти, но връвта заплашително се затегна и тя се отказа. Отпусна се на земята и се помъчи да си припомни дали наблизко имаше ферми, като потискаше нарастващата паника. Пое си дълбоко дъх и извика. Вика още известно време през дълги интервали, но когато се стъмни, се отказа.

— Какви глупаци сме с теб! — каза на притихналия Чарлс. — Може да се наложи да прекараме нощта тук. Но поне сме двамата, а и все някой ще дойде на сутринта.

Професорът беше прегледал и последните пациенти и прелистваше бележките си, докато пиеше чашата чай, която сестрата му бе донесла. Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката, загледан в листовите.

— Доктор Ноута?

Беше работил целия ден и се надяваше възможността за спокойна вечер да не се провали. Гласът на лейди Уесли прозвуча доста възбудено и той попита:

— Лельо Беатрис, какво се е случило? Болна ли си?

— Разтревожена съм! Сара я няма. Нейният котарак, Чарлс, изчезна преди три дни и никой не може да го намери. Сара днес имаше свободен ден и разбрах, че е излязла преди седем сутринта да го търси. Все още не се е върнала. Знам, че са минали само дванадесет часа, но тя е казала на Моли, че ще го намери на всяка цена.

— Търсихте ли я? — гласът на професора бе тих.

— Нот взе колата и обиколи околните пътища и две близки ферми, но хората казаха, че са я видели рано сутринта, когато ги е разпитвала за котарака. Да се обадя ли в полицията? Чувала съм такива страшни истории за сами момичета в гората...

— Недей! Аз ще я потърся. Ще взема Тротър с мен. Той познава Сара и може да открие миризмата ѝ. Селото и полето са претърсени, нали?

— Разбира се. Корк организира всичко. Той е най-загрижен. Всички обичат Сара — такова приятно момиче!

Професорът се усмихна горчиво, но не каза нищо.

— Ще се видим скоро, лельо Беатрис.

Той се обади в отделението, говори с помощника си, остави на сестрата да заключи кабинета и се прибра вкъщи. Каза на Бриндъл, че веднага тръгва към лейди Уесли и помоли да му направят няколко сандвича и малко кафе.

— Да ви опаковам ли багажа, сър? — попита Бриндъл, като едва прикриваше любопитството си.

— Няма време. Госпожица Флечър и котаракът ѝ са изчезнали. Ще взема Тротър и ще я потърсим. Той е умен ѝ може би ще разпознае миризмата ѝ.

— Чудесна идея! И аз бих направил същото. Веднага ще отида да помогна за сандвичите, сър.

Той забърза към кухнята, за да каже на госпожа Бриндъл, че вкусното ядене, което бе приготвила за професора, няма да е нужно. Въпреки това тя прие с радост новината.

— Отдавна разбрах — каза, докато режеше шунка за сандвичите, — че той харесва това момиче.

— Повече от харесване е! Според мен иска да се ожени за нея.

Жена му кимна с одобрение.

Когато беше необходимо, професорът можеше да бъде удивително бърз. Той тръгна след около половин час и не намали бясната скорост, докато не стигна пред главния вход на имението. Корк го очакваше загрижено.

— Лейди Уесли е в малката всекидневна, сър.

Лейди Уесли, която рядко се притесняваше за някого друго, освен за себе си, изглеждаше неспокойна.

— Толкова невероятно! Сара е сериозно момиче, никога не би направила нещо, което да ме разтревожи.

Професорът преглътна няколко остри думи и каза меко:

— Лельо Беатрис, сигурно ѝ се е случило нещо, за което не е могла да те уведоми. Ще взема Тротър и ще се опитам да я намеря.

— Но, скъпо момче, вече минава осем!

— Да не губим време! Ще поговоря с Нот, ако мога и тръгвам — и допълни внимателно: — Не ме чакай, легни си.

— Няма и да мога да те дочакам — това е твърде голям шок за мен.

Професорът се въздържа да отбележи, че за него шокът също е голям. Нот беше в стаята за прислугата. Той му показа карта на местността и предложи помощта си.

— Всички сме разтревожени — такава хубава млада госпожица като Сара, нали, Корк...

— Така е. Само кажете какво и веднага ще го направим, сър!

— Вие вече сте направили много — поне знам къде не е. Благодаря ти за грижливото претърсване, Корк! — професорът седна до масата и започна да изучава картата. Накрая каза: — Зайците! Къде поставят местните хора капани за зайци?

— Изобщо не се сетих за това — отговори Нот. — На края на Бернардската гора — посочи той на картата, — а също и тук, по границите на фермата на Дингъл. Намира се на около две мили от имението ни, а гората е на около четири мили и е доста гъста — той погледна Тротър, който търпеливо седеше до своя господар.

— Тротър ще се оправи — каза професорът, — а сега ми дайте чифт здрави ръкавици, ножици и шише вода. В колата имам бренди и фенер. Нот, ще се радвам да ми помогнеш! Ще отида първо до фермата на Дингъл, а после и до Бернардската гора. Ако ги откроя, ще ги доведе, а ако не ги намеря до шест часа сутринта, ще се върна и ще измислим нещо друго. Ако ги намеря и наблизо има телефон, ще ви звънна да докарате колата до най-близкото място.

Той извади ключовете за колата от джоба си и ги хвърли на Нот.

— Корк, нали ще ми помогнеш? Обади се във фермата на Дингъл преди полунощ. Ако се случи нещо, оставям на теб да решиш какво да правиш. Не мисля, че Сара може да е стигнала далеч, но ако не я открием до сутринта, ще се наложи да съобщим в полицията. Аз тръгвам.

Беше светла вечер. Професорът потегли бързо, въпреки недоволството на Тротър, който не се въодушеви от идеята за дълга нощна разходка. Като гледаше картата, той започна да претърсва всички възможни кътчета, като спираше при всяка къщурка и ферма. Беше сигурен, че това е вярната следа, тъй като Тротър бе подушил престилката на Сара в кухнята и бе уловил миризмата ѝ. Въпреки че някои от хората, с които разговаря, бяха виждали девойката тази сутрин, никой не я беше виждал повторно.

Професорът претърси около оградата на фермата на Дингъл, но без успех и продължи по-нататък. От време на време спираше, за да извика и да се ослуша за отговор. Беше почти единадесет часа, красива нощ, огряна от лунната светлина. Стигна до Бернардската гора, извървя я цялата по дължина — може би миля и повече, като проверяваше всеки храсталак, но отново без успех...

От противоположния край на гората предприе нов обход. Тръгна по диагонал, като се движеше много бавно и даваше повече време на Тротър. Въпреки луната, в гората бе тъмно, а храсталаците — много гъсти. Бяха стигнали до средата, когато Тротър спря, изръмжа и започна да си проправя път през гъсталака. Професорът извика.

Отговори му слабо стенание и той се спусна след кучето, като разтваряше храстите пред себе си. Спря на няколко пъти, за да се послуша, но Тротър упорито вървеше напред.

След миг фенерът на професора освети Сара, паднала на земята и уловена в капан за зайци. Професорът коленичи до нея.

— Не мърдай, докато прережа връвта! — гласът му звучеше бодро, като че ли не забелязваше измъченото ѝ лице. — Имаш ли представа колко време си лежала тук?

— Беше светло — прошепна Сара. — Моля те, виж как е Чарлс!

— Няма нищо счупено, но си се натъртила лошо. Ще те боли известно време. А сега седни, за да можеш да прегърнеш Чарлс.

Неговият сдържан глас ѝ подежда ободряващо. Изправи се, като се хвана за ръката му. Тротър дишаше в лицето ѝ и гледаше как професорът освобождава Чарлс, преглежда го внимателно, дава му да пийне вода и го слага в нежните ръце на Сара.

— Ще умре, нали? — тъжно прошепна Сара.

— Глупости, разбира се, че няма да умре! Едно посещение при ветеринаря, няколко обилни обяда и ще е здрав. Изпий това!

Тя се опита да откаже, но професорът изля брeндитo в гърлото ѝ. Сара се постопли, но продължи да кашля и заеква.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита несигурно.

— Тротър те откри.

— Да, но как?

— Не задавай много въпроси — той погледна часовника си. Беше почти един сутринта, а не знаеше как да излязат отново на пътя. Въздъхна, седна до Сара и я прегърна през раменете. — Веднага щом се развидели, тръгваме към вкъщи.

Тя кимна и подсмръкна отчаяно.

— Скоро ще се почувстваш по-добре — той отпусти отново шишето. — Пийни още брeнди — и тъй като тя измърмори нещо, настоя: — Прави каквото ти казвам, Сара!

— Чарлс мърка — прошепна тя и отпи.

— Мисля, че има основателни причини за това.

Професорът погали Тротър зад ушите и се увери, че се чувства напълно щастлив да седи в гората, прегърнал Сара, с перспективата за една безсънна нощ. Усмихна се на себе си в тъмнината и каза тихо:

— Затвори очи и спи!

Тя облегна глава на рамото му.

— Няма да си отидеш, нали?

— Не ставай глупава — мило отвърна той.

Сара и Чарлс заспаха, а професорът и Тротър останаха будни да чакат зората. Стояха тихо, но от време на време професорът се навеждаше и целуваше нежно косата на Сара.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Сара се събуди, зазоряваше. Бе толкова красиво, че в първия миг тя не разбра къде се намира. След това си спомни и се обърна да погледне професора. Беше уморен, с набола брада.

— Добро утро, Сара.

Тя се надигна и отвърна дрезгаво, преди да потърси с поглед Чарлс:

— Сигурно искате да тръгваме. Не съм много сигурна къде се намираме...

— На километър оттук забелязах ферма. Ще останеш ли тук, докато отида да проверя дали имат телефон? Щом разбере къде сме, Нот ще докара колата веднага. Трябва да обездвжим ръката ти. Иначе ще те боли повече.

Действително ръката ѝ беше подута и изранена, а там, където връвта я бе стягала, личаха дълбоки резки. Сара прехапа устни, за да не изкрещи от болка, докато той ѝ направи превръзка.

— Готово! Смело момиче! — целуна я нежно по челото професорът и се изправи. — Тротър ще остане да ти прави компания, а аз ще се върна, колкото е възможно по-скоро.

Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Искаше да си поплаче, но беше твърдо решена да не го прави. Тротър се излегна удобно до нея и двамата зачакаха завръщането на професора. Той пристигна точно когато тя вече бе готова да се разплаче.

— Нот е на път — съобщи ѝ той. — Оттатък фермата има междуселски път, ще можеш ли да вървиш дотам? Доста е тесен, но Нот ще мине — той се наведе и ѝ помогна да се изправи на крака. — Почакай малко, може би си се схванала?

Сара наистина се чувстваше зле, беше отпаднала. Копнееше за легло и топла баня и беше ужасно гладна. Едновременно с това желаше да се откаже от всичко и да остане тук, в неговата топла, даваща ѝ сигурност, прегръдка.

— Мога да вървя.

— Да тръгваме тогава — каза той спокойно и започна да си проправя път през храсталака, без да я пуска.

Струваше ѝ се, че никога няма да стигнат там, където отиваха. След третото спиране за кратка почивка, Сара попита:

— Много ли остава още?

— Около десетина минути път. Добре ли си?

Тя кимна. Ако кажеше още нещо, щеше да избухне в сълзи. Продължиха нататък, доверявайки се на Тротър. Дърветата и храстите постепенно започнаха да оредяват и скоро излязоха на тесен междуселски път. Нот беше там, облегнат на ролс-ройса, и като ги видя, се втурна към тях.

— Да се махаме оттук — рече професорът.

— Разбира се, сър. Сара ранена ли е? А котаракът?

— И двамата са добре. Нека Сара седне отпред, до мен, а ти седни отзад с Тротър и го наглеждай!

След половин километър стигнаха по-широк път, а след още един най-после излязоха на главното шосе. Десет минути по-късно Сара и Чарлс, вкопчен здраво в нея, се озоваха в стаята ѝ. Госпожа Ледж ги чакаше.

— Един душ и веднага в леглото! — нареди професорът. — След това ще погледна ръката ѝ. Ще се погрижите ли, госпожо Ледж?

— Разбира се, но... Какво се е случило?

— Капан за зайци.

Сара седна на леглото, а професорът се наведе да вземе Чарлс.

— Ще го откарам до ветеринаря, за да се уверя, че няма счупени кости.

Тя го погледна с тревога.

— Ще го върна веднага. Сега бъди добро момиче и прави това, което ти каже госпожа Ледж.

Той ѝ се усмихна толкова нежно, че сърцето ѝ замря. Целуна я по бузата и тръгна. Госпожа Ледж гореше от нетърпение да сподели новината с прислугата. И ако догадките ѝ се окажеха верни, щеше да е наистина доволна. Романтичните ѝ мечти от младини, скътани дълбоко в душата ѝ, бяха изплували отново.

Когато професорът се върна, Сара беше в леглото, пиеше чая, донесен от Парсънс, и ядеше препечена филийка с масло. Той остави Чарлс върху завивката и кимна:

— Добре е. Малко е понатъртен тук-там, но не е нещо, което да не може да се оправи с добра храна и почивка. Бих ли могъл да изпия един чай със Сара? — обърна се той към Парсънс. — И нека госпожа Ледж уведоми лейди Уесли, че Сара се е върнала. Аз след малко тръгвам за града.

— Веднага ще предам на госпожа Ледж, сър, и ще ви донеса чаша чай. А няколко препечени филийки?

— Бих искал да видя и Нот.

— Разбира се, сър. Бихте ли желали госпожа Ледж да дойде?

— Не, не мисля, че е необходимо, благодаря. Ще я уведомя, ако Сара има нужда от нещо.

Парсънс забърза навън, нетърпелива да разкаже на всички, че професорът ще пие чай със Сара.

— А защо не? — поиска да разбере Корк. — Преди всичко той е лекар и се отнася със Сара като със своя пациентка.

Парсънс мажеше препечените филийки с масло и говореше:

— Ако питат мен, той се отнася към нея много по-различно, отколкото с обикновена пациентка.

— Стига клюки! — заяви строго Корк.

Професорът седна до леглото на Сара и я погледна. Лицето ѝ бе все още бледо, а носът и очите — зачервени. Косата ѝ беше сплетена на плитка, праметната през рамото на гърдите. Искаше му се да разплете тази плитка и да разпусне гъстата ѝ коса свободно, но си спомни, че е тук в качеството си на лекар.

— Нека прегледам ръката ти, Сара — каза с безпристрастна вежливост.

Тя протегна ръка и потръпна от болка.

— Съжалявам... — започна младата жена, но професорът я прекъсна:

— За какво?

— Миналия път казахте, че не желаете да ме виждате повече и аз се опитах да направя всичко възможно. Наистина се опитах!

Той преглеждаше ръката ѝ, без да вдигне поглед, само попита:

— Защо?

— Току-що ви казах... — отвърна тя раздражено. Професорът отвори чантата си и извади оттам марля, бинт и лейкопласт, с които превърза раните.

— Премълчавате нещо, мисля. А, ето го и чаят ми! — докато пиеше чая, той ѝ даде някои инструкции. — Днес ще останеш в леглото. Утре можеш да станеш, но няма да вършиш никаква работа. Ще се видя с госпожа Ледж, преди да тръгна, затова не се опитвай да своеволничиш. Чарлс ще се оправи до утре, давай му по малко ядене на всеки кръгъл час и го остави да спи — след това се изправи. — Трябва да тръгвам. Имам преглед по обяд — рече той и неочаквано взе ръката ѝ в своята. — Но ще се върна, Сара!

— Не знам как да ви благодаря — започна тя.

— Ще го направиш следващия път, като се видим.

— Но нали не искате да се виждаме...

— Ще обсъдим това по-късно. Довиждане, Сара.

Професорът си тръгна и Сара заплака. Толкова искаше той да остане! Ръката я болеше и беше изморена. След това заспа. Спа почти през целия ден. Всеки път, когато се събудеше, намираще до леглото си табла с нещо вкусно. Лейди Уесли дойде да я види следобед.

— Какъв късмет, че реших да се обадя на Радолф — отбеляза тя. — Знаеш ли, когато е необходимо, проявявам завидна съобразителност. Той пристигна на момента — тя млъкна и се намръщи. — Съмнявам се дали е успял да вечеря... А беше толкова спокоен, сякаш да търсиш някого в осем часа вечерта е нещо съвсем нормално. Разбира се и Тротър помогна много... Боли ли те ръката?

— Малко, благодаря ви, милейди — отвърна Сара учтиво. — Съжалявам, че ви причиних толкова неприятности.

Лейди Уесли махна с ръка.

— Трябва да призная, че много се разтревожих, когато Корк ми каза, че си изчезнала, защото ти си чудесно момиче и вършиш работа, която невинаги е подходяща за теб. Бях много радостна, като разбрах, че всичко е завършило щастливо. Предадох ми, че Радолф е наредил днес да останеш в леглото и да не вършиш нищо, докато не те прегледа отново — погледът ѝ се спря върху спящия Чарлс. — Радвам се, че и котаракът ти е добре.

Сара бе изненадана, че всички искрено се тревожат за нея. Непрекъснато идваше някой да я види. Госпожица Мъд ѝ донесе няколко стари списания, Парсънс — малко пиле за Чарлс. Госпожа Ледж също се отби за малко и остави букет рози от градинаря. Натопи ги във вазата и меко смъмри Сара:

— Днес няма да правиш нищо, глупавата ми Сара! Ще лежиш кротко в леглото, а утре можеш да станеш, да се облечеш и да поседнеш на двора.

— Бих могла да свърша нещо, госпожо Ледж. Всъщност, само ръката ми...

— Предавам ти нарежданията на професора. Той е много добър доктор и знае какво прави, затова бъди изпълнителна.

— Да, госпожо Ледж. Моля ви, предайте моите благодарности на господин Тимс за розите. Прекрасни са!

Госпожа Ледж кимна.

— И да изяждаш всичко, което ти изпратя. Господин Корк пригответи специално за теб портвайн. Ще изпиеш една чаша след вечеря.

— Да, госпожо Ледж. Моля ви, благодарете и на господин Корк за любезността.

Сара се замисли кога ли професорът ще дойде отново.

— Въпреки всичко трябва да внимавам. Справям се доста добре, докато той не се усмихне, но направи ли го — обезумявам от радост — сподели тя с Чарлс.

Спа спокойно, а на сутринта изпълни заръките на госпожа Ледж — облече се с малко помощ от страна на Парсънс, сложи Чарлс в кошницата и излезе на двора. Времето беше чудесно и ѝ се искаше да се поразходи, но госпожа Ледж държеше да изпълнява строго наставленията на професора — беше ѝ позволено да се разхожда само из двора. Вечерта помоли госпожа Ледж да се върне отново към задълженията си, но тя остана непреклонна.

— Професор Ноута ще ми даде нови нареждания утре. Разбира се, можеш да се облечеш и да дойдеш в къщата за закуска, но не можеш да правиш нищо друго.

— Да, госпожо Ледж, но бих могла да обеля граха и да изчистя боба вместо вас.

Тя седна на тревата, Чарлс се изтегна зад нея и започна да я наблюдава как бели грах. Слънцето припичаше и ако не ѝ бе толкова мъчно за професора, щеше да ѝ е приятно да си мисли за него.

Изведнъж вдигна глава и го видя пред себе си. Не можа да повярва на очите си.

— Господи, тъкмо си мислех за вас! — възкликна тя и веднага се изчерви. — Искан да кажа, че се надявах скоро да ми позволите да се върна на работа.

Той се усмихна и пулсът ѝ се ускори.

— Да, трябва да поговорим за това. Госпожа Ледж ми каза, че си била послушна пациентка — той се приближи и взе Чарлс на ръце. — Ела с мен, Сара!

— Защо?

— Не задавай въпроси. Ела!

Тя се надигна нерешително.

— Добре, но трябва... Госпожа Ледж очаква да ѝ занеса граха.

— Ще ѝ го занесем.

Влязоха в кухнята, където се бяха събрали Корк, Нот, госпожа Ледж, готвачката, Моли, Парсънс и дори госпожица Мъд. Сара предположи, че са решили почивката им за кафе да бъде по-рано тази сутрин. Всички се усмихваха. Тя погледна смутено към професора, ала той рече спокойно:

— Скоро ще се върнем.

Усмихна се и изведе Сара навън. Когато тя отвори уста да зададе въпрос, той я помоли:

— Замълчи, скъпа моя! — и забърза към ролс-ройса. — Заповядай, влез! — отвори вратата той.

— Не — възпротиви се Сара, — не и преди да разбере какво става!

Той въздъхна, затвори вратата, отвори задната и сложи Чарлс до Тротър. След това се изправи и я погледна.

— Отиваме вкъщи — там, където трябваше да те заведе още преди месеци.

— Вкъщи?! В чия къща?

— Моята, разбира се.

— Не! — изрече яростно Сара. — Ами Лис?

Усмивка озари хубавото лице на професора.

— Аха, значи това било! Лис е сестра ми. Скоро ще се омъжва. Но мисля, че ние ще се оженим преди нея.

Сара занемя.

— Не започваш както трябва — отбеляза хапливо. — Дори не си ми предложил официално! Освен това каза, че не искаш да ме виждаш

повече!

Той отговори внимателно:

— Докато те опознавах, все още нямах намерение да се женя, скъпа. Макар че ти означаваше много за мен, все още не смятах да предприема подобна стъпка. Бях решил, че докато не съм сигурен, че се е появило момичето на мечтите ми, няма да се оженя. Но скоро трябваше да призная, че ти си момичето на моите мечти. Ти си част от живота ми, всъщност целия ми живот! Няма място за съмнение.

— Можеше да споменеш това, когато ни намери в гората и аз имах нужда някой да ме успокои!

— Хрумна ми, любов моя, но реших, че най-важното в момента е да заведа теб и Чарлс на сигурно място. А и отсега нататък винаги ще бъдем заедно — той я прегърна. — Обичам те, Сара! Ще се омъжиш ли за мен?

— О, Радолф! И аз те обичам! — искаше да каже още нещо, но не можа, защото той се наведе и я целуна. Внезапно тя се отдръпна. — Ти знаеш, че няма кой да върши работата ми тук... Няма да е честно...

— Мило момиче, аз уредих всичко рано тази сутрин. Лейди Уесли сега седи в стаята си и предава новината по телефона. Преди да дойда при теб, се видях с прислугата и съм сигурен, че вече обсъждат дали да ни подарят сервиз за чай, или нещо друго...

Той погледна нагоре, докато говореше, и видя как Корк наднича през прозореца. Нещо помръдна зад него — те всички бяха там и ги гледаха. Наведе отново глава и целуна Сара продължително.

— Багажът ми! Трябва да го опаковам...

— Госпожа Бриндъл ще ти даде четка за зъби, а утре ще си купиш всичко, от което имаш нужда — усмихна се той. — Ще ти дам специално разрешение за излизане. Можем вече да тръгваме към имението Ловъл, където ще се оженим.

Сара кимна сияеща. Без да обръща внимание на любопитните лица, надничащи през прозореца, тя обви ръце около врата му и нежно го целуна.

Професорът отвори отново вратата на колата и изрече:

— Заповядай, любов моя!

И двамата поеха по дългия път към щастието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.